ПОСЛЕДНА ЧАСТ НА СПОМЕНИТЕ

След като завърших българска и руска филология в Софийския университет и по време на следването ми четири години, аз и моите приятели сме се срещали стотици и стотици пъти с бате Крум и с други хора от Братството. Всяка година бяхме на Рила.

От времето на следването искам да изтъкна един особен случай, отново осветляващ начина, по който реагира бате Крум, като изразител на връзката с Небето и Учителя, относно нашата задача като българи, имащи шанса да се докоснат до Братството и Учителя. Тогава аз бях много запален есперантист. Преди разказах за посещението ми в Киев и след това за случая на Рила – как бате Крум реагира, когато водех киевската група из цяла България и се случваха всички тези невероятни чудеса по пътя. Но не съм разказал случая с един японец.

Там тогава бях председател на студентското есперантско дружество с София и се хвърлих с всичка сила да организирам есперантската дейност, която много ме задоволяваше, защото тя даваше възможност за работа в една

неутрална форма – интернационална, каквато е същността на есперанто, и хуманитарна, универсална, интегрална. Всъщност, зелената звезда е зелената форма на съществуване на Бялото Братство. А ***Заменхоф*** *е един велик Посветен. Т.е. аз намерих себе си там, защото много от онова, което беше забранено да се прави в Братството като външни форми на живот, аз го намерих там като големи възможности. Тези именно възможности ми предостави Кунчо Велев (1919-1990) – нашият вдъхновен преподавател по есперанто, на чийто лекции и уроци в университета вече отивах втори път. Първия път му бях курсист по есперанто през 1966 год., когато следвах озеленяване, а втория път – спомняйки си за него и виждайки обяви, че той води този курс – се записах пак при него Защо? Начинът, по който той водеше курсовете, беше нещо изключително. За нас това бяха празници. Това беше една любяща, невероятно интелигентна и прекрасна личност, при която душата си почиваше и той извършваше практически психокатарзис – обливаше ни с духовна, душевна и сърдечна светлина. Ние пеехме есперантски песни, ние бяхме на небето! Живеехме истински само в неговите часове и с техните дейности. И като един честен човек, той някак си можа да ме оцени. Всъщност, дотогава имаше определена за-брана за мене от тайните служби, които кой знае как бяха ре-шили да ме пуснат да следвам. Малко ме бяха поотпуснали, не бяха задействали, както друг път, веднага "изхвърлянето на чуждото тяло" или смачкването му от наложената нормати-вна система, така че ме изпуснаха из очи и така*

стигнах до ръководство в есперанто. Чрез авторитета на Вълев, аз развих с моите приятели там най-различни интересни инициати-ви. Въведох игров метод, имаше социометрични упражнения – въобще неща, които им бяха много интересни. Разрешаваха се и много лични проблеми.

И един ден Кунчо Вълев каза с известна загриженост: "Я кажи какво става – аз не се съмнявам в теб, но подготвил ли си добре сегашното събрание? Защото - казва – идва един японец-есперантист и ще има и хора от ръководството. "Аз му намигнах заговорнически и му казах, че съм подготвил не-що много интересно. Казах: "Имайте ми доверие". Отвърна: "Добре! И аз ще помагам." И дойде този японец с хора от ес-перантското движение. Не мога да кажа дали имаше хора и от университетските власти. Аз бях написал на дъската три ко-лонки със съществителни на есперанто, които представля-ват основни ценности или основен смисъл на живота на различните психики - мотивации за различните хора: любов, борба, торчество, изява, щастие, имоти, кариера и пр... Всичко това беше написано в три колонки, които бяха подчинени на общи категориални показатели. Бях предвидил една игра, при която после, чрез тестване, да разберем за всеки от всяка група кое е на първо място, кое е на второ място, кое на трето - коя е главната ценност за всеки, като смисъл на живота. И всичко това на есперанто – целият разговор. Например защо се падна на първо място любовта, защо на второ място, примерно, познанието – аз вече не си спомням какъв беше резултатът от тази анкета. Обаче японецът взе живо участие, заедно с другите гости– есперантисти в тази игра. Те бяха много доволни от нея, защото не бяха виждали така раздвижени занимания в един клуб по есперанто, засягащи душата, сърцето, интелекта, смисъла на живота, а не само някакво сухо упражняване на

езика и "отбиване на номера". Японецът ни снимá с фотокамера, записа всичко на магнетофонна лента. Иска да покаже на своите как провеждаме заниманията си в България. А аз, на всичкото отгоре, казвам на езика на Заменхоф: "Извиняваме се пред госта, защото ние тука сме само една ***начинаеща*** *група есперантисти. Ако беше напредналата, ехеее..." И всички се смеят, а той – преподавателят ми и другите - "цъфтят" от радост, че се представяме отлично...*

Всичко това го разказвам, защото е интересен не само този епизод, а понеже после Кунчо Вълев, който ми имаше голямо доверие, след завършването ми каза: "Виж какво, ако можеш, моля те да го заведеш на ресторант, понеже аз съм зает - имам вечерен курс. Обаче внимателно! Защото – казва – той е вегетарианец, от едно общество там при тях, на-дявам се, че ще се справиш, малко странна птица." Аз не му бях казал какви ми са убежденията и затова не знаеше, че също съм вегетарианец. Въпреки че Кунчо беше един честен човек, все пак беше длъжен да ме предупреди, че този японец е дошъл тук специално да търси "дъновистите" - и аз да бъда много внимателен в разговорите си с него. Искаше да каже, че и да знам нещо, не трябва да му давам информация и да го насочвам към тях, защото това е държавна политика - и т.н.

А аз си трия ръцете и си казвам: "Аха, братко, попаднал си където трябва!.." Отиваме ние в един ресторант, поръчвам вегетариански неща, и между нас започва един такъв разговор, който сега не мога да го предам, но просто беше сащисващо. Ние взаимно видяхме наши предишни прераждa-ния и си казахме неща и прогнози, които се оказаха верни и за сегашния ни живот. Той на мене, аз на него – и т.н. Не мога да кажа дали лично ние постигнахме това или ни се даде тогава, но станахме толкова близки приятели, както рядко се случва!

Той ми разказа цялата история на движението им,

което се оказа именно движението "Оомóто", и той бил в ръководството му, а то е известно на нас. Това движение в Япония е най-близко до Учението на Учителя, и техният духовен лидер ***Онисабуро Дег-учи*** *(1871-1948), някога е казал, че подчинява цяло-то си движение на Братството и Учението на Учи-теля Петър Дънов в България. Не знам кога точно Петър Пампоров е бил в Япония, това може пак да е негова работа. Гостът после ми даде материали и ми изпрати от Япония на есперанто и на английски историята на тяхното движение. От нея разбрах, че те са били гонени от японските фашисти и унищожавани по-страшно и от древните християни. Комисия на ООН установила, че най-ужасните масови убий-ства в мирно време са извършени именно там. Фашистите са взривили едновременно 3000 техни молитвени храма, с хората вътре! Потресаващи неща, които ние трудно можем да асимилираме. Явно черната ложа не може да позволи в никоя епоха да се явяват хора, които да учат другите на самопожертва, на любов, на чист живот – да излязат от ноктите на търговците, на производителите, на военните, на черните идеолози – въобще на убийците и експлоататорите. Така че Хирошима и Нагазаки може да са кармичен урок и по тази*

причина. А защо при масови бедствия загиват и хиляди "невинни" хора, това е сложен въпрос, който има отговор само в окултизма.

Но аз се увличам. Целта ми е да свържа всички тези конкретни случаи с реакциите на някои хора от Братството, и в случая, почти изключително, с уроците, които ни се даваха чрез Крум Янакиев Въжаров - Венно, бате Крум. Той видя как аз в свободното си време се увлякох в есперантото и как по тази причина почнах да вземам все по-малко участие в братската дейност, която никога не се е преставала и която винаги е имала работа за векове. Как даже в един момент даже прекъснах главната си задача, която... – сега вече мога да кажа каква е, тогава беше тайна.

Той ми беше поверил, именно с брат Борис, да бъда един от редакторите на неиздадените беседи от Учителя, които по онова време бяха 1800 на брой. Това можеше да бъде и задача за цял живот. За този проблем трябва специално да отворя дума, защото той е най-важното нещо, за което има смисъл да се говори във връзка с тези двама главни колоса в центъра на Братството.

*И тогава Венно ми зададе въпроса: **"Ти защо си се родил на Земята и защо си се родил българин? Защо си се родил в братско семейство?"** – един директен въпрос. И след пауза: "За да се занимаваш с **есперанто** ли?..." И тогава аз осъзнах ясно и точно и отговорих, че съм се родил, за да бъда полезен на Братството, на Учението и на движението на Учителя. Тогава той допълни: "Помисли си добре, когато се увличаш в нещо. Не че не е полезно и интересно, но ученикът никога не трябва да забравя за генералната си задача".*

Проблемът за редактирането на неиздадените беседи е същият, какъвто е съществувал и преди, когато са се ре-

дактирали беседите на Учителя при самото стенографиране и дешифриране. Редактиране на беседите е ставало, става и ще става. Който не е с филологическо и академично образование, само той може да твърди, че е възможно един текст, който се стенографира, дешифрира първо в ръкопис, а после на машина, при това, от хора небългаристи и понякога от хора с начално, основно или средно образование – смея да го кажа това, - че такъв текст не трябвало да бъде редактиран. Това е грубо неразбиране. Бих казал - невежество. Още повече – когато става въпрос за книжнина, която се съхранява десетки години по мазета, тавани и още неизвестно къде и в какви ли не пещери, в буркани и при какви ли не климатични условия. Материали, при които има избледнели или изчезнали или заличени от времето и условията думи, даже изречения; където някои от думите са добавени или зачеркнати или направо липсват. Те трябва да бъдат редактирани основно и прецизно само от хора-специалисти – в граматично, стилистично и принципно отношение. ***Или*** *въобще не трябва да бъдат работени,* ***или*** *трябва да бъдат издадени в сух академичен вид с хиляди индекси, звездички и обяснения под линия – "не се че-те" и пр. Това е* ***академичният*** *метод на обработка и издаване на подобни уникални ръкописи и текстове.* ***Или****, за да свършат своята работа на земята и да предадат Учението и мисълта на Учителя на народа, определени хора, които са свързани дълбоко с духа и мисълта на Учителя, да поемат отговорността да редактират такива текстове по вътрешен усет, да реставрират мисълта на Учителя по интуиция, на местата, където тя е неясна, нелогична, или въобще е изтрита, избледняла, изчезнала. Това е една много голяма тема!*

С една дума, идеалният редактор трябва да бъде ясновидец или яснослушащ в акаша.

Искам тук да кажа за реакцията на бате Крум и за реакцията на брат Борис по повод моята работа от този род, както и на някои приятели.

Бях завършил три годишнини и всичко това го преписвах окончателно на машина, за да бъде в завършен вид, което не беше моя работа, но нямаше кой друг. Освен това, вършех с много голямо желание и ентусиазъм всичко. След като бъхтиш днеска по 10 часа физическа работа, после можеш да редактираш или да пишеш на машина максимум ½ - 1 час, вместо по 4 или 6 часа, както е в една редакция, или по 12 часа, естествено е, че за 1800 беседи нямаше да стигне и един цял живот. Ние много се надяваме, че тези беседи са съхранени, и малко по малко ще се издадат.

Обаче искам авторитетно, категорично и ангажирано да кажа, че всичко това, което ще се издава от сега нататък, не е гарантирано в каква степен ще предаде вярно оригиналта мисъл на Учителя. За нас беше голяма драма доставянето на тези ръкописи, въпреки че те бяха в ръцете на брат Борис. Но определени хора, които също общуваха с него и на които той по някакви необясними причини се довери, успяха да усвоят тези оригинали, макар че уж бяха разпространени в няколко копия. И нашата група около бате Крум не успя да ги удържи – това е един огромен малшанс. Сам брат Борис беше изпуснал кончите или нарочно играеше такава роля с определена цел. По късно разбрах, че оригиналите са спасени от наши хора. Те поеха по един път – аз не искам да го коментирам сега, - но ми се иска да вярвам, че хората, които са се посветили на Словото, ще се постараят най-честно, в съгласие със своите способности и разбирания на Учението, да предадат Словото на Учителя в

относително автентичен вид. Да не забравяме думите Му, че бъдещото човечество ще бъде по-културно и след 2000 години ще предаде Словото на Христа вярно; че ако Учителят сам се заеме, като стенограф, да дешифрира правилно една беседа, няма да заспиваме, когато говори или четем беседи, а ще летим, духът ще ни се радва и ще бъдем на седмото небе – тук перифразирам едни Негови думи.

Едно лято носех със себе си на Рила няколко годишнини, защото трябваше да ги редактирам. Когато седнахме веднъж с Венно, той каза: "Хайде сега да видим как си работил." Някои хора му бяха вече казали, че аз на дадени места реставрирам думи, които ги няма в машинописа - нямал съм право да правя това. Трябвало да приложа академичния метод; т.е., ако там няма дума, трябва да сложа под линия звездичка с пояснение под линия "не се чете", както сам ги учех в началото. Аз самият се бях борил именно за това, но категоричните указа-ния на Венно и особено на брат Борис Николов бяха, че Слово-то трябва да стигне до народа редактирано, за да се предаде основната мисъл, а не да го издаваме осакатено, с купища бележки под линия. Затова си разреших да действам като литературен редактор с тези ръкописи, а не като академик. Работил съм като редактор, завеждал съм и редакция в най-го-лямото ни издателство в София за чужда литература и имам професионални познания опит и да контролирам редактори, така че имах някакво основание да поема подобен риск, още повече, че съм израснал на Изгрева.

Ревизията на бате Крум беше общо взето положителна, но той промени някои мои корекции, възвръщайки ме на места към академичния стил. Те бяха малко на брой, но уточняваха още по-добре смисъла на някои мисли на Учителя. Венно поизглади и някои чисто стилистични фигури от моя стра-

на, въпреки че това се е извършвало десетки години в редактираните беседи на Учителя и по Неговото време. Сам Той е изисквал това и го е поощрявал, въпреки че на места се изказва строго. А реакцията на брат Борис беше точно обратна – приемаше редакциите ми с охота и ми даваше нови годишнини. Той е имал същия проблем при дешифрирането и сравняването на всичките 4 или 5 потока от стенограми. Когато аз веднъж, по невнимание, се изказах пред него, че съществуват разлики в изданията на беседите и че има неточности и неяснoти, даже и обратни значения, той направо се разгневи и каза: "Аз лично отговарям за автентичността на Словото на Учителя, защото съм сверявал всичките стенограми и съм дал окончателния вид на беседите, на Словото на Учителя!" И тогава той ми разказа това, което вече съм го изнасял някъде – за онзи знаменателен случай, когато Учителят е дал на стенографите именно такъв урок – за голямата творческа свобода, която Той е давал за редактиране на беседите. Конкретно, един ден Учителят поръчал на всички стенографи да стенографират и дешифрират една и съща беседа, но всеки да я редактира по възможно най-свободния начин.. След като внимателно изчел всички варианти, казал: "Не съм доволен от вашата работа, можеше още по-свободно да го направите."

Та ето един пример и с мене за двата противоположни метода и два противоположни подхода – и двата верни – на двамата души, които аз най-много ценя, обичам и уважавам в Братството.

Така противоположно реагираха двамата и в случая с моето учителстване. Затова се връщам към моята история, за която окончателна оценка дадоха именно бате Крум и брат Борис – за моето учителство в Широка лъка в Родопите през 1972/73 год. И на двамата разказах какво ми се случи и исках

съвет как да постъпя – търсех спасение не за себе си, но за малтретираните деца, учителки и родители. И така, след университета ме разпределят в едно родопско село, където аз заминавам и ставам учител. Още с пристигането ми там, директорът, млад човек, веднага ме викна в кабинета си и ми каза следното: "Виж какво, аз ти предлагам двойна заплата – откъде ще набавям тия пари, това си е моя работа. Искам от

теб да бъдеш мой човек. Аз работя винаги в тройка. Единият ми изневери и сега предлагам на теб. Тук правим каквото си искаме – колим, бесим... и ти ще бъдеш мой човек. В замяна на това, аз ти обещавам следното: значи, аз тука съм много богат, аз съм близък със самия Тодор Живков и имам огромни средства, защото нашето училище е специално. Мога да ти купя тука различни апаратури, кинокамери, за да си правиш каквито филми си искаш и – забележете! – можеш да правиш тука филми за Орфей, за Родопите, за училището".

Снимките тук са автентични.

Питам: откъде този човек, който аз за пръв път виждам, знаеше за моите мечти – да се занимавам с кино, да правя филми за Орфей? Явно откъде... Веднага му отказах: не съм съгласен с никакви комбини. И той ми отговори: "Тогава - война!"

И какво се оказа после? – Оказа се, че това е един човек с не особено етично поведение. Всички млади колежки трябваше винаги, когато идват началници от окръжния град и от други места... Той ги разпределяше коя с кого да спи. И ако някоя се опънеше - на него или на неговите гости, - биваше

изкарвана некадърна, не й се даваше добро досие, добра атестация, за да може да продължени по-нагоре или за следване. Колежките ми се оплакваха, но оплакваха ми се и ученичките. В класа, на който аз бях класен, когато ме повикаха да присъствам на един рожден ден (те бяха пет момичета народни певици), и петте се разплакаха и казаха: "Знаете ли, какво става тука, в това училище!?" Разказаха ми как едно момиче още преди две години било пратено да абортира и това било работа на директора. Как той ги заплашвал, че ако не се подчинят, еди какво си щяло да им се случи, че няма да могат да учат по-нагоре.

Децата бяха много натоварени, сутринта ставаха много рано, имаха 72 часа седмично натоварване – нещо, което е нечувано, абсурдно. Защото до късно ги занимаваха с тяхната специалност, за да могат да се покажат на големци и сцени: "Ето ние какви дейности развиваме и какви резултати имаме!..." Някои от децата бяха вече с очила на тази възраст от пренапрежение и изтощение. Има още много истории, които ставаха там, но не искам да разправям... Биеха учениците с гумен бич, както в полицията, за да не се

виждат после синините. В това време мене ме внедряват да живея при един колега и жена му, също колежка, и това аз го приемам с благодарност. без да подозирам нищо. Аз се сприятелих с тези хора, особено с колегата, който ми говореше на моя език за окултизъм, за астрология, за много мъдри неща – и аз това го възприех в началото, с всичкия си акъл, като чиста монета. И до днес не съм напълно наясно дали той действително имаше такива интереси или играеше роля, защото той, както се ра-зви пиеската по-нататък, сам си призна и го издадоха и начал-ниците му, че всичко е по. сценарий.

Един ден получих импулс да попостя и да ям само ябъл--ки. Там имаше ябълки в изобилие. Близо два месеца бях само на ябълки, и в продължение на всичкото това време аз започ-вам да си мисля, че човекът, който ме е приютил в дома си в една от стаите, играе ролята на шпионин, на подставено лице от страна на директора и определени служби. Навсякъде той подслушва и му докладва, така поне говореха колегите, учениците и персоналът. Дано съм се лъгал. И целият живот там, както навсякъде, където съм работил преди това и след

това, а и както въобще в България, всичко представляваше интриги, интриги и само интриги и ходене по нервите на хората – и то съвсем преднамерено. Има хора, които живеят само чрез подлости и интриги - като насъщна храна. Това им доставя удоволствие. Много колеги и колежки се оплакваха от поведението на директора и заместника му. Имаше слухове, за които не е тука мястото да разказвам - за техните истинска дейност. Инак завеждаше една служба, която беше синекурна, и въпреки че ние бяхме висшисти, а той среднист, получаваше много повече пари от нас.

Широка лъка, 1973

Не искам сега да изнасям клюки, защото клеветите и клюките не правят чест никому.. Все пак това са живи хора и до днес и аз може да съм се поддал на измислици на другите за тях, но тогава ги повярвах - много ми се беше събрало.

Така, в тези два месеца се развиха много остри събития и аз, все пак, лично видях и се уверих, че там се извършват сериозни престъпления. Един ден шефът ограби касиерката - взе насила от чантата ни всичките й пари за аванса ни, казвайки, че тези пари му трябвали. Някаква институция там му била дължала хонорар. По този начин той щял да я принуди да му дадат тези пари. Тя, като отговорно лице, припадна и си счупи главата на стълбите. И наистина, този месец ние не получихме аванс. А той най-спокойно каза: "Нищо, нищо – няма да умрете. Ще намерите начин да закърпите два-та края до заплатата"...

В същото време всяка вечер, до късно, ние, със съпругата на този "приятел" – също колежка – все повече и повече се сближавахме, като всеки се изповядваше на другия. На нея бракът й не вървеше. И моят брак не вървеше, и то солидно не вървеше по определени причини, и аз й се оплаквах: "Колко съм нещастен!..." И тя също ми казваше: "Колко съм нещастна!..." Все повече и повече се създаваха условия ние да се

сближим и интимно, ако аз не държах едно сериозно ниво – предпазвах се и предпазвах нея от това.

От тази нататък, снимките от Широка лъка са чужди.

Една вечер, когато той й каза, че отива в командировка за три дни в близкия град, се случиха неща, които бяха ясен знак, че аз наистина трябва да съм нащрек. Тя беше нощна възпитателка и трябваше тогава да ходи на работа. Тъй като имаше още време до полунощ, ние отново започнахме да се разговаряме, оплаквайки се един на друг. Но аз почувствах, че нещата вече могат да минат всякакви граници и че е дошъл моментът, когато можеше да останем сами през нощта там и да се случат неща, последствията на които щяха да бъдат фатални и за двама ни. Оказа се, че ние силно се привличаме, но Бог ни е спасил. В момента, в който, вече можеше да прескочи най-опасната искра между нас и да не можем повече да се съпротивляваме на чувствата си, се чу силен шум отдолу, откъм мазето. Двамата се стреснахме и се разделихме. Бях много доволен, че до този момент си бях слушал пиленцето и не бях с вряща кръв, за което основна роля изигра, както после ми стана ясно, този мой режим, който ми бе внушен от горе – само на ябълки... Това се оказа

едно важно оръжие в този момент, а именно да контролирам чувствата си към нея; но и да устоя на директни предложения, които имаше от страна на други колежки и дори на ученички.

*И на другия ден влизам аз в столовата, където този ден бях дежурен преди закуска, и в този момент откъм кухнята, чувам женски писъци, чувам, че мъж крещи и поглеждам там през прозорчето. Виждам как самият ѝ мъж, който ни най-малко не е заминал някъде, е хванал една огромна цепеница и я бие с нея! И то така я бие, че аз, в благородно възмущение, по мъжки и "рицарски", замалко, да нахлуя вътре, за да я спася – тогава положително щяхме да се сбием с него. Добре че моето "пиленце" ми каза: "Не, в никакъв случай, това е кло-пка! **Тук** ще стоиш и никъде няма да мърдаш, защото това е капан. Ако не послушаш, ще стане най-страшното. Остави нещата такива, каквито са. В никакъв случай няма да се намесваш!"*

Аз се въздържах – и слава Богу!

Когато ние се видяхме отново с нея, тя, плачейки, ми довери: "Ти не знаеш, че той е въоръжен и нееднократно ми е показвал оръжието си и съм била свидетелка как е заплашвал и други с него. Понякога той има пристъпи на някаква психическа болест и не знае какво прави. Той мене не веднъж ме е душил. Понякога нощем ме хваща за врата и почва да ме души – не знам как съм издържàла досега!

По-късно, когато с него си говорихме – не можах да разбера дали беше пийнал или не, – аз намерих начин да го накарам да говори истината и той се издаде – било защото е изгубил контрол, било защото се е мислел за неуязвим. Направо ме заплаши: "Ти въобще си нямаш на представа кои сме ние тука! Ние фактически сме хора въоръжени, с чинове, и охра-няваме границата. Нашата работа е двойна. Даже тази ра-бота е по-важна, отколкото че сме тука н`ам какви си за пар-лама. Ако искаш да знаеш; ... охо-о-о, ти знаеш ли колко хора се опитваха и се опитват да бягат през границата! Ако взе-ма да ти разправям аз колко хора съм върнал обратно с оръжие в тила и съм ги предал на властта!..."

Днес ми се иска всичко това да не е вярно и да съм го сънувал, да съм си го въобразил...

Ако обаче е било вярно, много ясно е че такова нещо без оръжие не става. И изведнъж аз разбрах къде точно се намирам – в ръцете на хора, които не си поплюват и правят каквото си искат - и всякакви оплаквания са глас в пустиня.

Примерно, директорът, след като беше безчинствал за пореден път, имаше случаи, когато някои родители отново се бяха оплаквали напразно и бяха хвърлили един огромен камък от скалите горе върху колата му. Какви ли не мерки са взимали дори и хора с положение, за да могат да го махнат от там и да бъде наказан – въобще нищо не действаше. Напротив, биваха наказвани именно тия, които се оплакват.

При това положение, при тази чист български екшън, на всичкото отгоре аз се влюбвам в една моя колежка, която харесвах без граници. Беше ми вече ясно, че от моя брак нищо няма да излезе, макар че вече се беше родила дъщеря ми. Няма значение дали точно ние сме бащите на децата, които минават за наши - за всяко дете ни боли! Заплахите на определени служби още в София, а и след това, продължаваха – че

ще унищожат детето ми, ако не стана доносник – ме бяха притеснили до такава степен, че аз реших да се разведа, както и направих. Това беше единственият начин да спася детето си и майка му. Един ден, когато всичко това ще се гледа от Космоса на кино, ще се види дали това е вярно или си го измислям. Разказвам го не за самооправдание, а заради самата истина. В момента, в който окончателно разбрах, че нямам право да имам деца и семейство в този развален свят, се отдръпнах. Ако след това пак допуснах брак, това беше едно печално забравяне на всеизвестната истина, че близките и децата ни са заложници. Доверени хора ми бяха съобщили, че са видели как ДС е тормозела и втората ми съпруга и са я принуждавали да докладва. Дано са се объркали, тя е светица!

Малтретирането от страна на така наречената Държавна сигурност беше до такава степен подло и инквизиторско, че мнозина полудяха или се самоубиха. Имам предвид не само социалните и физическите изтезания, на които бяхме подложени, но преди всичко психическият тормоз. Защото никой не може да издържи, когато му кажат, че ще се случи нещо

на децата му, ако той не стане техен сътрудник. Така че в момента аз бях отписал вече детето си и жена си и бях започнал стратегията на отдалечаване, с цел да се разведем. Тогава мислех, че тия хора наистина са решили да направят нещо страшно с тях. Казаха ми го в очите. Говореха ми какво ще направят с жена ми, с приятелите ми, с децата ми и т.н. Това са неща, за които въобще не може да се говори, но мнозина са ги изпитали. Ето, този мой преподавател по есперанто, за който говорих – убиха сина му в казармата и го писаха нещастен случай, понеже баща му не пожела да се занимава с разузнаване. Той имаше огромни контакти, много приятели и ученици тук и в чужбина. Беше им удобна "птица", за да го използват поне като "информатор".

Няма защо да разказвам сега тези печални случаи, защото днеска вече всичко е известно. Тези неща, за съжаление, се случваха и бяха за нас непосилно трагични изпитания. Дали поради специален характер, дали по други причини, и в "семейството" си получавах ледени душове, за които тук няма да

разправям. Никога не бях чувал такива епитети за мене - като бойни чукове - от най-близките си хора, като в интервалите чувах репликата "Комунизмът ще победи!"!... Така че аз, лишен от всичко в живота и незадоволен в никакво отношение, току що пробудил се за човешка любов и горещи чувства, в разцвета на моите 30 години, напълно естествено и нормално е било да се влюбя там, където се отнасяха с мен по съвсем друг начин.

А колежката, за която говоря, беше изключително хубава и одухотворена, и единствено защото тя не ме възприемаше като мъж, беше причината да не се сближим с нея интимно. Междувременно, именно тя и още две колежки възприеха някои от идеите ни. Аз им давах да четат беседи, занимавах ги с астрология и окултизъм.

Всичко това разказвам, защото то беше под прякото наблюдение на един или двама хора от Братството, които, когато се виждахме и когато аз се върнах след това, направиха анализ на всичко, което се беше случило там. Тогава отново и отново разбирах и включвах, че те са следили

отдалече всичко това, което ставаше с мен, както и на други места и с много други приятели, и са взимали живо участие от дистанция, в синхрон с Небето и нашите духовни ръководители, които са невидими и са винаги около нас.

По това време имаше един такъв случай:

*Живеех в една къща в родопски стил, много приятна. Направил си я бях с родопски одеала – въобще, чудесен и удобен кът, спокойно. Така, веднъж се бяхме събрали с колежките и си говорехме дали има или няма невидим живот около нас, дали има или няма невидими същества – **такава** беше темата. И в момента, в който им казах, че винаги и при всички случаи около нас има духове, лампата загасна и пак светна. Може и да е съвпадение, но се събраха вече доста "подобни" съвпадения ние вече неведнъж бяхме наблюдавали такива явления. Те бяха повярвали и две от тези колежки тогава станаха вегетарианки; ако не и трите – сега вече не помня. Ако споменавам за този случай, то е защото по-късно, когато се върнах в София, една вечер разказвам за тази лампа в Широка лъка в един дом между приятели, и точно в момента, когато*

казах: "...и тогава лампата изгасна", изгасна и лампата при нас в София ... Ново двойно съвпадение? Ето такива дребни неща - десетки, стотици досега, - биха могли да са случайни, ако не ставаха толкова често... Защото съм сигурен, че имаше и трето място – разказвайки за първия и втория случай, отново загасна лампата в същия миг - и т.н.

По тази уличка на снимката нагоре беше моята къща, от която вечер слизах на гости на колежката, за която става дума. Водехме много интересни духовни разговори, тя беше крайно любознателна. Тя ме научи да правя много вкусни картофи... Колко трудно е късно вечер човек да си тръгва сам на-горе по уличката от такава къща!...

НОСТАЛГИЯ

Затисната от хълми и звезди,
се дави във щурци Широка лъка.
Едно прозорче там до късно бди,
светулчица пред къщицата щъка.

Едно прозорче всяка нощ гаси

със смисъла си всичките вселени,
а мярнат ли се нечии коси,
във злàто пламват хълмите зелени!

Копринена, душата им трепти
и някого до вик зашеметява.
На бърдото среднощен облак спи
и бъбне от авлиги и тинтява.

Мушиците, от свила до една,
изписват все едно и също име;
в реката оксижени от луна
без край повтарят буквите любими.

Но ето, ще настъпи тишина,
ще блъбне вир, ще пробълнува птичка.
Прозорчето ще плисне тъмнина
и с него ще угасне всичко, всичко.

И някой ще осъмва, наросен
за стотен път пред тая стръмна къща.
А привечер, във тъмното спасен,
ще гледа как прозорчето се връща.

Едната от колежките беше съпруга на зам.директора, който ме защищаваше, защото беше добър и честен човек. Тя дойде една нощ в моята къща и плачейки – просто неудържимо плачеше – ми каза: "Той пак се напи!" Независимо от това,

че той беше толкова свестен човек, имаше този недостатък - попийваше, и то заедно с цяла компания. Нощно време обикаляха селото и имаха навик да правят серенади на жените си и на чуждите булки. Свиреха и пееха весело - без свинства, но все пак пийнали, а мъжът й беше, отгоре на всичко, и партиен секретар. И тя каза: "Той ми устрои и тая вечер серенада, не мога да издържам повече – това живот ли е? Ето, ти сега ми говориш такива работи, кажи ми на практика някакъв метод да се оправи това положение!"

По принцип нищо лошо, весели хора, които чакаха с нетърпение и кукерския празник и всички взимаха участие в него.

Аз почувствах тогава, че мога да й кажа: "Иди си вкъщи и отвори книгата, която съм ти дал – и където ти се падне палецът, от едната или от другата страна, ще имаш отговор на въпроса." В случая бях сигурен, че й се дава. Тя си отиде окрилена, защото повярва. И точно това е – вярата е било условието, за да получи отговор. Още на другата сутрин тя ми каза как е проработило това, което й се е паднало, когато е отворила беседата. Тя я държала там

скрита под дрехите и одеалата в скрина, извадила я и се помолила на Учителя – "Ка-кво да направя, когато той започне да ми прави такива серенади по нощи́те, заедно с другите пияници?"

Пръстът й се паднал на следното изречение: "Този път вдигни скандал!" Защото в беседите има всичко, абсолютно всичко, и човек може да получи, както и ние сме получавали, винаги, отговор на всички въпроси. Тя действително, още на следващата вечер им вдигнала скандал. И като започнала серенадата, тя отворила прозорците и се развикала. Отворили се прозорците и на другите съпруги, които до това време са мълчали и треперели, защото обикновено ядели бой. И се развикали и те и започнали да се карат на своите съпрузи и на другите: "Не ви ли е срам, пияници такива, да ни излагате така!... Ти тука си партиен секретар на селото! Такъв ли пример даваш?" После това не се случило повече. Като с нож било прерязано. За такъв случай лично ми

разказваше една моя позната от Братството: един човек как много пиел, спомням си, от Варна бил, и неговата съпруга се оплакала на Учителя. Той й казал: "Нищо, нищо, всичко ще се оправи!" И когато се върнала, той престанал да пие и не пил до края на живота си.

1973 г. Тук съм с Дима - една от любимите ми ученички от музикалното училище -.

Най-после директорът обяви един извънреден учителски съвет, на който трябвало да се обсъдят "много важни въпроси". На този учителски съвет той правеше различни смешки и гримаси, ту говореше строго, ту разиграваше комедия – беше опитен в тия неща. Виждали сме такива демагози. Пак подчертавам – не искам да хуля този човек, защото всеки си върви по своя път и получава своите уроци и опитности, но на нас наистина ни беше много тежко. Мисля, че всички бяха на моя страна, защото аз, макар и не активно, представлявах другия полюс. А не можеше вече да се изтърпяват неща, стигнали до предела на всяко човешко търпение поради произвола

на двама души – директорът и неговият пръв помощник. А те се бяха наежили, защото всички учители и ученици, всеки път, когато имаше някакъв проблем или несправедлива постъпка, някой им казваше: "А, ние ще се оплачем на другаря К. - да видим какво ще каже той по този въпрос. Той може да повика журналисти и комисии от София..." С една дума, без да искам, аз ставам вече фактор, от който зависи каква е истината по всеки въпрос ... Затова трябваше да бъда непременно оклеветен и наказан по най-позорен начин. И вече започна да се разиграва този сценарий – нали той беше казал: "Война!" – и вой-ната започна. Когато дойдé и моят ред в изказванията, той ме посочи и каза: "Вие няма ли да се изкажете?" До този момент ми говори на "ти", а там – на "вие". Аз казах: "Не искам да се изказвам, защото когато говоря, имам навик да казвам истината." Всички видяхме как той побеля и каза: "Ама как – ние сме за истината!" И аз тогава казах: "Щом сме за истина-та, мога ли да говоря?" – "Разбира се!" Тогава казах, че в това училище се наблюдават от години престъпления и много големи нарушения на всички възможни официални, човешки и морални закони, че тука има и финансови злоупотреби, че има гаври и злоупотреби с човека. И всичко, което ние бяхме ви-дели и беше станало, без да обвинявам никого директно, казах, че се извършва в това училище. И видях как всички настръхнаха, защото всички бяха участници и потърпевши – почти всички участваха в тази драма по един или друг начин. Той ту почервеняваше, ту побеляваше, едва ли не се чудеше как да потъне зад бюрото си. И тогава вече стана нещото, което се е случвало и на други места. Аз тогава не разбирах какво е точно това, но казах пред всички – мислех, че аз съм го казал, а всъщност моята уста го каза. Във всеки случай, и другите потвърдиха, че съм бил казал: "До края на годината ще дойдат тук 5 комисии.." – и съм казал

точно какви комисии ще дойдат и в какъв ред. Не си спомням вече в какъв ред ги казах, да кажем: "Първо ще дойде педагогическа комисия и ще установи това и това и това и наказанието ще бъде такова и такова; после ще дойде медицинска комисия и ще установи ка-кво се е случило тук с учениците, а наказанията, последствията за виновните ще бъдат такива и такива; след това – финансова ревизия. Тя ще установи еди какви си загуби и виновните ще стигнат до следствие. След това ще има съд. Този съд ще установи това и това и пр., и пр... Тези 5 комисии, за които аз споменах – всичко това се протоколира и се помнеше, беше записано и на книга.

И наистина, до края на учебната година комисиите дой-доха точно в този порядък и станаха точно тези неща, които бях казал на този училищен съвет. По реда, в който те ид-ваха, всичко се осъществяваше. Все повече и повече към мене беше отношението такова – с респект и страх от страна на този ръководител, докато един ден той ме извика и ми каза: "Не знам кой сте вие и от кого сте изпратен (те вече мис-леха, че аз съм кадър на някакви специални служби), но аз ви предлагам една сделка, а именно следната: да си отидете и да престанете да ровите – и аз ще ви освободя от разпреде-ление." Защото, ако не остана там, трябва да плащам всички стипендии, които съм получавал в университета за добър успех, а това са много пари. Просто неизбежно беше да се рабо-ти 3 години по разпределение. Но той, като директор, имаше правото да издейства да освободят някого, като даде писмо, че той вече не е необходим на това училище. Значи, има начин да се разреши проблема, когато искат. Тогава с това писмо човек можеше да се защити, в случай, че го потърсят за тази голяма сума. "Аз ще те освободя от разпределение – продължава да настоява той, - но ти, като

се върнеш в София, ще престанеш да се занимаваш с мене и с Широка лъка." Аз не приех веднага "сделката", защото исках да сондирам това с моите хора в София – именно с бате Крум.

Доста дълъг стана разказът, но искам подробно и ясно да обясня механизма на някои неща. Действително се случи това, както беше казано на този учителски съвет, макар че на мене не ми беше ясно как дойде тази прогноза – просто мина през устата ми. Точка по точка, се изпълниха всички неща, дойдоха въпросните комисии точно в същия ред, накрая съдиха и директора. Той успя да се отърве от затвора с подкуп. После ми казаха, че след като го уволнили, бил назначен от своите хора на още по-високо място в системата, както ставаше в България в подобни случаи - стана началник отдел....

И сега стигам до върховния момент, заради който разказвам всичко това: каква бе реакцията на Крум Въжаров и Борис Николов, като вече съвсем излязох от релсите в Широка лъка. Написах две писма до съседните два града, от които ние зависехме – до шефовете на ДС. Това бяха едни "фантастични" неща, които доскоро считах, че са плод на потресението ми от всичко преживяно и затова мислех, че съм дерайлирал – в нормално състояние никога не бих написал такова писмо. Написах го на пишеща машина, цяла нощ не спах и го изпратих по пощата официално. В резултат на това, служителите на пощата, особено един, след това дълго време ме гледаше на кръв и със страшна омраза, защото мислеше, че съм "ченге" и изпращам писма до шефовете си... Даже съвсем демонстративно казах в пощата – "Дайте ми обратна разписка, защото изпращам до моите хора писмо. Ще видите какво ще има да става тука!..." Играех тази роля, за да може това да стигне обратно до директора и неговите хора. Играех ролята на човек с връзки и самочувствие, който

тепърва започва да се ядосва. Да, приех тази роля, за която после бате Крум ме разкритикува строго. Преди всичко, това беше една лъжа и едно "изкрейзване", както му викахме тогава. В писмото бях писал: "Ако вие - пишех в два еднакви екземпляра до двамата началника на ДС в Смолян и Девин – ми се мернете пред очите по-рано от 29-и този месец, аз не отговарям за последствията, които могат да бъдат всякакви – включително не отговарям и за живота ви!" Можете да си представите в какво състояние съм бил! Отгоре на всичко фантазията ми стигаше до такива абсурди, че "моите хора в Москва" – представете си, сякаш съм някакъв кадър на КГБ в България – ще им дадат да разберат... "Не можете да си представите какво ви очаква, както и цяла България, когато те дойдат на окончателно власт, а това ще стане скоро..." Направо писмо за психиатрия... Но понеже всичко живо се страхуваше от Мо-сква, исках по този начин да всея страх и да ги накарам да ме оставят. Да им внуша, че съм кадър на СССР, какъвто слух бях вече пуснал, и че мене не ме е страх от нищо. И ето какво се случи. Действително, тези хора дойдоха точно на датата, която бях определил - на 29 дата...

Сега, като казвам всичко това,, аз – след като вече мина един продължителен период с подобни случаи, - допускам една възможност, с това писмо да не съм говорил аз, а именно други сили – същите, които бяха предупредили за комисиите. Защото никак не е известно кой говори чрез нас. В това писмо имаше и други прогнози, както в едно друго мое писание, по-ръчано ми след години от властите – един труд, за който вече разказах. Но още в Широка лъка дойдоха писмени прогнози как ще се развият нещата не само в България, но и в соц-сис-темата, и в света. За съжаление, аз не съм взел копие от те-зи мои писания. В тях се употребяваха, доколкото си спомням, дори и думи от рода на "преустройство", имаше

точни про-гнози как ще се прекрои картата на света, кои страни кога ще добият независимост - и т.н. Тези неща бяха прогнозирани с много голяма точност не само по естество, но и по време. Аз тогава мислех, че казвам тази неща от себе си, от афекта и фантазиите си, но фактът, че те се изпълниха в детайли, говори за съвсем друго нещо. Тогава въобще не се бях сетил, че имах един особен, директен контакт с Небето от начало-то на 1972 год., и че в нещата, които се развиваха като екс-цесии, може да е действало нещо съвсем друго. Инстанциите, до които стигнаха тя мои писания, са ги имали винаги подръка, затова е обяснимо защо започнаха да гледат на мене със страх и изумление. Там понякога имаше и персонални предупреждения какво ще се случи с еди кого си, ако продължава да се занимава с мене и приятелите ми – и това нещо му се случва-ше. Това ми е излизало от устата и при телефонни разговори, когато са ме подслушвали. Някой падаше и си счупваше ръ-ката – или нещо още по-лошо. Включително какво ще се случи с децата им или жените им - и това е ставало. Лично аз, с моя си мозък и християнско разбиране, абсолютно никога не съм способен да произнеса или напиша такова нещо. Но понякога това бяха много зловещи заплахи и клетви, които въобще не помня. Чак после някои хора ми казаха: "А бе вие сте били опасни хора!..."

В случая, вика ме кметицата и ми казва: "Имате тука посещение." Влизаме в една стая и те ми се представят, че единият е шеф на ДС в единия град, другият – шеф на ДС в другия град. И казват: "Ние получихме вашето писмо и дайте сега да си поговорим". Проведохме един много странен раз-говор, в който единият, по-възрастният, говореше с уважение и дори с възхищение, като ми стискаше ръката. Оказа се, че той е бил някога партизанин. Казваше на другия: "Имаше меж-ду нас момчета като това момче, които бяха готови да си

заложат главата за истината и правдата. Разбери – продължава той, - че има откриватели не само в областта на науката и техниката, но има откриватели и в областта на социологията и на политиката, на духовната сфера на човече-ството (този човек говореше много интелигентно). И защо сега ние да не допуснем, че той е един такъв, каквито са ги преследвали някога, защото не са ги разбирали, и са ги затваряли и малтретирали. Откъде да знаеш ти с кого говориш и въобще сигурен ли си, че действително той не е свързан с някои, от които зависим?..." Другият говореше: "Глупости на търкалета, не ми говори такива глупости!..." Явно той беше един по-млад кадър и не беше такъв идеалист и тъй интелигентен като своя колега. И той се обърна към мен и ми каза буквално следното: "Виж какво, няма какво да го усукваме, аз те предупреждавам: ако продължиш да се занимаваш с нашите хора тука..." - Аз го прекъснах ядосано: "Кои? Това са ***вашите*** *хора?! – "Да!" – казва той – "И вашите хора са* ***такива****?!" – възкликнах аз и изброих техните дела – за изнасилванията и абортите на ученичките, за сексуално изнудване на учителките, за счупването главата на касиерката, за интригите, злоупотребите, ужасите и пр...*

"Това – казва той - тебе не те засяга. Искам да те предупредя, че ако още веднъж си отвориш устата, не знам дали ме разбираш какво може да ти се случи. Предупредил съм те – внимавай!"

И така, свърши срещата с тях. Аз, все пак, изкарах до края на годината, взех си куфарчетата – и обратно, директно при бате Крум. Всичко това той го е наблюдавал като на екран, както винаги! Гледа ме едновременно и тъжно, и весело. Аз все пак, бях направил копие от това писмо с второ индиго, което писах на ДС, и му го бях изпратил вече по приятел. Той го беше прочел. Затова каза: "Загазил си,

братко, за-газил си много. Нямам това предвид, че си загазил само във връзка с властта. Виждаш до какво дерайлиране може да достигне човек, който не може да се справи със ситуацията! Ти убеден ли си, че имаш силата да предизвикаш прогнозите, които си изказал?" – И той даде изцяло отрицателна оценка на моите реакции там. Каза да приема освобождаването от разпределение. След като именно ***той*** *каза това, аз се съгласих и повече не се занимавах с този случай. Защото аз си мислех да изпратя от София следователи и журналисти и да раздухам случая. Но и без това, след като бяха вече свалили директора, всичко стана излишно – назначиха друг директор.*

Същата пиеска с разви след 3 години при учителства-нето ми в ***с.Бòженица,*** *Ботевградско. На снимката се вижда чудната* ***р.Бебреш*** *- поне от красоти и екскурзии не можем да се оплачем. Вече разказах по-горе как там се правех, че сни-мам с камера ужасиите в училището и пансиона там и как ме привикаха да ме питат дали не снимам за западните медии....*

Тогава още не знаех, че подобни най-долни интриги на Държавна сигурност ще ми скроят и в Съюза на писателите (обвинението в досието ми от възможно най-мръсен характер и случая с колежката, която скри едно служебно писмо), и в изд."Народна култура" (когато Николай Антонов ме изгони поради същата мръсотия в досието ми), и като учител в Симеоново (набедиха ме, че имам интимна връзка с млада женена колежка и написаха това с мръсни думи в ученическия клозет), и в ЧЛК "Ихтиман" (поради разкритието ми как партийният чупи формите на начинащите, за да ни вземе премиалните, тъй като парите при бригадното заплащане се дават на цялата бригада), и в Комитета за култура (изгониха ни веднага след като убиха Людмила), и като железничар на Сточна гара и гара "Искър" (обвинение, че не съм подпрял едни вагони, а това не бе мое задължение, понеже бях на Първи, а не на втори пост); и като тролейбусен шофьор. Че за последното ще напиша 150 страници разкрития за корупцията и причините да избиваме хората по улиците поради скапаните им графици и машини през периода 1987-1991 (далаверата с препродаването на новите Шкоди, когато фалшифицираха документите и залепиха номерата им върху старите коли, отдавна вече за брак.). Пропускам още куп драми на другите места, където съм "живял" и работил. Още по-малко съм знаел за екшъна с Агенцията за "закрила" на детето цели 40 години след случката в Широка лъка - все същите безсмъртни антибългарски и български сили, които правят живота невъзможен. И всеки път... "писателят" пише и разпраща "разкрития". Неопровержимите факти и документи обаче потъват моментално, и на хората, които сигнализират, колелото на личната им кола или на тролея им една прекрасна сутрин тръгва самичко напред, но така изчислено, че вътре вече да е пълно с хора...). Естествено, че

към досиетата ни ще фигурира и определението "опасно конфликтна личност". Говоря точно: една колежка първа бе предупредена да не вика комисии и журналисти в тролейбусно депо "Искър" чрез факта, че едно от предните колела на тролея й и в същия ден - на Волгата й - тръгнаха сами напред. Виждайки това, преглеждах моя тролей много щателно, но един ден не проверих спирачките на най-скапания Дак, с който ме "наградиха". Повярвах на еженощния технически преглед въпреки големия си опит, и надолу по наклонения булевард Ленин само Господ знае как спря съчлененият ог-ромен тролейбус, пълен с хора сутринта, отиващи на работа. Теоретически бе невъзможно, той като не сработи на спирката нито електрическата, нито въздушната, нито ръчната спирачка. Случвало ми се е и със старите Шкоди, но тогава си носех едно паве, за да подпирам тролея на спирката...

Не зная обаче дали някъде съм развил обяснението защо една човешка съдба е точно такава - какви са истинските причини в дълбокото минало на човека и вътре в него. Ако вярваме в кармата, т.е. Абсолютната Справедливост, даже и косъм не пада от главата ни без волята на Най-Големия. Ето, днес си говорихме за геноцида с лекарствата и ваксините и потресаващите разкрития и филми във връзка с това. Стотици хиляди невинни дечица - и не само деца. Но едно специално зрение, което може да проследи всяка съдба поотделно през вековете, вижда как нещастното аутиче днес е било инквизитор в миналото. Родителят е бил неговият съучастник. Няма значение, че днес не съзнаваме какво сме вършили в миналото. Престъпленията трябва да се заплатят със страдание в същите дози, а осъзнаването на връзката става горе, когато попаднем пред Екрана. Който е гледал "Да защитиш живота си" с Мерил Стрийп, знае за какво става дума.

За себе си аз открих няколко подли постъпки, които извърших в настоящото прераждане. Ще разкажа само две, но колко може да са всичките?...

1.Привечер. Вътрешният двор на Самуил 80. Аз съм 12-годишен, братовчед ми Михаил - 10. Има причини в махалата да го мразят, това не е важно в случая, важното е, че и аз съм се поддал. Вече е толкова тъмно, че предметите едва се очертават. Кефо Кофата или Божката дава идея да сложим по средата една голяма буца кюмюр колкото футболна топка, нарочно закръглена от инициаторите. Застава някой на вратата - и амбицират Мильо да я ритне с всичка сила, за да вкара гол. Ясно е какви са последствията. Аз не го спрях.

2.Пак вечер. Още по-малък съм, максимум на 8 години. Жоро Чирката се е качил на един дирек, а аз хвърлям камък по него и го уцелвам по главата. Не е фатално, но кръв има. Мама ме води у тях, за да му се извиня и да поднеса подарък - една книжка с картинки. "Прости ми, Жоре...". Много интересно:минаха десетилетия, срещам същия Жоро из София и по света на няколко пъти, а то ми казва, че ме уважава много и иска да общуваме... Помня и услужливостта си по отношениена брат му Сашо, който харесваше прекрасната отличничка Наташка от нашия клас, в която всички бяха влюбени. Помоли ме да й поговоря за него и да им уредя среща, което сторих с успех, а как са се развили после отношенията им - не зная... И друг път сам запознавал или разделял двойки, не знаейки, че за това се поема кармична отговорност. Най много се укорявам за думите си пред една Катя, когато ме попита дали да продължи връзката си с моя добър приятел Б. Момичето го обичаше, а аз изтъкнах астрологическата им несъвместимост и очакваните лоши последствия и така попречих на един щастлив брак - тя ме

послуша. Въпреки абсурдността на това словосъчетание, има и благословени бракове.

3.1964 г. Аз съм общ работник и зидаро-мазач на една постройка. Арестуват ме по прочутото дело за обратните интелектуалци. Като чувам за какво става дума, искаше ми се да умра - за мен по-голям позор няма. Християнин или нехри-стиянин, ако имах оръжие и знаех кой ми го е писал в досието,, нямаше да се поколебая - нямаше да го убия, но щях да го раня или поне да го изплаша сериозно. Имам три случая през живота си на изпадане в ярост, та знам. Четвъртият е от снощи (юни 2013): Разбрах за себе си, че ако имах самолет с атомна бомба, без ни най-малко колебание бих я пуснал върху най-голя-мата корпорация за производство на ваксини... После - и върху останалите. Но по въпроса. След като разбраха, че не съм посещавал квартирата на някой си "Баркалов" и нямат никакви доказателства за мен, ме пуснаха. Чак сега прочетох, че тия хора там са играли "танца на пчеличката" - не ми е удобно да обяснявам какво пише за него. Но защо все пак ме снимаха тогава в милицията? Значи, аз съм топил някого по тая линия още през 16 век, независимо че не съм бил такъв - за клевета се плаща ***кармически.*** *Тази "красота" изплува от досието ми 11 години по-късно, когато ме назначаваха в Съюза на българските писатели. Каза ми го вътрешен човек - братовчедката на Зарев. Обикалям като луд всички отдели на МВР, за да изясня този въпрос. Или не дават сведения, или "потвърждават", но трите отдела на три различни нива не са единни: при едните пишело, че съм обратен, при другите - пак, но да съм "горд" - изпълнявал съм мъжката роля...; при третите - че си ги мога и трите неща, истински талант: и с жени, и с мъже в двете позиции!... Минаваха години; навсякъде, на по-престижните места, където ме назначаваха по не знам какво чудо, хората ме посрещаха според способностите, но ме*

"търпяха" и изпращаха със смесени чувства: сведенията за мене ме правеха отвратителен в очите на някои колеги и шефове и те почнаха да не си подават ръката както в началото или бързаха да я изтеглят с презрителен поглед. Една много известна комунистка, която ми симпатизираше, стигна дотам, че беше готова да ме спонсорира да направя луксозен "клуб на пчеличките" в мазето на Самуил 107... Значи, тя бе допуснала че съм такъв и ме утешаваше, че това днес е модерно и човек трябва да е с разкрепостено съзнание... Малко по-късно научих от милицията и ръководството на "Братството", че съм бил и "еротоман", и "педофил".

Днес хич не ми е неудобно, че описвам всички тия подробности. Преди не бих включил това, но сега не важно, тъй като след много размисъл разбрах една от причините. В селото, където бях по разпределение, аз бях наклеветил колегата, който си мислех, че е назначен да ме шпионира, че е "обратен". Бях повторил думите на жена му. Какъвто и да е бил, за клевета се плаща незабавно, обикновено по същия начин. Казвам "незабавно", понеже сме във век на разплащане - няма време да се разтяга. Това казах и писах до ДС за него през 1973, съвсем същото изплува за мен в началото на 1975. Ами ако не е бил такъв? Какво му е било на този човек!? Дали не е било само едно женско отмъщение? Ако мога да го открия в този живот, искам да му се извиня. Дори и да е бил граничен офицер и служител в ДС.

Потресаващо! Този човек си е жив и здрав и все още живее в гр. N! Минали са 40 години! Току-що, от любопитство, написах името му в интернет и излезе следното:

Не е за вярване! Да си богат и духовен... боклукчия.

Днес ни изненадва, при това приятно, разкритието за съществуването на абсолютно чудатия реален нашенски герой от гр. N, който изненадва с на пръв поглед мизерното си

и унизително занимание – и изненадващата си духовност и достойнство, с което работи това и спестява за две жилища, две коли и е един от най-уважаваните граждани на N.

Х.Х. вече 30 г. продава употребявана хартия и осигурява пълната издръжка на семейството си. Авторката на материала във вестник "24 часа" описва странната гледка така: "Купчина кашони се движи по една n-ска улица. Когато приближава, зад грамадата се появява беловлас, строен мъж. Минавайки по-край жена, човекът спира, целува ѝ ръка и казва стих. Джентъл-менът е познат в като Господин Х. Първото му име по паспорт не е Господин, а Х.".

Човекът се оказва, че има учудваща биография и битие. Учител по професия, а с предаване на хартия и бутилки не само издържа четиричленната си фамилия, ами си е купил апартамент. После довършил една къща и си напазарувал две коли. N-чани го познават и го наричат "Господин Х.". Знаят го за един от най-ведрите, позитивни, интелигентни и благовъзпи-тани хора. В началото е започнал да събира хартия, за да си закупва дефицитните тогава книги, без да се реди на опашка и срещу документ за предадена вторична суровина.

Така още през 80-те години на миналия век в пунктовете се снабдявал с бестселъри като "Богат – беден" и "Отнесени от вихъра", които не се намирали свободно в книжарниците. Тогава бил на работа във "Вторични суровини". След десет години се пенсионирал. Страстта към книгите му останала, затова продължил да събира хартия. Преди това занимание било по на сметка, защото за килограм хляб се плащали 26 ст., а самун хляб струвал 30 ст. Освен това винаги му е било жал за по-хабяването на горите и за това, че не се цени употребената хартия. Трудил се извънредно и заради децата си. Хвали се с тях: "Единият е сега в Германия зъболекар. Дъщерята завърши в Берлин международна дипломация". Всъщност, всички от семейството му навремето се включвали в работата. Господин Х.е прецизен във всичко,

което прави. С каквото и да се захванел, искал да е най-добър и винаги предавал отбрана суровина. Спечелил и доверието на търговци и бизнесмени, че няма да открадне, и го допускали безпроблемно и без контрол, на доверие, в магазини и цехове.

Най-фрапиращата от гледна точка на материалните човеци е постъпката му с намерените в боклука 72 хиляди. лева, които предал в полицията. Този случай не останал изолиран и предал ценни документи на местния архив. За истински чудак го вече го счели, когато по-дарил земя от свой имот просто на познати.

Смолянски чудак кара жените да заискрят от комплиментите му...

5 декември, 2010

Купчина кашони се движи по N-ската улица. Когато приближава, зад грамадата се появява беловлас мъж. Мина-вайки покрай жена, човекът спира, целува й ръка и казва стих. След това усмихнат продължава да бута количката с купи-щата хар-тия, а зад него остава искряща от комплимента жена. Това не е романтичен разказ, създаден от сантиментален писател. Вечният джентълмен, за който мечтае всяка жена, е смолян-чанинът, познат като "Господин Х.".

Х.Х. вече е навъртял над 70 лазарника, но това, че е джен-тълмен не е вдетиняване от възрастта. Такъв е бил и на 20, и на 40 години, и то не само около 8 март. Стиховете му може да бъдат чути всеки ден покрай кошовете за боклук, магазини, це-хове и складове в града, докато сортира отпадъчна хартия. С това се занимава от около 22 години. Започнал случайно.

Запален по книгите, Х. взел да събира отпадъчна хартия, понеже в края на 80-те години в пунктовете давали срещу нея бестселъри като "Богат – беден" и "Отнесени от вихъра", които иначе не можели да се намерят по книжарниците. По това време той бил стоковед и изкупчик във "Вторични суровини", през 90-а се пенсионира. Казва, че в последните

години преди прехода и в първите от демокрацията хората изхвърляли много хартия, а при 26 стотинки за самун, килограм хартия бил 30 стотинки.

Като видях, че има сметка, започнах постоянно да събирам хартия, обяснява Х. Така, с предаваното във "Вторични суровини", постепенно успял да купи и обзаведе апартамент, семейството му се сдобило с две леки коли и довършили къща. Трудил се двойно и заради децата си, две от които учат и живеят в Германия. Когато имали възможност, всички от семей-ството му се включвали в работата. Казва, че през живота си с каквото и да се захванел, гледал да е най-добър, така че продължил със събирането на "материали", въпреки че вече не се печелело така добре. Винаги гледал да предава отбрана суро-вина. Завоювал и доверието на търговци и бизнесмени, че няма да открадне от тях нищо, така че свикнали да го пускат, без да го наблюдават в магазини и цехове.

"Преди години една видна N-чанка каза, че и всички трезори на една банка да се отворени и достъпът до парите да е свободен, нямало да посегна към тях, а съм щял да обера изхвърлените хартийки", смее се възрастният мъж. Случвало се е да намира доста пари, документи и ценни вещи, които винаги предавал. Човек живее, за да бъде полезен за другите, вярва той, затова гледа да помага с каквото може на комшии, познати и непознати. През живота си бил и редовен кръводарител.

За истински чудак обаче го приели, когато подарил на познати и земя от свой имот. Казва, че даже и да не получел веднага от отсрещния същото отношение, не се отказва да бъде добронамерен, тъй като вярва, че когато постоянстваш с доброто, рано или късно ще ти отговорят със същото. Често пък жени му казвали: "Срещнем ли те – целия ден ни върви!" Затова Х. се определя като "чудак добротворни".

N-ският джентълмен е родом в монтанското село Якимово. След училище заминал за София, където учил в първия випуск на педагогическия отдел на втора мъжка гимназия и станал учител. След това отишъл с една година по-рано от

набора си в казармата и се озовал в N. Местното командване го харесало тъй много, че го оставили на свръхсрочна служба и станал началник на тиловото деловодство. Първоначално Х. имал амбицията за военна кариера, но после решил, че този живот не е за него. Междувременно се оженил, а малко след това се родила първата му дъщеря. Заминал за Русия, където работил в строителството. След като се върнал, бил учител в различни села в района. Родила се и втората му дъщеря, но дошъл и развод, след който обаче продължили да се уважават с бившата му съпруга. След този период отново е учител, а през лятото - екскурзовод. Така през 1977 г. среща сегашната си съпруга, за която говори с благоговение. Прибират се в Смолян, а семейството постепенно нараства с още двама члена – дъщерята S. и синът W.. Казва, че винаги е държал много на семей-ството, а колкото до любовта, според него тя е изкуство, висока отговорност, а чувството е накрая. Поставя го последно, защото то можело да бъде катастрофално и разрушително.

Така е и с общуването с хората, обобщава Х.

Ето какво казва в още един сайт за него:

Запознайте се със вечния джентълмен Х.Х. За N-чани, които не го познават, той е просто чудакътq мъкнещ боклуци из града. За останалите той е един от най-благородните и интелигентни хора в града. Бил е зам.директор на съюза по есперан-то, секретар на читалище, и преди всичко учител.

Днес, въпреки ниската изкупна цена на хартията, Х. продължава да я събира. Причината: "Това е суровина, която спася-ва гората от изсичане". Стотици ценни документи пък, които открил в боклука, дарил на местния архив.

На въпрос защо не ги е задържал, възрастният човек отговаря, че не може да се гради щастие върху чуждото нещастие. Най-голямата му болка е, че българинът все още е с ниска екологична култура и няма навик да събира разделно боклука си.

На друго място за него пишат:

За тези хора трябва да има АЛЕЯ НА СЛАВАТА! Има такива който са там, но не заслужават и не са допринесли с нищо Този човек с честен труд е закупил дори апартамент за 17 хиляди!

Както казах, изминали са 40 години от историята, в която разказвам за този човек. Още от първия миг, когато се запознахме в училището, ние се сприятелихме много и аз направо го обикнах. И той се държеше с мен като с пръв приятел. Аз споделях с него всичко до най-дълбоките си идеи и духовни привързаности - и той ми отговаряше със същото. В един момент обаче чух за него и узнах от самия него за другите му дейности, и по известни постъпки го причислих към "лошите". Каквито и да са причините, за да се е държал по лошия начин, който описвам и за какъвто го представям през годините пред приятелите, доброто в него трябва да е съществувало паралелно с другото и накрая да е взело връх. Животът е сложен, не бива да обвиняваме и да помним греховете и грешките.

А сега - внимание!

Има или няма връзка, длъжен съм сега да направя един интересен паралел. Може и да е съвсем случайно; ами я ако не е?... Нали неведнъж сме получавали от съвсем непознат човек точно толкова левове и стотинки, които сме подарили скоро преди това съвсем на друго място? Има или няма небесно счетоводство?

Точно преди два месеца (2013 г.) се хващам на въдицата на един човек и пътувам надалече, за да видя една къща, която дава без наем, за стопанисване. Хем му казах, че търся спасение за четирима души (има и 2 малки деца) - и той пак не ме спря. Къщата се оказа абсолютно неподходяща. Само дето

харчих пари и време, а през нощта се гърчех от студ в тази къща. Ако е имало нещо за доизплащане към човека от N., освен историята с досието ми, може да е имало и нужда от "качулка" или "похлупак" за окончателно назидание: селото е същото това ***Якимово****, където се оказва, че той е роден...*

Който иска да го види, ето и един клип от новините:
http://vbox7.com/play:04b350ed

В този клип той е абсолютен двойник на самия Венно!

Намерих адреса му и му изпратих разпечатани всичките си стихотворения с много сърдечни думи към него в началото, но отговор нямам.

*****

Най-светлият и прекрасен човек, с когото работих в музикалното училище в Широка лъка през учебната 1972/73 г., бе ***Атанас Минчев****, брат на Гради Минчев. Той преподаваше гъдулка. Винаги му разправях преживелиците и той ми даваше ценни съвети. Та той е бил на Изгрева при Учителя! В преддверието пред стаята му винаги имаше поне 10 чифта перфектно лъснати обувки. Защо бе такъв джентълмен и чисто-файник, разбрах много по-късно:*

Атанас Минчев - ШИВАЧ И МУЗИКАНТ

Още на младини в пансиона в гр. Варна аз усвоих шиваческата професия. Моят чичо от Белгия непрекъснато ми пишеше: "Атанасе, извън твоята музикална диплома трябва да научиш един занаят - обущар ли, шивач ли, бръснар ли, но трябва да го имаш. Тука в тоя запад човек трябва да знае нещо конкре-тно." И аз се изучих за шивач и можех да шия дрехи.

Един ден тук, на Изгрева, след като бях станал любимец на някои хора покрай Учителя, ме среща Ганка Парлапанова, която беше шивачка по професия, и ми казва: "Атанасе, Учителят спомена твоето име, че трябва да вземеш участие в няка-ква Негова дейност." Отвръщам: "Добре, с удоволствие!", но не знаех, че трябва да се намеся активно. Ще ушия един бял костюм на Учителя!" Съобщавам на Учителя за моето намерение и Той го одобрява. Купувам бял плат и след това вземам мярка на Учителя със сантиметъра. Започвам да го разкроявам и да го шия. Това става в трапезарията, за да бъда в по-лесна в близост с Учителя. Правих Му няколко проби, за да бъда повече и по-често с Него... Той обуваше новите пан-талони. Аз ги мерих така отгоре. Аз Му мерих сакото и го пробвах отгоре. Правеше ми голямо впечатление, че този чо-век, който бе на голяма възраст – над 75 години, - беше абсо-лютно чист в облеклото си. Долното облекло – бяла фланелка, бяло бельо, просто с аромат на цвете! Миришеше на цвете, а не на човек, а камо ли на възрастен човек. Правеше впечатле-ние на абсолютно стерилен, чист и естет човек. В облеклото и в обличането Му имаше порядък, непознат за мен. И това нещо, като качество, аз го придобих от Него и намирам, че това нещо е равно на молитва - да бъде човек чист и да бъде на "ти" с чистотата.

По-късно ми разказаха онзи случай, когато един брат попитал Учителя с каква ли една дума може да изрази цялото Негово учение. Той отговорил: "Чистота!" Но онзи брат не проумял нищо, а Учителят забелязал това и добавил: "Чистота в мисли, чистота в чувства и чистота в действията!"

Аз бях свидетел да видя и да опозная чистотата на Учи-теля,така както я виждах, чувах и наблюдавах делата Му, и тези дела се опитвам сега да ви ги опиша като дела, дошли от един свят на Чистотата, идващ чрез Виделината на Словото Му.

***

Каква беше реакцията на Борис Николов, след като разказах и на него за случая Широка Лъка? Брат Борис застана точно на противоположната позиция и каза: "Постъпил си така, както трябва да постъпи един ученик на Учителя! Ние, хората от Бялото Братство, сме бунтовен елемент. Може да си мълчим, обаче около нас всичко се обръща винаги с главата надолу, и всичко, което не е Божествено, което е користно, което е кристализирало по мръсен и долен начин, се разтапя мигновено и се взривява, защото ние сме носители не само на благодат, но и на Божието Присъствие, което реализира нещата незабавно." Така че той също е наблюдавал пиеската ми от София и е помагал. И ме поздрави: "Ти постъпи рицарски!"

Хайде де?...

Двама души, които са били едновременно десетки години край Учителя, реагират по два съвършено противополож-ни начина! И двамата бяха спасили пред очите ни стотици и стотици човешки души от техните драми и катастрофи. И двамата ни бяха дали един изключителен пример какво значи Ученик. Те бяха най-големите мъдреци, ясновидци и маги, които познавахме, и заедно с всичко това реализираха и измеренията на ученика в емоционалната сфера, с изказвания и постъпки, които са табу за много религиозни общества и за цялото човечество. Измерения, които излизат извън рамките и на така нареченото класическо "братство". Та нали точно Ве-нно беше спасил душата и живота ми, когато ни заведе на Бе-лмекен през онзи паметен ден и когато ми зададе въпроса: "Какво значи чистота и девственост? Той казваше: "Учение-то на Учителя е ***Божествено*** *Учение се отличава по това, че импулсира всичките ни центрове без нито едно изключение да творят и*

работят със всичка сила, но в нужната последова-телност и нужното хармонично съподчинение. "

В повечето религии и повечето хора в "братството" и от други окултни и религиозни общества и духовни школи, които са катастрофално дуалистични, винаги се противопоставят два свята или два основни центъра, или – два по два – всички елементи на Битието. Винаги единият подтиска противоположния и иска да го унищожи и елиминира или поне да го отслаби. Докато Божественото Учение, точно обратно, поставя всяко нещо на неговото място. За него няма неща, създадени от дявола – дяволът или злото се явява само там, където има дисхармония между центровете, експлоатация на едни центрове за сметка на други – т.е. обявяването на някои за "дяволски" или "грешни".

Докато брат Борис ... – Не помня дали вече разказвах някъде случая, който никога не мога да забравя. Сега дойде време да го разкажа.

На младини той много обичал майка ми. И тя също е била много влюбена в него, както и много други сестри са били влюбени в този изключителен човек. Но той тогава вече се е бил свързал в брак със с. Мария и не е можел да мърда. Имало е моменти на вълнуващи признания, но един ден той й казал: "Няма как, Наде, карми, карми..." Можел само тайно да продължи да я обича. Той е обичал тайно майка ми повече от

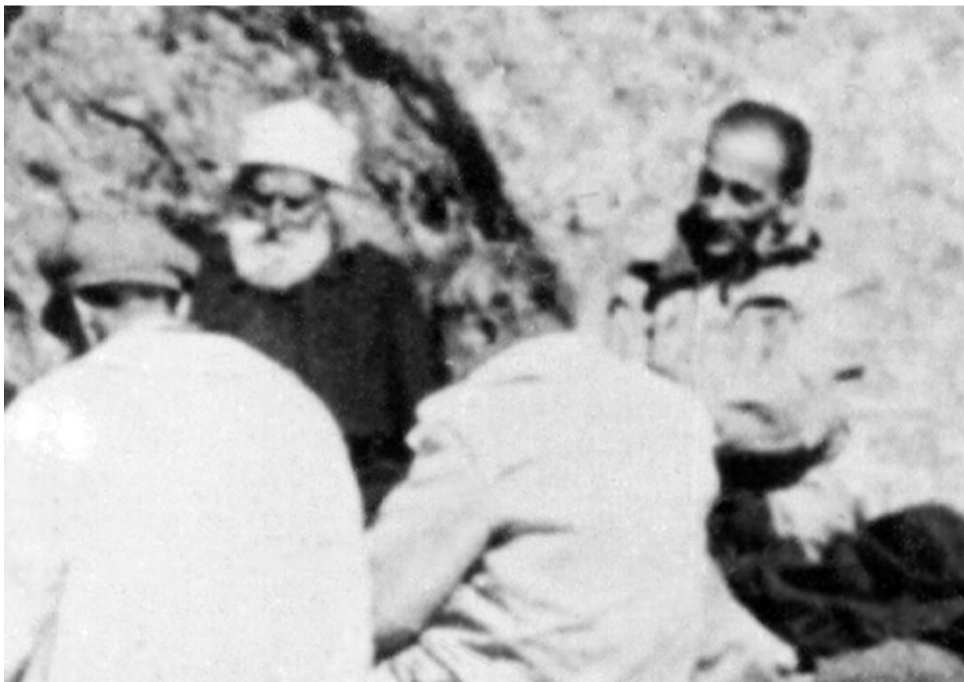
половин век, докато един ден, когато той беше вече на 86 години, а тя на 70 и нещо, тя му отишла пак на гости. Той ненадейно нежно я прегърнал и, държейки я в прегръдките си за пръв и единствен път в живота им, й казал: "Аз умея да чакам!"

Един човек, който беше удивително сърдечен до края на живота си, удивително прекрасен, беше запазил непокътнати и тези чувства, които обикновено се наричат "лични" или "астрални" – а всъщност, всичко е Божествено!

Неговият романтизъм в този случай толкова ни беше очаровал, че ние му казахме – даже веднъж аз лично му казах ,– че аз не бих могъл да си представя как в бъдещите животи няма да бъда с него. Учителят ни събира всички нас, ако ние сме Му ученици, събира около Себе Си през всички епохи Своите Си. А има сродни души около Учителя, които са ни особено любими. Въпреки че ние дължахме много на другия човек и много обичахме и него, както и други хора от Братството, брат Борис ни беше сърдечно любим. Лично аз му признах, че със всичка сила желая, в бъдещите си

въплъщения да бъда край него, защото страшно много го обичаме няколко души от приятелите.

Може би защото той отговаряше и в емоционален план – даже много повече, отколкото другите хора и другия човек, за който все говоря – на моята нагласа, на моите душевни проблеми. До такава степен той беше романтик, че дори един от неговите любими разкази се оказа разказът на Куприн "Гранатовата гривна". Аз не си позволих да включа този разказ в "Прекрасни чудаци" именно заради това, че в крайна сме-тка неговият герой не издържа и се самоубива от любов към онази жена, която навсякъде преследва, въобразявайки си, че това е неговата сродна душа. Брат Борис обичаше този разказ и той беше един от неговите най-любими разкази. Пак ще повторя: това говори за един свръхромантизъм – даже над границите, които ние не можем да си представим. Мисля, че тази симпатия към него беше обща, защото той говореше на всеки най-любезно и мило такива хубави думи, че хората го обичаха много. И до днес абсолютно не мога да разбера отделни хора, които злословят за него и го мразят. Мисля, че по този начин те се легитимират.

На снимката по-долу съм с него и бр.Темелко в Мърчаево. Всички знаят че Темелко е бил селянин-каменар и доста са пиели като млади, докато един ден отива на беседа на Изгрева. Потресен е от образа и Словото на Учителя и с връща завинаги в Семейството си. По време на войната, дъщеричката му един ден му казва да приготви стая за Учителя, защото Той ще дойде да живее у тях, а за това не е знаел още никой.

Веднъж си спомням как, като отивахме на Рила... – то е малко неудобно да го разказвам... Като товарех багаж от неговата къща на камиона, където бяха складирани денкове и багажи за Рила, той излезе да ме изпрати, погледна ме и ми каза, че съм приличал на икона. И аз именно тогава му казах тези думи, че не бих могъл да си представя бъдещите животи да не бъдем отново и отново заедно, защото за мен това е душевна и сърдечна връзка, каквато трябва да остане неразривна през вечността, ако бъда достоен да се родя някъде близо около него. Съвсем замалко не е станал именно той моят физически баща...

След като в света и особено в "братството" постоянно падат бомби – коварни клюки, клевети и зли и осъдителни погледи, просто съвършено неуместно е да се разказват неща, които дълго ще останат в тайните архиви на Акаша и които касаят интимния живот на хората. Но в тези записи някога хората ще видят и ще чуят съвсем ясно и конкретно какво се случва с всички тези, които издават тайни, които трябва да останат само между двама души и между човешката душа и Бога.

Просто не е удобно, не уместно да се разказват някои простъпки, но за наш урок ще разкрия един такъв случай.. Една позната се хвалеше, че е имала интимна връзка с брат Борис. Имаха поне половин век разлика. И какво й се случи после? – Това не мога да кажа, но тя едва беше спасена от смърт, и то пак от милост. Все пак се яви на поправителен изпит и го издържа отлично. Небето вòди точна статистика на всички измислици, злостни лъжи и фантазии в това отношение и на всички разпространители на клевети. Такива приказки се наказват и когато са от тщеславие. А когато нещо наистина се е случило и някой се изпусне да спомене за него, агентите на ада го раздухват до неимоверни размери и го правят мръсно с езика си – опошляват, окалват и очернят и най-съкрове-ните човешки чувства.

И още една странна реакция на двамата – брат Борис и бате Крум, независимо един от друг, която не мога никога да забравя. Това беше, когато се роди синът ми през януари 1977 год. Когато узнаха, че имам син, и двамата възкликнаха: "О, значи той вече се роди!" Не заедно - всеки ми го каза това поотделно, но не казаха име. Само дадоха да се разбере, че той е един близък брат от Братството – с много голяма радост, но и с известна загриженост. Може би са видели ранната му гибел. За себе си аз си бях въобразил, че това е бр.Боев - или поне лъч от него. По странно съвпадение, гробът на Боян Боев е точно до нашия. А Г. е знаел за смъртта си още на 15-годишна възраст: написал е стихотворение за себе си - един самотен пътник из вселената седи на една скала в морето, идва една огромна вълна и си го връща вкъщи. След 7 години това става точно по същия начин. Бр.Борис го наричаше с неизразима любов "Гълъба"... Когато Г. се роди, точно 40 дни след това стана голямото земетресение във Вранча, което разтърси София и

цяла България и още много други територии надалече от Вранча.

Той си шиеше сам дрехите...

Ние бяхме тогава под наем и излязохме с количката и бебето, от страх да не се повтори земетресението. Тогава аз реших, че ще отидем пеш до брат Борис, който живееше извън София. Вървяхме около час пеш с количката. Беше вече след полунощ, когато стигнахме и аз похлопах на прозореца и го събудих. Събуди се и с.Станка. Помолих го да ни приеме поради страха ни да не се повтори земетресението – да ни приюти за тази нощ. И тогава Г. имà шанс да преспи, точно на 40-тия ден от рождението си, на самото легло на брат Борис, където е спал и Учителят! За нас това не са случайни работи.

Сега пак се връщам на случая с бате Крум, затова набързо ще разкажа неща, които може да съм пропуснал в тези спомени, които нахлуват като буен поток в мене. Извинявам се, ако вече съм разказал този случай. Май разказах как ме

отърва от следване където не трябва, но ето как той стана причина да кандидатствам отново, вече на друго място:

На младини не исках да следвам – това неведнъж съм го разказвал на приятели. Никой не можеше да ми обясни какъв е смисълът на следването, на висшето образование, тъй като ние, които се занимаваме с духовни и окултни науки, считахме, че по пътя на самообразованието всичко можеше да бъде по-качествено и че следването в една такава система като тогавашната е едно губене на време и трошене на нерви.

Но бате Крум постоянно ме подтикваше да запиша нещо и да завърша висше образование. Някъде вече съм разказвал как Венно се зарадва, когато му казах, че се подготвям да кандидатствам математика. Просто той целият просия! Каза ми, че ако успея да завърша математика, едва ли не ще съкратя няколко прераждания... Малко по късно отворих и един том с беседи, с молба да ми се отговори на този въпрос. Палецът ми се падна на следната мисъл: "Има смисъл окултният ученик да се запише да следва в университета, за да се срещне със сродните си души, с които е бил свързан през вековете."

Ето една от тези "души" от групата есперантисти в университета, на екскурзия в Киев през 1969.

И наистина, още при първото следване през 1966 год., като влязох в лесотехническия, беше окачена обява, че в Софийския университет ще има серия от диспути за окултните науки. И още на един от първите диспути на тема "Наука ли е астрологията?", ние присъствахме там на първа линия. Зала с 200 души – и ние "цъфтиме" на първите редове... Видях, че там имаше много познати физиономии.

Това беше инициатива на философския факултет – на студенти и агенти от идеологическия отдел на ДС, които се бяха запознали отгоре-отгоре с аргументите против астрологията. Едно студентче извади някаква брошурка, която разбивала "на пух и прах" астрологията с някакви елементарни и неверни твърдения. Въпреки че ме бяха предупредили да не се изказвам, ако искам да си остана студент, аз не можах да се въздържа, станах и поспорих малко чрез формули и чертежи на дъската. На опонента - преподавател по физика, който имал втора специалност астрономия - казах пред аудиторията, че неговият чертеж е неверен - че той там неправилно означава точка "гама". Обясних каква е причината за някои не-

ща, които той представяше съзнателно погрешно – какво е точно прецесия и т.н.. Но в резултат на всичко това и на други неща, които казах, взеха думата и други хора и духовете се възбудиха много. В един момент стана и един от дежурните партийни опоненти по всички диспути и реагира демон-стра-тивно и глупаво и с такива заплахи, че веднага си пролича на чии органи служи. Той каза: "Аз искам да знам механизма на едно явление, за да бъде то научно!" Тогава беше и моят баща там, на тази диспут, и той стана и каза: "Абе тя, квачката, не знае механизма на снасянето и мътенето, пък вземе, че се заблуди и ги снесе – и даже пиленца се излюпват... " Публиката много се смя. Тогава аз казах, че всичко това може да се докаже експериментално. Тогава ченгето предизвикателно ми подхвърли: "Щом е така, хайде сега, кажете ми кога съм роден, щом като ви е толкова точна науката!" И понеже до този момент ние често сме имали такива случаи да познаваме подобни неща, реших, че бих могъл да приема предизвикателството. Иван Антонов, за който бях разказвал и който ни учеше, по удивителен начин можеше, като погледне човека, да познае датата, годината и часа на раждането му! Днес не мога да кажа дали той чисто астрологически откриваше това, или ясновидски, тъй като хороскопът се вижда от ясновидците в аурата на човека. Подобен опит бях имал и аз в някои случаи, особено в чужбина, и затова със самочувствие приех дуела: "Добре!" И цялата зала скочи, сякаш очакваше това да стане в момента. Аз обаче казах: "Може, но само пред телевизията! Подпишете документ, че сте съгласен. Ако пред телевизията аз ви позная рождения ден и час, вие публично ще се откажете от своята невяра и скептицизъм относно астрологията и ще признаете, че тя е наука." Залата... едва ли не таванът щеше да падне от ръкопляскания при тази моя реакция. Сега мога

да призная, че тогава блъфирах, защото не бях уверен, че на един такъв официален форум бих могъл да му позная датата на раждане, нито пък други неща от живота му, защото тези работи обикновено се случват само при определени условия, а именно когато има вяра и хармония. Лицето ме нарече "провокатор" и дискусията завърши с гръм... Студентчето от философския факултет направи една фатална грешка - реши да си оформи комсомолското поръчение, като прочете заключителния абзац на въпросната брошурка, нещо от този род: "Както се уверихте сами, астрологията е поредната реакционна буржоазна лъженаука и не може да изтъкне абсолютно никакви научни аргументи". Този път смехът на 200 души бе още по-гръмък и продължителен...

След диспута ми се обадиха много хора, някои от които после дойдоха във вътрешните кръгове на Братството и това стана причина действително да се срещнем най-близки сродни души от миналите прераждания. Не знам дали някъде съм разказал за едни думи на Венно, потвърждаващи напълно пророческите думи от падналата ми се беседа, без още това да се беше случило: "Чрез теб ще дойдат някои будни младежи - напреднали и любими души от Братството през вековете". Това бяха Кубрат Томов, Иван Цветинов, Маргарита Енева, Рудан Николов, Юлия, Панайот, Стоянчо, Илийката, Соничка и други, но най-вече Голямата и Малката Мария, които останаха с Венно и бр.Борис цели 35 години до заминаването им от този свят.

Ето една от снимките няколко дни след това, когато Кубрат (горе вдясно) ни събра в художничката Юлия, за да започнем серия от телепатични експерименти.

Защото няколко приятели от този вечер останаха до ден днешен и в най-вътрешните кръгове на Братството – много по-вътрешни и от тези, до които аз съм допуснат, защото имат повече качества, отколкото някои от нас. И според тази качества, те биват пускани в по-вътрешните сфери на Школата, на Братството и на Космоса. Интересното е, че бате Крум беше казал някога, още в началото, че чрез мене ще дойдат душите, които ще останат в Братството и аз ще бъда брънката между старото и новото поколение. Така и се случи. Повечето приятели, които сега работят най-качествено, действително дойдоха по някакъв начин чрез мене в Братството.

И тези две приятелки, които бяха най-близки на тези двама души от Братството, можаха да се запознаят на тази Земя с тях именно поради този диспут, на който си позволих да стана и да говоря, въпреки че бате Крум ме беше предупредил да не се изказвам, ако искам да не ме изгонят от института. Но впоследствие той видя какви хора дойдоха в резултат на това и останаха завинаги при нас – особено тези две безкрайно скъпи приятелки, които останаха верни до края на живота на тези два колоса на Братството и са им предани и до ден днешен. Те са, може би, от най-вътрешните среди на Братството, в истинския смисъл на думата. Помня, че много години след това бате Крум ми каза : "И аз греша – искам да се коригирам. Сега искам да те поздравя, че тогава взе инициативата в и се изказа на диспута, защото, благодарение на това, виждам сега какви приятели има при нас.

Естествено, определеното е могло да стане и по други начини, но в случая се е осъществило чрез диспута.

Същият бате Крум стана причина и за други крупни събития в живота ми. Първо, нямаше без него да се реша да

сле-двам в университета. Той ми даде много сериозни духовни, окултни и психологически аргументи в полза на това. Пръв той ми обясни, че следването няма за цел придобиване на познания, а добиване на методика за научна и педагогическа работа, а в духовен план - придобиване на концентрация. "Много ли ти се виждат някакви си 30-40 изпита? - бе ме попитал той още преди да стана студент. - Някакви си 4 или 5 години концентрация, докато йогите правят това с десетилетия и векове..."

Венно изигра основна роля и в следващата ми стъпка, след като се върнах от музикалното училище в Широка лъка, където бях изпратен по разпределение.

Бях защитил дипломна работа при Пантелей Зарев, който тогава беше член на ЦК и току-що бе станал председател на Съюза на българските писатели. Той беше харесал дипломната ми работа, която беше на тема "Психология на народите" – етнопсихология. За нея бях проучил няколко-стотин заглавия по библиотеките на няколко езика. Имаше добър научен апарат и предметен показалец и беше десет пъти по-голяма от една студентска дипломна работа – материалът беше наистина твърде обемист. Оказа се, че моята дипломна работа е имала качества, които са го впечатлили и са му харесали, за да ме назначи после в Съюза на писателите, във Външния отдел, където работих през 1975 год. А въобще, пряката връзка със Зарев и уреждането на работата да ми стане научен ръководител стана чрез една сестра от Братството, много близка на бате Крум. Веднъж той се удари по главата, когато аз се чудех какво да работя сега в София, като му казах колко много се възхищавам от Пантелей Зарев, въпреки че го критикуваха за неговото участие в комунистическата номенклатура. Венно се сети, че първата братовчедка на Пантелей Зарев - Марчето - е наша

най-близка сестра от Братството, която преписваше на машина не само речите и книгите на видния си братовчед, но и неиздадените беседи от Учителя, които редактирахме.

Критикуват го, обаче мнозина не могат да забравят колко Пантелей Зарев беше етичен в неговите лични взаимоотношения, колко български таланти спаси и реабилитира чрез Тодор Живков и на какво равнище бяха много от неговите тези; какъв езиков талант имаше. Ние четяхме Панорамата му с удоволствие. Та един ден бате Крум се сети: "Ха, та тя е негова първа братовчедка!" И действително, тази сестра, тази наша приятелка, която беше негова лична секретарка и негова братовчедка, ми назначи среща със Зарев, когато той беше станал ректор на университета. Веднага след това той стана председател на Съюза на писателите и ме взе със себе си. Аз можах да се уговоря с него да пиша такава дипломна работа, което много го зарадва. Това стана причина той после да ме назначи във Външния отдел на Съюза на българските писатели и даже ме цитира под линия в "Панорама на българската литература"...

Спомням си един любопитен случай, след като вече бях чел разказа на Любен Дилов "Още по въпроса за делфините" и бях разбрал – и от там, и от други места, - че те са разумни същества, може би по-напреднали и от човека, и че с тях може да се разговаря телепатически. Именно от Съюза на писателите през 75 год. ми остана този спомен. Когато веднъж бяхме на един симпозиум на преводачите на българска литература в Дома на писателите във Варна, с един мой по-млад колега веднъж видяхме делфини в морето. Помня, че му казах: "Искаш ли сега да изпробваме дали те схващат нашата мисъл и можем ли да влезем в телепатична връзка с тях?" И помолих тази група делфини да скочи три пъти – и тя действително скочи три пъти. После я помолих да скочи 5 пъти – и тя, след известна пауза, скочи пет пъти! След това още седем пъти го направи по моя молба - и Сашо беше много удивен, че това работи. Това беше една добра подкрепа, след като му бях дал още в първия му работен ден да чете "Професии за резиденти"...

През всичките тези години Крум Въжаров – бате Крум или Венно - подтикваше всички нас да се борим за заемане на достойно професионално място според талантите и способ-ностите си. Според него, заветът на Учителя е че ние трябва да се борим до последна възможност да изявим професионално талантите, ума и способностите си, защото няма смисъл да оставаме на долни и задни позиции. До момента, до който самата идеологическо-полицейска машина ни изхвърли, ние сме длъжни да се борим. Всички тези неща ги разказвам по-обстойно, за да се възпротивя на мнението на някои хора от братството като бате Гале, който разпространяваше случая с Учителя за бръмбарите и кристалите, което той из-тъкваше като една критика срещу "мозайкаджиите" в Братс-

твото, без да спомене, че всеки един от хората в тези бригади е можел да бъде на много по-високо професионално ниво от други, но е станал работник не защото не е искал, а защото и преди 9-и, и след 9-и септември, на такива хора не се даваше работа по специалността – по понятни причини. Само занаятчии, музиканти, инженери можеха да останат на работа и да имат връзка с Братството. Обаче тези хуманитари-сти и учени, които трябваше да направят основни компромиси с идеите си и се изискваше от тях на шпионират чужденци и колеги, ако искат да останат на работа, решиха да станат физически работници, но да запазят чистотата на идейните си позиции и убеждения. На тях им беше съвършено невъзможно да се съгласят да работят в една такава сфера при такива условия. И аз, който нямам нито амбиции, нито качества да раста в каквато и да е човешка йерархия, не бих си мръднал и малкия пръст в тази посока без настояването на бате Крум. Още в самото начало щях да си остана на някакви работнически позиции, на каквито ми е фактически 90% от стажа досега, ако не беше срещата ми с този удивителен ученик на Учителя. Само под неговото влияние аз наистина се опитвах да "атакувам" някакви светски върхове, да имам професионална и научна подготовка над средното ниво.

Веднага след Широка лъка кандидатствах в института за култура към Комитета за култура и БАН, а много по-късно ме назначиха и работих в Комитета при Людмила Живкова. За всичките ми кандидатствания и всяка научна тема при назначение, бате Крум беше информиран и ми даваше съвети. После кандидатствах за научен сътрудник по психология на твор-ческия процес в художествената култура, с научен ръководи-тел проф.Кръстю Горанов. Четох много сериозно и се подгот-вих добре. Явявайки се на този конкурс, предложих в

самата си писмена конкурсна работа накрая една методология в духа на откритието на съпрузите Кирлиян – как може да се изслед-ват феномените на художествената култура ***обективно,*** *т.е. как се изменя психоплазмата на човека под въздействие-то на различни културни феномени. Това може да се филмира и фотографира, когато човек слуша напр. Бах, Моцарт или... Шонберг. Свързах това с така наречената културхигиена, имайки предвид масовата култура, която унищожава и разру-шава безвъзвратно милиарди неврони в младия човек и атаку-ва самата ДНК. Даже чисто физически, силата, с която една електрическа китара разрушава нервната система, е равна на силата на преминаващ реактивен самолет ниско над града. Кръстю Горанов беше много впечатлен от това и каза: "Ако зависеше от мене... Но вие много добре знаете кои са главните фактори в комисиите и кои печелят конкурсите днеска. Ако бях само аз, при всички случаи* ***вие*** *щяхте да спечелите конкурса и щяхте да работите при мене, защото всичко това, което пишете тук, е много интересно и важно - дори на мене ми е неизвестно." При следващата ни среща той каза: "Извинявайте много, но както очаквах, изникнаха фактори и сили, които не разрешиха вие даже да се класирате..."*

По подобен начин бях кандидатствал в Института по фолклор и на други места. Ето как кандидатствах за научен сътрудник по теория и естетика на фолклора (дано не се по-втарям). Бях хвърлил доста труд за подготовка, и когато се явих там, отново не бях класиран даже и с четворка. Същото се случи на този конкурс и с един известен наш журналист и учен по това време (Енчо Мутафов), който имаше вече изда-дени книги и статии и беше известен в печата, радиото и те-левизията. И двамата ни отрязаха още тогава – той явно съ-що е бил белязана птица, на която не се даваше щатна

позиция в институциите. Аз бях крайно озадачен как може да не се оцени това, което там написах, защото бях абсолютно убеден, че е над нивото на известното в нашата наука. Цитирах много последни книги и статии по темата, и то не само от българския и съветския печат. И когато един мой човек запитал Динеков защо не съм спечелил този конкурс, той му отговорил по един абсурден начин: "Ами той си има достатъчно научни качества и тука казва неща, които и аз не знам. Това нещо, което е представил, нека си го публикува. То е негова собствена теория и принос във фолклористиката, пък за тази моя студентка нямаше никакъв друг шанс да остане в София, освен да спечели конкурса."

В основата на всички тия мои усилия да реализирам моите таланти и способности според познанията и образованието си беше бате Крум - въпреки моята съпротива, защото аз предварително знаех, че нищо няма да стане. Но с това поощрение и насърчаване, може би, е имал предвид, все пак, нещо.

По едно време ми дойде идеята да изтрия някои неща от разказаното в тия спомени, защото винаги съм вярвал на Учителя, че ученикът не говори за себе си. Но след това съобразих, че всичко това има връзка с бате Крум, т.е. все пак, за да се опровергаят критиките, че се стремим да си останем обикновени работници, защото сме били разбирали погрешно Учителя или защото сме нямали качества. Сега вече, когато в културните страни се издават наши статии и изследвания и имаме някакъв принос в световната наука и култура, нещата стоят по-другояче.

По-късно защитих и едно научно изследване по етнопсихология в БАН. Ръководител ми беше проф. Стойков, а пряк научен ръководител ми бе един наш писател и учен - Атанас Славов, - който после емигрира в Америка и говорѝ по

радио "Гласът на Америка" за съдбата на България и Братството. Славов е израснал на Изгрева в Братството и има отношение към Учителя. Когато емигрира, той сложи сериозен прът в политиката на комунистическа България и Съветския съюз. Властта притискаше и малтретираше безцеремонно Братството, мислейки си, че то няма такива международни позиции, каквито имат други учения, движения и църкви. Заради това, тях не смееха чак толкова да ги малтретират, а с нас правеха каквото си искат. Но това се промени след една поредица от предавания на Ат.Славов по "Гласът на Америка". В едно от тези предавания ние узнахме как президентът Картър тогава бил отговорил на руснаците, когато са поискали ново място за съветското посолство в Америка. Той бил информиран от Атанас Славов за това, което става в България, и им отказал с думите: "Ние не можем да си позволим лукса да даваме място за ново посолство на една империя, която си строи посолства, където си иска, включително и на мястото на Молитвен дом на Бялото Братство в София." По-късно аз говорих със съветския консул в София на тази тема и имах интересен разговор с него. Той се "извиняваше", казвай-ки, че посолството им все пак не е точно на мястото на Салона. Не по врат, а по шия - разлика пет метра... Някъде може би съм разказал за пророческите думите на вуйчо ми Светослав Славянски: "Те построиха легацията си на едно място, къ-дето десетки години протичаха токовете на Любовта - знаеш колко милиарда волта са. От това следва, че съветската система ще рухне, а руският народ ще преживее небивало про-светление, мощно възраждане".

Така че, след като бях защитил тази своя работа, която имаше формата на нещо като дисертация, отидохме с Наско Славов и други приятели, между които беше и Пламен

Цонев, в кафето на Съюза на писателите на "Ангел Кънчев" 5 – "Сивото поточе", както го наричахме всички ("сивият поток" на литературата...), - за да полеем моя успех... Тогава Атанас Славов каза много интересни неща. Обясни защо и как на някои хора не им върви в нашата действителност. "Това са хора – казваше той, - на които очите гледат навътре. Защото, когато те са на опашката пред един трамвай, винаги тях ги избутват с лакти, а те си стоят и гледат надалече в прос-транството и дълбоко вътре в себе си, тъй като денонощно си мислят за духовност, за съвест, за наука, за идеали, за въз-вишени неща...

На снимката Наско е вече на възраст - след като се въ-рна от Америка.

В същото това време - продължи той - обитателите на "Сивото поточе" и другите снобски кръчми нюхат денонощно какви са цените и какво се търси на пазара..." Ние тогава се бяхме сприятелили с него и той харесваше моя труд, защити го като рецензент аргументирано. Изглежда беше влязъл дъ-лбоко в моята душа, дълбоко вътре в моята същност, защо-то рисуваше портрета на един неудачник, на един романтик,

на които хора не им върви във външния живот. Разказваше как винаги такива "птици", с каквото и да се занимават, дават продукт, най-малко с десет степени по-качествен, по-изненадващ от всичко познато. Затова формалните групи не могат да ги изтърпяват и мигновено ги изхвърлят навън, като не дават възможност да се публикуват техните неща, та и те да напреднат професионално. И казваше така: "А онзи тип, който е син, внук и правнук на кръчмари, на една поредна разпивка изведнъж осъзнава, че днес може да се печели най-до-бре не в кръчмата, а от литературните, научните и културните кръчми. Затова той почва се вре навсякъде, прави си маркетинг, души какво ще се търси на литературния пазар догодина... Изведнъж разбира, че догодина няма да има ***метли*** *на пазара... Тогава отива и си насява нивата с "метличина" – нагъсто, в голямо количество... И на другата година, когато оня, баламата, все още си върви по улицата като сомнамбул и го блъскат с лакти и не може да се качи на никакъв трамвай, на тоя вече нивата му е избуяла и той пръв пълни пазара с метли... Всичко знае, всичко може, шуми по сцените, и в печата и в ефира, взима награди и хонорари - и т.н..."*

Сега тук искам за разгранича двама Атанас Славовци, и двамата мои добри приятели. Този, за когото говоря, е Атанас ***Василев*** *Славов (1930-2010). Ето сведения за него:*

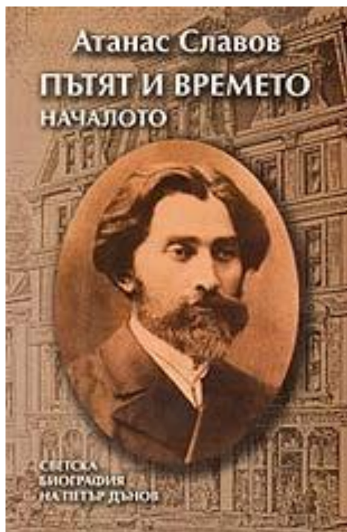
Роден е в град Сливен на 25 юли 1930 г.

Първоначално учи в Американския колеж в София до закриването му през 1941 г. През 1953 г. завършва английска филология в Софийския университет "Климент Охридски".

През 1953-65 г. е преподавател по руски език в курсовете, организирани от Обединения комитет за българо-съветска дружба, библиотекар в Народната библиотека в София, участва в предаванията на Радио София за чужбина, работи като картограф в Родопите.

Преподавател по английска литература в Софийския университет (1961-71), където води семинар за поезията и драмата на английското Средновековие и Ренесанс и за английската проза и поезия

на XIX и XX в. Защитава дисертация на тема "Функции на ритъма в художествената стихова реч" в Института за литература при БАН (1965). През 1966-76 г. работи в Института за изкуствознание при БАН; основава секция по дизайн и секция по информация и документация, съосновател на проблемна група за изучаване на бълг. приложни изкуства. Научен сътрудник по фолклор и теория на изкуствата и фолклора (от 1974). Съосновател и член на международната група по сравнителна славянска метрика към Института за литературни изследвания при Полската АН (1971-76). Изпълнителен секретар на научния проект "Основни насоки на световната култура до 2000 година" към Научното обединение по изкуствознание при БАН (1975-76), във връзка с което заминава за САЩ — работи в Отдела за международни научни изследвания и обмен в Ню Йорк (1975-76).

Автор на свободна практика и диктор в Радио "Свободна Европа" (1978) и в BBC (Лондон) през 1978. Работи по проблемите на източноевропейските култури към Центъра "Уудроу Уилсън" във Вашинг-тон (1979) и като инструктор по български език в Държавния департамент, Вашингтон (1980-83), и в Центъра за езикови научни изследвания, Мериленд (1983). Радио-сце-нарист, редактор и диктор в "Гласът на Америка" (1980-90). Автор на стихове, на фантастика, на изкуствоведски изследвания и много други. За него ласкаво се изказват световноизвестните писатели Кърт Вонегът и Греъм Грийн.

След 1990 г. той се завръща в родния Сливен, където остава до края на живота си. Издъхва в пловдивска болница на 4 декември 2010 г.

Той написа най-обстойната научна биография на Учителя.

Другият е Атанас ***Петков*** *Славов. С него и с Тодор Доков, Огнян Сапарев и Тодор Ялъмов някога основахме Клуба по футурология и фантастика към Софий-ския университет. Ето малко сведения и за него:*

Атанас Петков Славов (р. 29 юли 1947 г.) е български писател-фантаст, фантастолог, активен фен, издател, съставител и художник. Един от основателите на софийския клуб за фантастика, евристика и прогностика "Иван Ефремов". През 1968 г. основава първия в България клуб за любителите на фантастика "Терра Фантазия".

Автор е на романа "Психопрограмира-ният". Съставител на множество сборници за фантастика, сред кои-то поредицата "Модели", "Моделириум" и "ВИРТ". Издава електрон-ното списание

"Фентернет" и, чрез фондация "Човешката библиотека", алманаха за фантастика и футурология "ФантAstika".

Негови разкази са превеждани на английски, руски и немски език. Двукратен носител на наградата Еврокон.

От края на 2009 г. е избран за председател на Дружеството на българските фантасти "Тера Фантазия" - единствения работещ творчески съюз от този род в България.

Извинявам се, че толкова дълго и подробно разказвам за всички тия неща, но за всички тези случаи аз надълго и нашироко докладвах на бате Крум. Обикновено той, още преди да му кажа нещо, правеше анализ на всичко, което се беше случило. Още преди кандидатстването ми в Института по фолклор, аз представих същата своя работа по етнопсихология от Института на проф. Атанас Стойков в Института по етнография. Считах, че това е единственият институт, в който мога да обърна вниманието някак си върху науката етнопсихология и в който има хора, знаещи поне теоретично с какво се различава тя от народопсихологията. Тогава бях изо-латорджия по покривите в една бригада, когато етнографи-те ме извикаха да се запознаят с мен на един техен съвет и да ме назначат без никакви конкурси. Аз им се извиних по най-любезен начин, че бригадирът ме е оставил в този момент да ръководя бригадата и не мога да се откъсна от обекта, и за съжаление, не мога да се явя в назначеното време, защото ра-ботниците без мен не могат да се справят. Тогава изолирахме покривите на ТЕЦ-а с алуминиева пудра, каучуково лепило и бензин. От този бензин започна силно да ми се вие главата, но имаше случаи, когато ми се налагаше да се състезавам с яки колеги. Имаше един шампион по вдигане на тежести, който се подиграваше на вегетарианците. Просто се наложи да вдигна една желязна греда, която той не беше в състояние да вдигне даже с още двама души, и да я кача вертикално нагоре по едни стълби на I, II и III покрив, за да я монтираме с арматурно желязо и да може да вдигаме баките с материала нагоре за изолиране на

покрива. Тогава те започнаха да ме гледат по-особено и да не говорят повече против вегетарианците... С един друг, който се амбицира да покаже, че месоядецът е по-як, трябваше да пренесем една бака от една място до друго доста надалече. Всъщност, това беше краден разтвор и трябваше да влезе в колата на един шеф. И аз хванах тази бака от едната страна, а той от другата. При това дръжките й бяха паднали и трябваше да я носим само с върха на пръстите под режещата подгъвка. Бака, бака, но над колените висока... И този приятел, с който работехме, мислеше, че аз ще отпусна баката. Оказа се, че на два пъти той я отпусна и каза: "Не мога повече. " - и т.н. Дали разправям и това от "тщеславие", може да се анализира по аурата на човека. Споменавам го поради нападките в така нареченото "братство", че сме били хилави мързеливци, които живеели на гърба на другите.

След като отказах да отида на научния съвет заради бригадата, те ми казаха, че ще се съберат в друг ден след работно време. Уговорихме се и самият им шеф Веселин Хаджиниколов ми каза: "Много ви се извиняваме, на ако се съгласите да ви назначим, ще се наложи да идвате 2 часа седмично на научен съвет, защото през всичкото друго време вие ще бъдете напълно свободен да развивате българската етнопсихология. На вас ви предстоят международни конференции, конгреси, издаване на вашите изследвания и книги. Приятен път в науката ви пожелаваме!" Там беше и проф.Стоян Генчев. И изказаха ласкави слова. Подадох си документите. Казаха ми: "Не искаме да обявяваме конкурс, защото ще бъде спечелен по поня-тни причини от някой друг, без да зависи това от нас. А като ви назначаваме така, ще бъдете с по-малка заплата, но после вече ще се уреди въпросът". До една седмица аз трябваше да имам резултат от Личен състав. В тази седмица ме викна Александров от ДС и проведохме следния

разговор: "Сега на тебе ти предстои неудържимо издигане в кариерата и има опасност да те изпуснем, понеже ти пак се изхитри да се целиш нависоко. Нашето условие е да станеш наш човек, и при всички тези излизания в чужбина и тук, сред колегите ти, ние искаме да ни докладваш за възможните врагове и за това кой как се е изказва и т.н., за да можем и ние да си вършим работата. И знай, че ние никога не сме си позволявали някой да по-лучава повече от 150 лв. заплата, да го пращат в командировки в чужбина, и той да не ни служи".

Както разказах някъде, след години един бивш офицер ми каза: "В това нямаше нито едно изключение! "

Последният ми професионален неуспех, освен на още две места, където бях учител и също имах много остри драми, беше през 1980 г. в Комитета за култура, където бях назначен по настояване на един български писател - Пламен Цонев. Илюстрацията е от един текст за него - кой е бил в предишните си прераждания.

. Той ме запозна с един крайно интересен и колоритен човек, който оглави един отдел, едно направление в Комитета за култура точно по времето на Людмила Живкова – 1980 год. Всичко това беше пак под наблюдението и с невидимото съдействие на бате Крум. Той постоянно ме караше да не се отказвам от борбата да заема своето място като учен, въпреки че аз вече се бях уморил от неуспехи, грозни интриги и изгонвания. Много добре помнех какво стана през 1975-76г. в Съюза на писателите. Имах инцидент и след това, когато Николай Антонов ми каза да търся някой подходящ човек да стане завеждащ редакция в издателство "Народна култура" и да знае западни езици. Аз му казах: "Имаш ли нещо против това да аз да съм?" – защото аз му завеждах тогава ПЕН-центъра във Външния отдел на СБП, отговарях и за Асоциацията на афроазиатските писатели, като помощник на Йордан Милев. С тях двамата много добре се разбирахме. Антонов се беше убедил в деловите ми качества и каза: "Готово, подай си документите веднага! Искай от Зарев да те пусне от Съюза на писателите!" Зарев ме пусна, като разбра, че ще имам по-голяма заплата и че това ми е шанс. И аз мисля, че много добре започнах в изд. "Народна култура", запознах се с изключително ценни хора, докато един ден Николай Антонов ме извика и ми каза: "Ти не можеш нито секунда да останеш повече тука!" Хвърли ми много мръсни обвинения от една област, която беше абсолютно отвратителна за мене, каза ми много нечисти приказки и аз напуснах моментално, без да се оплача на Зарев. Пантелей Зарев после много ми се ядосваше, че не съм му се обадил – той нямаше да позволи такова нещо.

И отидох веднага хамалин на гарата... Там отново трябваше да се вдигат тежки неща. Партийният секретар на хамалската бригада бай Златко ме караше да вдигам най-отдолу чувалите с цимент, когато ги претоварвахме на вагони-

те. Той вземаше най-горните, защото това било привилегия на партийния кадър - и т.н. Мисля, че и там не се дадох на хамалите и с тях работихме на равна нога.

Това дължа пак на бате Крум, понеже, още когато бях в казармата, 19-годишен в трудовите войски, той ми казваше, за разлика от всички други и от баща ми, които потърсиха връзки се устроя на лека работа. И успяха - бях известно време писар, артелчик и художник в различни поделения. Но Венно един ден ми каза: "Стреми се към най-тежката работа, към най-тежките обекти." И всичко това беше в духа на Учението на Учителя и беше за нас прекрасно. Казармата ми е най-щас-тливото време в живота и тя, изглежда, ме подготви да мога да издържа после на всичко. Там се калих да мога да понеса всички тежести и напрежения на всички места, където съм работил след това десетилетия наред. Ако не беше бате Крум и ако не беше разбрал той правилно съветите на Учите-ля всеки ученик да има поне един занаят, за да може да издържи в този свят и да остане честен, аз нямаше да се справя. Ние там работехме - в трудова повинност - много тежка работа: по 4 кубика на ден да копаеш и да изхвърляш пръст – и при това бях само на вегетариански режим. Викаха ми "Багера"...

Малко се връщам към най-щастливите си дни в казармата, където физическите трудности даваха възможност на човека да се закали и да се чувства самостоятелен. Много добре си спомням как момчетата, зимно време, през декември, януари и февруари припадаха от студ по кариерите, където добивахме камъни. И въпреки вегетарианството ми, въпреки че това бяха момчета, които не само че бяха работили физическа работа, но имаше и хора, които са били в затвора – и те се сриваха. Даже си спомням как един политически полковник - Тлачански, - когато копаех в изкопа край с.Извор, Радомирско, дойде и ми стисна ръката. Викам му: "Как, ама моята ръка е мръсна, ще Ви изцапа, другарю полковник... " А той ме погледна някак особено и отвърна: "Мръсни ръце – чисто сърце!" Сега не зная дали тогава не искаше да ми направи впечатление, дали ме "купува", както се казва, или го каза искрено, но аз съм срещал свестни хора и в тези среди.

Ето как помогна закалката много по-късно по настояване на Венно. Тук съм на 60 години в Гърция - изсипвам увредени портокали, предназначени за сокове и напитки:

Много съжалявам, че не съм си направил снимки и като изкопчия, общ работник, строител, дърводелец, мозайкаджия, миньор в рудник Еньовче и мина Радка, горски работник, земеделски работник, текелажник (хамалин), изолаторджия, електроженист, стрелочник, парков работник, сценичен работник в Софийски оркестри и Музикалния театър, парников работник, химически работник на три места, учител и възпитател в Жълтуша, Боженица и Симеоново, маневрен и постови стрелочник, шофьор в градския транспорт - и пр...

Даже и с хора от ДС имах такива случаи. Когато ме арестуваха от време на време, ето какво ми каза веднъж един възрастен полковник или генерал, който преди е бил партизанин. Той ми стисна ръката при едно арестуване, когато нямаше никой в стаята в Софийско градско, и ми каза, че ми се възхищава. Че неговите приятели едно време в съпротивата точно по този начин се били държали в полицията, а той досега не бил виждал, от десетки години, такова поведение. Не хваля себе си, просто разказвам какво беше.

Така че, още като си работех един ден като хамалин на Сточна гара, преди да стана маневрен стрелочник, в началото на един работен ден, с мръсна ватенка и ватени панталони, ние имахме оперативка всяка сутрин, заедно с циганите, затворниците и пр. Там имаше престъпници, които нямаше къде другаде да работят. И тази среда ми харесваше много повече от всякакви интелектуални среди. Винаги съм обичал народа и физическата работа – сто пъти повече от всяка друга работа!

И така, една сутрин дойде Александров със своя шофьор, да ме арестува на самото място. Дори не ме остави да се преоблека - веднага ме вкара във Волгата със все ватените дрехи... По пътя ми казва: "Хм, демонстрации ще ми

*правиш, а? От издателството – направо тука! **Хамалин** ще ми ставаш! Защо не си избра друга работа?"*

Викам: "Ами защото не давате, затова!" А той продължава: "Демонстрации ще ми правиш, демонстрации – нарочно искаш да ни излагаш!" Искаше ми се да му цитирам думите на Георги Димитров: "Аз съм син на работническата класа" ... Та това били демонстрации, за да мога да излагам Държавна сигурност и да ме снимат чужденците, които ме познават от мои публикации и изяви у нас и в чужбина. А по-късно ми каза, когато ми пресече пътя да вляза в Института по етнография: "Виж какво, ние разчитаме на стомаха на работника. Цялата наша идеология и цялата наша власт се крепи на стома-ха на работника!"

Искаше ми се да му възразя: "Тогава каква е разликата между вас и капиталистите?", но нямаше смисъл. Като му казах, че не мога да бъда предател, щом като доносничеството е единственият начин да се напредва, той реагира много остро. Същото се случи и втори път – с един негов началник. Тогава не казах "предател", а казах, че съвестта не ми позволява такива неща. Той почервеня и кресна: "Каква съвест, какво предателство?! Ти нашата дружба с великия Съветски съюз наричаш предателство? Знаеш ли къде можеш да отидеш за това?" Защо намесваше Съветския съюз?" Александров каз-ваше: "На Съветския съюз напоследък му е много трудно, горкия! И вие сега тука с всякакви глупости и идиотщини се занимавате, с такива реакционно фантазии заблуждавате хора-та и провеждате идеологическа диверсия!"

Въобще – това са известни неща. По-нататък ще разкажа за реакцията на бате Крум, когато беше генералното ми арестуване – когато загубих съзнание за три дни. Тогава Александров ми каза: "Е, чупѝ си тогава главата! Щом не ис-

каш – твоя си работа. Чупѝ си главата! Явно от тебе човек няма да стане!"

Искрено му се възхитих, че все пак от него е станал човек... По-късно, когато станах стрелочник, един ден отиваме в една пицария да се почерпим с колегите. На съседната маса - Александров с още някой, сигурно пак иска да вербува някого. Отидох да го поздравя, а той беше готов да дойде и да накара колегите ми да се легитимират. Били ми поредните жертви, които съм довел тука да ги вербувам за "дъновисти"... Добре че се въздържа, като видя как пият ракия и лапат кюфтета... Началникът беше много свестен човек, благодари ми, че съм дошъл с тях да ги уважа.

Когато отидох в "Личен състав" на Института по етнография, служителката ми каза: "Няма положителен отговор, не можете да постъпите." И след това ми се извиниха и ръководителите, имаше там един много свестен човек, наш добър, виден учен етнограф и историк, Николай Генчев, който пръв прочете моята работа и ме предложи на директора да ме назначи там. Самият Хаджиниколов ми каза: "Извинявайте много, но по независещи от нас причини, изключително много съжаляваме, че не можем да назначим такъв човек като Вас!" Защото казваха, че в социалистическия лагер досега няма изследване като това, което им бях представил по психология на народите. И добави: "Жалко, че не сте известен като Блага Димитрова или Радой Ралин, нямаше да смеят да ви тормозят."

Много по-късно, именно през 1980 година - аз вече споменах, - се назначих в Комитета за култура като експерт по народоведение, митология и фолклор – в един нов отдел, който имаше претенциозното название "Направление за фундамен-тално документиране духовния мироглед на българския народ". Това разкриваше изключителни

перспективи да се за-ни-маваме с любимите си неща. Беше ни дадена голяма свобода, понеже това бе министерството на Людмила Живкова. Там бях с колеги и колежки, които също бяха ентусиазирани, имаха много добри качества. Но – отново между шамарите на интригите; сега не искам и не мога да разказвам подробности. От определена личност там ми беше дадена една перспектива да комбинирам науката с разузнаване, като имаше шпионски начини това да се прави при наши командировки в чужбина. Зад паравана на фолклорни изследвания, трябвало да правим воен-ни топографски карти на чужди територии... Разбира се, че отказах. Не мога да кажа дали вследствие на това или на други причини, като убиха Людмила, двама души бяхме изгонени от Комитета незабавно по един много подъл и грозен начин. И то след една моя любима работа, която беше поръчана, според шефа ми, директно от Живкова. От Живкова бяха поръчани и други наши работи. Бяха ни предупредили: "Вие тука сте придворни учени, имате възможно най-високите заплати, няма да искате нито хонорари, нито известност. Вашите разрабо-тки са нужни, за да може нашето ръководство да се представя насам-натам по света и в България и да си печата статиите и книгите, да взема научни степени".

Това е ролята и съдбата на придворните учени, но поне бяхме под крилото на Живкова. Тя беше председател на Коми-тета за култура до момента, когато я убиха. Преди това ми възложиха една работа за Венелин Коцев – тогава посланик в Италия. Върху нестинарството, с една колежка, работихме много, денонощно работихме върху тая тема. Аз бях убеден, че сме открили нови неща, които не са известни на учените. В същото време се сприятелих с един прекрасен човек, известен артист от Народния театър, който си беше купил къща в една нестинарско село в Странджа. И се оказа, че това

е къ-щата на една от най-известните нестинарки – баба Нуна. Той беше купил тази къща от нейните наследници. Казваше, че е "влязъл под кожата" на нестинарите – в най-хубавия сми-съл на думата. И те му разказвали неща, които не са довери-ли никога на никой български или чужд етнограф, фолклорист или психолог досега, защото не искат да разкрият на света тези дълбоки тайни, а само демонстрират способността си да играят боси върху жаравата. Тогава си спомних думите на Михаил Арнаудов, когато пишех тази студия, че дълги десетилетия нашите учени са подозирали, че нестинарите имат някаква стройна мирогледна и инициационна система, която винаги е бива укривана от идващите учени и изследователи. А ето че този мой приятел вече беше посветен в някои от тези тайни. И аз, когато казах това на един от шефовете в Министерството, той възкликна: "Ето, това е вече едно много сериозно нещо! Аз веднага те пращам с този твой приятел в тази къща! Вие ще ги предразположите да ви разказват всички тия тайни, а пък аз, с една кола отвънка, ще подслушвам и ще записвам вашите разговори"...

И като ми каза това, аз си написах моментално заявле-нието за напускане и казах: "Аз не се занимавам с наука, която се прави с черни коли и подслушвателни устройства. Довиж-дане и всичко хубаво!"

Тогава той пред всички ме обвини, че съм го бил излъгал за моята основна заплата че била 400 лв. когато бях стрелочник, въз основа на която ми дадоха тази най-голяма заплата след неговата в Комитета за култура. И сега съм щял да връщам тези пари... Това не е вярно, защото основната ми заплата като стрелочник беше 120 лева, а около 400 се събираха с премиалните. Аз още в началото му бях изяснил това пред свидетели, но той тогава каза: "В

личен състав и счетоводството не са слепи – виждат ти основната заплата в трудовата книжка. Така че това си е техен проблем. А Жив-кова поема отговорността вие да получите най-високи запла-ти, като придворни учени. Това е ***моя*** *работа, не е* ***твоя****!" И въпреки че това беше казано пред свидетели, той накрая ка-за: "Сега ще плащаш всичките тия пари, защото ме излъга!" – т.е. той постъпи по един подъл начин. В този момент аз вече не можех да имам добро мнение за него, въпреки че ме посре-щнал в Комитета с думите: "До гроб, побратими до гроб!" – понеже и двамата сме македонци. Но той е и грък, от което следват някои неща в поведението му... Накрая се оказа, че можеше да се стигне "до гроб" и по друг начин, ако бях приел предложението някои хора в Комитета. Иска ми се криво да съм разбрал думите им, но не - те бяха точно такива.*

Когато човек е наивен и не може да не обича, забравя мигновено греховете на хората и помни само достойнствата им. А въпросният началник на направлението ги имаше реално в изобилие. Рядко съчетание от ум, начетеност, талант и оригиналност! Клюките разправяха, че служел едновременно на няколко разузнавания, че грамадната му библиотека с уникати на чужди езици се дължи на изземванията на такива книги на границата и от домовете на хората. Лошите езици му приписваха и психиатрическа диагноза, но така е с всички не-стандартни личности в България. Така или не, аз се възхищавах от него и обичах и семейството му - чудесна жена и три деца. Че кръвта вода не става - в добрия смисъл на думата - днес личи от мирогледа и дейността на една от дъщерите му. От него научих още един урок, и мисля, че е прав. От един наш диалог открих у себе си нещо, което не подозирах че съществува, давах му до този момент положителна оценка. След като изгониха Тодор Доков или той

сам напусна, негодуващ за нещо, аз казах на "войводата" какво говори той за него (всички тия приказки по-горе и други). Той ме изгледа остро и каза, че за такива приказки зад гърба на някого, в македонските чети наказват без колебание; че това е достойно за презрение. Опитах се да се оправдая, че не правя това с лошо чувство, с Тодор си бяхме приятели, но че "войводата трябва да знае откъде може да му дойде ударът". Днес мисля, че той е бил прав и след това вече никога не си позволих такова нещо за никого и по никакъв повод. Още повече, че се бях хванал в нещо подобно преди години - когато препредадох онази клюка за един колега и това ми се върна веднага.

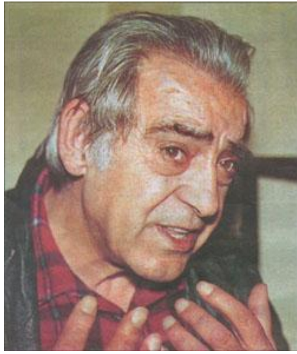
Мога да кажа за един подобен случай през 1984 год. в Москва, който щеше да свърши сигурно в Сибир или намясто.. Може би пак се повтарям, не знам. Един съветски офицер от тяхното военно министерство, който се представяше за окултист, тогава ми предложи да пренеса една снимка на топографска карта на областта, в която щяло да се евакуира цялото съветско правителство – в една тайна област южно от Москва, в случай на война или на други опасни събития. И той искаше да пренеса тази снимка под предлог, че чрез нея ще можем да правим някакви "магични триъгълници", говореше за "енергийни коридори" и т.н. Но аз веднага съобразих, че може да ми се случи случка, и като го помолих да отиде за чаша вода в кухнята, взех тази снимка 13/18 или 18/24 и я пуснах зад един скрин в стаята му. Сигурно и до ден днешен тя лежи зад този шкаф и той не знае за това. Но когато се връщах об-ратно за България, на летището в Москва много добре ми провериха куфарите, разпориха и хастара! Не забравям и кой ме запозна с този офицер. Единственото незаконно нещо, което откриха, беше една уникална старинна златно-сребърна чаша, подарена ми от

приятелка в Москва. Много предана, елегантна и красива млада жена, която ме бе облякла от горе до долу с луксозни зимни дрехи в януарския руски студ, без да сме имали интимни отношения.. Тя бе на аерогарата и й върнаха чашата.

Днес, когато преглеждам отново тия свои спомени и версиите ми в тях, аз искам да се извиня на хората, които съм представил като лоши герои. Може и да съм си съчинил някои опасения, но обективно случаите бяха такива.

С думите на проф. Хаджиниколов се солидаризира и проф. ***Николай Генчев*** *(1931-2000), който пръв бе прочел изследването ми по етнопсихология. Както казах, Самият* ***Хаджиниколов*** *(1917-2003) ми даде примери с наши изявени*

творци и учени, които с таланта си бяха пробили системата, въпреки лошите си досиета. "В момента, в който и Вие ще публикува-те първите си трудове и тръгнете по света, няма да има сила вече тази власт над Вас и затова Вашето досие повече няма да може да Ви пречи. - продължи ***проф. Веселин Хаджиниколов.*** *- Затова, дайте да избързаме и да Ви назначим, за да станете име, преди някои хора да са се усетили – после вече ще им е много трудно да Ви притискат". С тия си думи самият той рискуваше много, но точно така ми каза.*

С всички тия разкази за социалното си участие правя един бегъл ескиз на усилията си да изпълня завета на бате Крум и на Учителя – да се борим с всички сили да бъдем на върха на светската култура и наука и на специалността си, т.е., идеала да бъдем най-добри и в професията и в учението, за да можем да помогнем на народа си и да бъдем на едно по-добро ниво пред човечеството Разбира се, познаваме много талантливи и честни хора, които успяха да останат такива, а как са получавали и ползвали командировките си в чужбина – това не знам.

При всичко това, Венно постоянно ни напомняше, че в белия брат няма абсолютно никаква корист и тщеславие. Всички тия наши усилия да бъдат признати и реализирани талантите ни не трябва да произлизат от снобарство и кариеризъм, а поради необходимостта да служим на народа си и да се развиваме интелектуално.

С риск да повторя и потретя, искам да напомня тук, че Тодор Живков спаси много наши интелектуалци в немилост. Пантелей Зарев, който бе много близък с него, ни разправяше подробно за всеки отделен случай и въобще за добродетелите на "бай Тошо". И двамата бяха принудени да участват в пировете и лововете на големците, за да имат властта и да спасяват. Не че ги оправдавам напълно - известни са греховете на всички.

Но имам откопирани страниците от мемоарите на "Тато" - първия ни човек, който разказва как един ден го е привикал Леонид Брежнев да го гълчи защо е позволил на дъщеря си да назначи "двама дъновисти" в Комитета за култура. Това бяхме аз и Тодор Доков. Той беше предимно антропософ, при това имаше още немалко прикрити "дъновисти" и известни агни-йоги в министерството, но в случая е ставало дума за нас двамата - това е сигурно. Сигурно някъде съм разказал ве-че как бай Тошо достойно ни е защитил пред Брежнев, какво му е казал за Изгрева, Братството и Учителя.

Ето и едно любопитно съобщение за дубльрите на Тодор Живков:

"Малко известен факт е, че подобно на другите тоталитарни диктатори, и нашият бащица Тодор Живков имал не един, а няколко дубльора. Това си спомнят неговите бивши гардове. Приликата между "копието" и "оригинала" била перфектна и често приближените на Тато не могли да ги разпознаят. Така често ставали гафове, един път внукът на Тошо – Малък Тошко - дори се хвърлил на врата на един от двойниците с викове "Дядо, дядо!".-- После било много трудно да обяснят на разстроеното дете, че това не е дядо му, а негов двойник. "Клонингите", след като изпълнявали своята задача, се прибирали по домовете си със солиден хонорар в джоба. Но работата на двойник не е била чак толкова безгрижна. Един от двойниците на Тато загива при мистериозен пътен инцидент близо до Тетевен. Именно тогава и плъзва слух от ухо на ухо, че Тато е загинал, но бързо се опровергал. Най-популярният дубльор на Тодор Живков е Павел Димитров от Шумен. Двойникът всъщност работел като стоковед и бил роден през 1912 година. Една от легендите е, че всъщност Тато не е починал, а е из-бягал в Щвейцария със солидно количество авоари и до ден днешен бил жив, съдейки по думите на баба Маруца, която доживяла до дълбока старост.

Тепърва има да научаваме изненадващи подробности за него, особено след като BTV излъчи сензационния документален филм "Последният лов" за опита на Тодор Живков да извади България от варшавския блок и да я ориентира към Европейския съюз и Запада. Автор на сценария е журналистът Тодор Пройчев, бивш главен редактор на в. "Поглед". Режисьор е Огнян Ангелов. Продуцент е Радостина Константинова, известна като "първата дама на разследващата журналистика", починала през август 2010 г. Анонимният автор разказва за среща на баварския политик с тогавашния партиен и дър-

жавен лидер Тодор Живков, който поискал съдействието му за преориентация на България от Варшавския договор към икономическия съюз на Западна Европа, наречен по-късно Европейски съюз." Виждаме и такива заглавия: " Как Тодор Живков спаси България от война"., "Живков ни спаси от хватката на Скопие" - и др. През 1966 г. Баба Ванга е поканена в София да кръсти сина на свои приятели. Писателите Венко Марковски и Иван Аржентински, почитатели на нейната дарба, използват случая да я представят на Тодор Живков. Благодарение на него, от следващата година тя става първата щатна гадателка в комунистическа България, с месечна заплата от 220 лева. В същото време пророчицата е обект на изследвания. Години наред с нея се занимава проф. Георги Лозанов от Института по сугестология, създаден с благословията на Тодор Живков. За Баба Ванга е организиран и научен диспут. На него видният български психиатър проф. Никола Шипковенски показва заснети сеанси на ясновидката. Изяснено е, че около 80 на сто от прогнозите й се сбъдват. Според специалистите, Баба Ванга може да предсказва бъдещето, да чете чужди мисли. Тя разгадава събития от миналото и настоящето. Людмила Живкова се интересува от пророчицата и често ходи при нея за съвети. Славата на Баба Ванга е толкова голяма, че същите държавни и партийни величия, които преди това громят от трибуните суеверията и религиозните заблуди, започват смирено да чакат ред пред дома й, за да се допитват по лични и управленски въпроси.

Но има и други данни или клюки за бай Тошо: например, че уж бил извънбрачен син на цар Фердинанд, откогато последният се е подвизавал във вилата си в Правец, а баба Маруца, тогава още млада и хубава, му била слугиня... Изтъкват поразителната им прилика и грижите на западното масонство да го държи на власт толкова много десетилетия...

Какъвто и да е, неговото съвършено ухо беше антена и за Истината, не само за маневрите. Той искаше да се отблагодари на Братството чрез риска си да ни защити пред маши-

ната на Брежнев и чрез закрилата над дъщеря си, когато тя пое твърд антиматериалистичен курс. Една от версиите е, че не се е скрил в Швейцария или не е продължил да живее до официалната смърт на дубльора му, тъй като е бил убит поради същите причини, поради които премахнаха и Людмила. Може да не е виновен самият Брежнев, а тия, които дърпат конците.

Ето някои от крилатите фрази на Тодор Живков:

"Ако плащаш с фъстъци - получаваш маймуни."; "Конкурсно начало не означава конкурсен край"; "Милицията принадлежи на народа и народът принадлежи на милицията."; "До 9 септември 1944 г.- тази паметна дата - българският народ се намираше на ръба на една бездънна пропаст! След девети той направи съдбоносната крачка напред!"

Бащата и майката на Тодор Живков
ХРИСТО И МАРУЦА
Както се вижда, той няма и помен от прилика с баща си.

Но да се върна към моя случай по-подробно. Вероятно на Брежнев му е било донесено за намерението на Людмила да ми отдели стая в Комитета с всички беседи на Учителя Петър Дънов, за да ги обработвам научно, да си подбера и екип. Това наистина ми бе предложено от нея в навечерието на нейната ликвидация. Тодор Живков му отговорил смело, че така наречените "дъновисти" са го спасявали на Изгрева, когато е бил в нелегалност, и че според неговите впечатления те и до днес са най-добрите в труда и гражданското си поведение, че не са "опасни". Посъветвал съветския ръководител да проверява по-щателно донесенията на информаторите си. Дали пък тонът на Живков не е станал причина за съдбата на дъщеря му, а може би и за неговата?

Ето един особен текст за него:

19.II.126(1990)г.
София - Изгрев

ЗАЛЕЗЪТ НА "ПРЕМИЕРА"

(Тодор Живков всъщност беше президент на България, но защо Елма го нарича "премиер", може да се разбере от пояснението накрая)

Всички до един имаме грехове – повече или по-малко прости-ми. Тези, който управляваха България 35 години самовластно, също

не правят иключение. Но ние помним думите на един Българин, че в Небесния Съд Дяволът е прокурорът, Христос – защитникът, а Бог – Съдията. Нека поменем истинския Тодор Живков с добро – иска ни се да сме от състава на Христа... Нека не забравяме и съвършено-то му ухо - не само по форма, но и по същество. Малцина знаят, че като нелегален той е бил на Изгрева и е присъствал на беседи на Учителя. Колкото и да е виновен и самият Георги Димитров, факт е, че са живеели заедно с Петър Дънов на Оплченска 66 и Учителят неведнъж го е спасявал от полицията. Греховете на червените може да са големи, но не се знае дали греховете на опонентите им на запад не са много по-страшни. Достатъчно е днес да видим как самолетите им ръсят смърт от небето на широки бели ивици. Малцина знаят също колко много хора и положения Живков спаси в Бъл-гария по време на управлението си. Почти никой не знае обаче, че реално той беше ***по-малко*** *време на земята, отколкото се твърди официално (5.08.1998). Такива хора имат дубльори. Само Бог знае дали истинският Живков не е бил ликвидиран както дъщеря му, по-неже и той е искал нещо по-различно от това, което са му налага-ли. Не е известно - или много добре се вижда от акашовите филми, - дали някои от клюките и анекдотите за греховете и простотиите му не се дължът не на него, а на дубльорите му, и то под специална режисура, за да бъде дискредитиран. Да се надяваме, че душите, които го обичат, са го посрещнали горе с любов и преданост, както се загатва в колажа по-горе.*

14,11 - 14,27ч.

Преди посланието - нещо срочно!

Настана срокът на изтичане силите на "премиера". Поклонете му се, защото той не е само виновен. Нас ни почитат и поради това, че управляваме не само белите, но и черните – и, следователно, няма абсолютно черен лидер. Тираните, лъжците, престъпниците, облечени във власт, също вършат

наша работа, само че кармична. Поколенията трябва да са благодарни, че позволяваме на такива фигури да съкращават кармичните срокове.

"Премиерът" ви има име и фамилия, които привличаха на Земята Божиите дарове на живота. Никой не може да отмени това, което вече е станало. Провалянето на икономиката, унижението на народа и чужденците винаги става причина за радикални реформи. Некомпетентният и некадърен ръководител е неоспорим фактор на прогреса, понеже събужда самоинициативата на опозиционните сили. При това, независимо от действителните си субективни и обективни престъпления, Тодор има идеално ухо и много правилен череп. На него до голяма степен дължите, без самия той да подозира, огромното нахлуване на космични енергии и запазването на България от много по-тежки военни и природни бедствия. Отдайте заслуженото на мъченика, понеже на него никак не му беше лесно. Рожба на епохата, той стана инструмент и за добро, и за зло; отвори коридори към Ново-то Учение и увеличи несметно количеството на оглашените.

"Премиерът" предстои да бъде съден на Небето, но той има и солидни защитници, които ще очертаят неговата роля за предпазване на много души от тежкото зловоние на "крин" – нещо, преминаващо вече в небитието.

- Сам ли си отива или ще му ... "помогнат"...?

- Отива си от отчаяние.

Коментари от 2009г:

За да нарича самият Елма един президент "премиер", което иначе е грешка, трябва да има солидни причини. По онова време не сме Го питали защо. Но едва днес изниква една любопитна подробност, която не обяснява главната причина, но има нещо общо с това, и тя ни накара да сложим тази титла в кавички навсякъде в осиянието, а не да я редактираме и заменим. Ето какво научаваме:

"Председателят на най-многобройната комунистическа партия в света - китайската - Мао Дзе Дун харесва българският лидер от пръв поглед. На едно от заседанията, всемогъщият господар на социалистически Китай развива своята теза, че е време социалистическата система да обхване територията на целия свят, даже с цената на нова световна война. Председателят Мао не спира дотук - той предлага тези "световни социалистически щати" да се ръководят от планетарно правителство и предлага за негов пръв премиер да бъде избран... Тодор Живков. Предложението остава в протоколите на съвещанието като куриоз. Но Живков дълго след това в тесен кръг си спомня как високо го е оценил самият Мао Дзе Дун..."

Помествам тук и едно интервю - версия, че Людмила се е самоубила, а не е убита:

Дипломатът Богомил Герасимов: Причината за смъртта на Людмила Живкова се пази в дълбока тайна!

Герасимов е бивш шеф на правителствения протокол, дипломат и писател. Бил е наш посланик в Мексико, като по негово време отношенията между двете държави бележат невиждан възход.

След завръщането си от Латинска Америка Герасимов става жертва на разразилите се гонения срещу приятелите и сътрудниците на Людмила Живкова. Той е бил сред най-доверените хора на Татовата щерка, като дружбата им започнала в Лондон.

Днес бившият посланик е възмутен, че истинската причина за смъртта на някогашната "червена принцеса" – несъгласието на Москва да се чества 1300-годишнината на България, продължава да е тема-табу. А най-изненадан е защо по този въпрос мълчат и близките на Людмила.

- Г-н Герасимов, тази година се честваха 70-години от рождението на Людмила Живкова, която е била и ваша близка приятелка. Имаше и изложба за живота й…

- Да, ходих и я посетих, макар че Жени Живкова никога не ме кани. Опасява се, че ако ме извика, ще взема думата и ще кажа нещо, което не й влиза в сценария. И с право се страхува – така щеше да стане, ако бях присъствал на откриването. Щях да се изправя и да кажа нещо, което нямаше да й се хареса. Във въпросната фотоизложба няма и намек за голямата цел в живота на Людмила – честването на 1300-годишнината от основаването на българската държава. А държа да подчертая, че моментът, в който Живкова тръгна надолу и за няколко месеца стигна до самоубийство, беше през 1981 година на честването на 13 века България в Мексико.

- Защо продължава да се крие истината за смъртта на Людмила?

- Специалната линия на нашата държава, подчинена на Кремъл, беше да се забрави какво е правила България по линия на 1300-годишнината. Това беше основната цел на кампанията срещу Людмила. Уви, и до днес продължава да е така. Всичко, което се прави и е свързано с дъщерята на Тодор Живков, има за цел да покаже нейните залитания по Рьорих и т.н. А смисълът на живота й беше да покаже, че държавата ни е с древна култура, която почти няма аналог в Европа. Това обаче не се харесваше в Москва и затова русна-

ците насочиха усилията си да се затвори устата на Людмила. Съветс-ките идеолози по никакъв начин не искаха България да излезе напред с една обиколка в състезанието за най-стара нация. Трябваше Русия да е винаги на първо място. Живкова вървеше в обратна посо-ка. Тя желаеше да се чества 1300-годишнината. Людмила търсеше подкрепа в Москва, обаче не я намери, но пък срещна такава в други страни – в Япония, Индия… И най-много в Мексико. Сега, за моя голяма изненада и съжаление, линията на премълчаването на истинската причина за смъртта на Людмила се следва и от дъщеря й Жени Живкова.

- Нима?

- Ами да! Може ли дъщерята и бащата Тодор Живков да не се занимаят със смъртта на Людмила? Как така не настояха да се направи ексхумация? Драмата започва от момента, в който Черненко идва тайно в България няколко месеца преди кончината на Людмила Живкова. Точно Черненко е наредил на Живков да отстрани дъщеря си – да спре всякаква дейност, свързана с 1300-годишнината на Бъл-гария, да я извади от Комитета по култура и от политбюро. Както казва Емил Александров, тя остава като затворник в Боровец.

Избягва от там след това и отива в София да се самоубие. Странно ми е, когато Жени Живкова говори за политиката на дядо си и майка си. Тя откъде ги знае тези неща, след като по онова време е била малко момиче? Не може да знае какво са говорили, какво са решавали и кой е присъствал! През цялото време, докато Людмила се е лутала какво да направи, Жени Живкова е била на морето. Откъде накъде сега говори с такава категоричност за онзи период?! Аз например не мога да кажа защо се самоуби моят син.

- Наистина ли не знаете защо?

- Да, не мога да кажа защо. Сам си се е качил на 17-ия етаж и е скочил оттам. Това беше през 1992 г. (Сам утре по това време!)

- Разбирам, че доста ви дразни поведението на Жени Живкова…

- Как да не ме дразни! Как може тя да си спомня за управлението на дядо си и за самия него, че не бил авторитарен ръководител и

господар, а в същото време да не помни как дойде в Мексико с дядо си и майка си по време на официалното посещение на Живков? Преди това в България имаше изпратен донос срещу мен, че съм взел огромен и жесток боксер, за да плаша служителите в посолството. Това беше абсолютна лъжа! Та при визитата на Тодор Живков и де-легацията му в Мексико Жени Живкова се качваше на гърба на куче-то, яздейки го. Тогава казах на Петър Младенов: "Ето го звярът, с който твърдят, че плаша хората в посолството!..."

- В момента поддържате ли връзка с някого от семейство Живкови?

- Не. Единствено поддържах връзка с Иван Славков. Много се надявах поне той да напише в своите мемоари за това, което преживяха с Людмила в Мексико, за честването на 1300-годишнината на българската държава. За моя голяма изненада и огорчение, и той не намери за нужно да оповести как стояха нещата. По същия начин постъпи и Тодор Живков в своите мемоари. Във второто издание, след като публично изразих възмущението си, сложиха само една снимка. Всички, които говорят по някакъв начин за смъртта на Людмила, се занимават с най-различни неща, които не са основна причина за разигралата се с нея трагедия – катастрофите ѝ, нараняванията на главата ѝ, отслабването на организма ѝ, преумората, намесата на някакви тайнствени сили… Дори Живков в мемо-арите си казва, че имало намеса на някаква чужда сила в нейната смърт.

- Наскоро в университета се опитаха да направят научна конференция за Людмила Живкова…

- В университета искаха да направят някакво честване, където да разгледат Людмила като историческа личност. Намериха се обаче някакви лумпени млади хора, подучени от определена политическа сила, които по най-просташкия и глупав начин се изправиха и протестираха, че така щял да се реабилитира Живковият режим. Защо? Защо нищо не се говори за усилията на Людмила да се чества 13-вековният юбилей на България? Защо нищо не се говори за опитите на Москва да се спре тази работа? В

Мексико има училище, което носи името на Людмила, и неин паметник, който мога да твърдя, че е най-добрият. Децата там знаят за Людмила, а никой у нас не се интересува от това училище. В Мексико имаше и площад "България", но вече го няма. Докладвали тогава на нашия посланик, но нищо не било предприето. Това е едно безобразие, не е политика!

- Имало някакъв списък с виновниците за смъртта на Людмила, в който фигурирало и вашето име, и имената на Петър Младенов, Александър Лилов, Светлин Русев…

- Милко Балев отива при Тодор Живков и казва, че е намерил в някаква каса въпросния списък, включващ хората, разочаровали Людмила. По негово мнение, тя заради това била посегнала на живота си. Абсолютни измислици! Къде е този списък сега?...

- Оплаквала ли ви се е някога Людмила от здравето си?

- Винаги се е хвалела със здравето си. Хранеше се здравословно и беше много енергична. Казвах ѝ да яде повече, защото е много слаба. А тя винаги ми казваше: "Аз имам достатъчно енергия за това, което правя!":

- Ходите ли на гроба на Людмила Живкова?

- Не. Не обичам да ходя на гробища, избягвам.

- Какво изпитахте на 10 ноември 1989 г., когато разбрахте, че Тодор Живков е свален от власт?

- Обади ми се мой приятел и ме попита как ще коментирам. Отвърнах му: "Много закъсня. Този човек трябваше да си отиде по-ра-но. Ако го беше сторил, Людмила щеше да е жива".

Една от версиите е, че тя наистина се е самоубила по заповед на съветските другари, които са я заплашили, че ако не стори това, ще бъдат ликвидирани децата ѝ, баща ѝ и всичките ѝ идейни съратници до крак.

Тук трябва да подсетя, че през 1980/1981 г. работих в Комитета за култура и че бях жив свидетел и участник в събитията. Някои хора наистина бяха бесни от подготовката за честването на 1300-годишнината, на която бяхме посве-

тили всичките си сили. Както казах, направих с една колежка изследване за нестинарството, и като приложих там и работата си от университета за Дантевия Рай и модерната физика, понеже го готвехме за Италия, тя бе изпратена в посолството ни в Рим. Шефовете ми казаха, че Венелин Коцев и колегите му са се представили с нея и е имало крайно ласкави отзиви за България и 1300-годишнинита ни. Но дали е така - иди провери... Като се сещам как бе реагирала на тази моя курсова работа преподавателката ни Людмила Стефанова и как поиска да ме скъса на изпита по западноевропейска, мога да се представя с какъв идеологически бяс Държавна сигурност е искала да елиминира такива явления още тогава. Но аз бях под протекцията на по-големи сили. Чашата преля, когато Людмила ми предложи да оглавя направление за изследване на беседите и учението на Учителя Петър Дънов. За това ще разкажа после.

Людмила с Индира Ганди

Нека забележим: Индира бива убита от същите сили само три години след Людмила. Това става на 31 октомври 1984. Ние имаме предупреждение за това година по-рано. ***Същите*** *сили - понеже Индира Ганди и Питър Устинов, с когото е трябвало да се срещне същия ден, - не са никак симпатични на определени кръгове, които искат да управляват света по свой начин. Те са навсякъде. Те убиват и сина й - внука на Неру - Раджив Ганди. Те са същите, които убиха и Линкълн и Кенеди - единствените американски президенти, които не са били масони. Ето нещо много любопитно за тях, което се знае отдавна:*

Не вярвате в световната конспирация? А вярвате ли в пръста на съдбата? Ако не вярвате, вижте фрапиращите сходства между съдбите на американските президенти Ейбрахам Линкълн и Джон Кенеди.

И двамата президенти са родом от южната част на Америка. Линкълн е избран в Американския Конгрес през 1846 г, а Кенеди - през 1946 г. Избрани са за президенти също през точно сто години - 1860 г. и 1960 г.

Съпругите на държавните глави изгубват дете, докато живеят в Белия дом.

Двамата политици са загрижени за гражданските права.

Учудващ е и фактът, че секретарката на Кенеди се казва Линкълн, а тази на Линкълн носи името Кенеди.

И двамата са получили предупреждение именно от секретарките си да не отиват на мястото, където са били убити. И Линкълн, и Кенеди, загиват пред очите на съпругите им.

Ейбрахам Линкълн е бил убит в театъра "Форд", а Джон Кенеди е застрелян в лимузина "Линкълн", произведена от Форд. И двамата издъхват в петък.

Убиецът на Линкълн е роден през 1839 г., а предполагаемият убиец на Кенеди е роден 100 г. по-късно - 1939 г.

Бут застрелва Линкълн в театъра и се скрива в склад. Лий Харви Осуалд стреля от склад и се скрива в театър.

Наследниците на поста на двамата мъртви президенти са родени през 1808 г. и 1908 г. Единият е Ендрю Джонсън, а другият - Линдън Джонсън. Сенаторът-демократ, южнякът Джонсън (първи), е роден през 1808. Сенаторът-демократ, южнякът Джонсън (втори) е роден през 1908 година.

Преди да бъде убит, Линкълн посещава малък град, наречен Монро в Мериленд, а Кенеди посещава красавицата Мерилин Монро...

И не на последно място, имената Lincoln и Kennedy са съставени от по 7 букви.

Това, че тук се занимаваме надълго и нашироко със съдбата на Небесните Пратеници, не е случайно. Деветото и предпоследно Посвещение на хората с революционна мисия е да бъдат убити. Враговете им са в най-слабата позиция в света, тъй като не познават един основен закон: малтретираният, убитият праведник представлява атомна бомба в пространството, която се взривява и изгонва милиони гущери от даден район на вселената. Това го знаят всички мъченици в духовната история на човечеството и затова се стремят с всичка сила да действат безумно смело и да умрат. Камиказетата нямат нищо общо - имат дотолкова доколкото самите те не са убийци. Но враговете на човечеството са умни и някои от тях разбират, че физическото ликвидиране на праведника не върши работа. Той трябва да бъде опозорен. Тук идва на дневен ред кармата на народите. Тези, които са повярвали на версията на интервентите или са станали клиенти на техните стоки и идеологии, трябва да бъдат покосени от последствията - природни бедствия, войни, епидемии, лични трагедии и пр.

Голямата тайна е тази: кой е Врагът. Това не са нито римляни, нито книжници и фарисеи, нито евреи, масони, капиталисти, фашисти и комунисти, нито сикхи, тамили, човекоядци и талибани. Не е и Обществото на народите или Новият световен ред. Зад всички тях се крие една древна космична цивилизация, която завзема вселената методично и безапелационно. Безапелационно, тъй като никой не може да я разкрие. Стратегията й от най-древни времена е да се внедрява във всяка вяра, във всяко учение, във всяка идеология, във всяко управление, всеки парламент, всяка нация, всяка институция, всеки опит за нещо чисто и светло. Действайки от тяхно име, те внасят коренни промени и започват експлоа-

тация и геноцид. По този начин насочват омразата на народите към дадена личност или общност, която в началото е прокламирала светли идеали.

Още по-голямата тайна е защо Бог, Който е всевиждащ и всесилен, допуска всичко това. На този въпрос, както и на хиляди други, отговарят Великите Учители на човечеството.

В реда на примерите за по-елементарно и неефективно действие на тия сили са и

Покушението над Ганди и убийството му

На тази снимка виждаме Махатма Ганди и Индира Ганди. Тя е единствената дъщеря на Джавахарлал Неру, първия премиер-министър на Индия и лидер на "Индийски национа-лен конгрес" (ИНК). Женена е за индийския политик и журналист Фероз Ганди (1913-1960) (няма родствена връзка с другата известна фамилия "Ганди" и Махатма Ганди).

Първото покушение над Махатма Ганди е на 20 януари 1948 г., два дни след като прекратява гладната си стачка. Лидерът на страната говори в обръщение към вярващите от верандата на дома си в Делхи, когато бежанец от Пенджаб на име Маданлал хвърля по него самоделна бомба. Устройството се взривява на няколко крачки от Ганди, но няма пострадали.

Индийското правителство, разтревожено от инцидента, настоява за усилване на личната охрана на Ганди, но той не ис-ка и да чува за това – "Ако ми е съдено да загина от куршума на

безумец, ще направя това с усмивка!" По това време Ганди е на 78 години.

На 30 януари 1948 г. Ганди се събужда на разсъмване и се заема с работа над проекта за конституция, който трябва да представи на конгреса. Целият ден преминава в обсъждания с колеги върху бъдещия основен закон на страната. Идва време за вечерна молитва и, съпроводен от своята племенница, Ганди излиза на поляната пред дома си.

Както обикновено, събралата се тълпа бурно приветства "бащата на нацията". Привърженици на учението му се втурват към Ганди, опитвайки се, по древен обичай, да докоснат нозете на Махатмата. Използвайки настъпилата суматоха, индуския националист Натурам Годсе (който обвинява Ганди за направените на Пакистан отстъпки), наред с другите поклонници се приближава към Ганди и стреля три пъти в него. Първите два куршума преминават през белите му дробове, а третият остава там, в областта на сърцето. Отслабналият Махатма, подкрепен от двете страни от племенниците си, прошепва: "О, Рама! О, Рама!" Тези думи са написани на паметника, издигнат на мястото на изстрелите). Тогава показва със знак, че прощава на убиеца, и след това умира. Смъртта му настъпва в 17 часà и 17 минути.

Скоро властите изясняват, че убиецът не е действал самостоятелно. Разкрит е голям антиправителствен заговор. Атентатът е планиран десет дни по-рано.

***

За да приключа засега с темата за светците, дали живота си за Истината и Правдата, искам да поместя тук още една версия за смъртта на моята шефка и "наборка" Людмила. Думата е точна - ние сме дошли от един космически набор през 1942 година, тя слезе само пет месеца и нещо след мене, и то не случайно в лоното на Рила. Аз се приземих на Юндола, а тя - в Говедарци... Няма да позволя никому да петни

името ѝ! Събрахме се за върховната битка в нейния Комитет, за да помогнем за рухването на още една империя, което бе запланувано само за след десетина години. Имаме точни прогнози за годините и месеците, когато щеше да бъде убита Индира Ганди и когато да се смени властта в Русия. От простотия, тази империя допусна поредната си фатална грешка: уби ***светица****. Така са се самоубивали всички тъмни династии и империи.*

Тук му е мястото да повторя нещо много важно, вече в светлината на описваните събития. Людмила бе архангел, който предстоеше да възкръсне в архидей. Ако не бе убита, това нямаше как са стане. А архидеите са ликвидатори на епохи. Но не само тия класове и йерархии, а дори и елохимите трябва да минат през ***човешка*** *еволюция. По тази причина всеки от тях трябва да мине успешно през десетте пентагрални степени и Посвещения. Людмила* ***(Аоѝн)*** *бе защитила перфектно Шестото - разпозна учението на Господа на земята от Неговото Последно въплъщение, поиска да го изучава и да го разпространи. Появи се Първият лъч над главата ѝ - син с виолетов оттенък. Имаше типичните царски орнаменти, но и една тъмна линия в средата с кръст, която говореше за* ***жертвен*** *архангел. Този кръст не е само белег на Христова монада, но и на Христов* ***Воин*** *- кръстът е същевременно и меч. Такава беше някога и Жанна д`Арк.*

Срещата ни бе запланувана още преди да слезем тука и тя знаеше, че трябва да се съберем и на земята, а не да сме само горе в Ятото. За някой сега това може да са пълни глупости, но нещата се проверяват в ***акаша.*** *Те са не само в каузалния свят, имат копия и в материални носители, на разположение на Бялата Ложа по места. Имаше версия тя да получи Второ Посвещение още тук и да остане жива, но в*

последния момент се реши, че така Ударът върху гущерите няма да е достатъчно силен.

Точно затова Ванга е казала на Любомир Левчев: "Нямаше писана смърт, Любчо. И аз не бях предупредена".

Пряката Среща с Някого трябва да стане или лице в лице, физически, или чрез Ученик. Затова Посвещението "Морѐя" се отложи за следващия й живот. Обаче жаждата на духа й през всички векове да Го срещне ***лично*** *бе тъй силна, че тя се яви на една приятелка и я помоли да я свърже с Него. Макар и много опитна, тази приятелка в началото се учуди - та нали сега Аоѝн е вече свободен дух, нима не е много по-близко до Учителя? Людмила й отговорила: "И аз мислех така, но ми казаха, че връзката с Учителя става само чрез Ученик".*

След "Морея", тя ще получи и "Синай". Тогава и тя ще започне да вижда кои са гущерите в човешки тела. Това иначе правят наркотиците, затова гущерите ги преследват безмилостно. Преследват ги, но и си правят бизнес с тях. Учените им успяха да им добавят геноцидни съставки и да елиминират спектъра на този вид ясновидство. Останаха да се виждат предимно адът, нисшия астрал. Нагуалите и учениците им ползват в началото чиста дрога, но ***умерено,*** *и затова не рухват, обаче могат да различават истинските хора от гущерите. След кратък срок на обучение, те вече не взимат билки и пр., понеже се пробужда истинското им висше зрение. Те имат ученици навсякъде, но най-много са в страните, които биват бомбардирани и разорявани от гущерите. Те са абсолютно безмилостни към божествените майки и към техники и учения, които събуждат Третото Око. Инак ще трябва да си отидат.*

Преди да включа текста на Крум Благов за смъртта на живкова, искам да кажа, че и ние от Министерството отидохме на погребението й. Там беше и един приятел, който

се бе подиграл изключително ехидно на възможността да бъде излекуван синът на Домна и Николай. Бе дадено чудотворно изцеление чрез музика, но понеже момчето имаше карма с въ-просния приятел, изцелението бе условно. Боян щеше да оз-дравее напълно и да бъде жив и до днес, ако този приятел му бе простил. Това е една тежка драма от миналото. Боян не беше само жертвен ангел - имаше и една сериозна вина спрямо въпросния приятел от един предишен живот. Това приятелят го знаеше интуитивно, но без действаща Христова монада човек няма как да повярва и да прости. Без Втора Посвета - още по-малко. Ако бяха налице и двата фактора, кармичният му враг нямаше да реагира подигравателно и така да прекъсне живота на Боян. Благословението висеше във въздуха, но условието беше потърпевшият от миналото да прояви вяра и милост и по този начин да даде ход на изцелението незабавно. Сега ще трябва пак да се срещат - за поправителен изпит. Бях подарил на Домна едно цвете в саксия, в знак на огромното ни възхищение и любов към нея, но не й казах, че в него е влязъл един ангел - много близка душа на Боян. С двойно поръчение: ако Боян получи опрощение от въпросния човек, да го излекува напълно; ако не - да си го вземе обратно горе. Ищецът не му прости, каза едно крайно ехидно: "Глууупости!" - и Небето взе после за наказание и ***неговото*** *дете.*

Този приятел обаче, въпреки че реагира като гущер, много ми се иска да е ***човек****. Уж бяхме изключителни приятели! Не-що повече - реагираше като ученик с Първо Посвещение. Даде много труд и материали за съхраняване на беседите. Една приятелка се съмняваше в искреността на неговия интерес към Словото, считаше, че играе роля, но на мен поведението му тогава ми изглеждаше автентично - б.п.*

Крум Благов

50-те най-големи атентата

в българската история

41. Смъртта на Людмила Живкова

Бях на погребението на Людмила Живкова с цялата редакция на вестник "Народна младеж", където работех, и с още 100 000 души.

Казват, че в нашата история е имало три такива погребения: нейното, на цар Борис III и на Георги Димитров. Някои бяха там по задължение, други от уважение, трети от искрена скръб. Но всички бяха единодушни, че е станало нещо мистериозно и може би съдбоносно за България. Един от близките на Живкова го нарече по-късно "погребение на надеждите". Оттогава вече две десетилетия около смъртта ѝ витаят слухове, които я превръщат в загадка, сравнима с неясната гибел на царя.

На 21 юли 1981 г. на обяд Българското национално радио прекъсва емисията си, за да съобщи изненадващата новина за смъртта на Людмила Живкова. Официално, 39-годишната Людмила е член на Политбюро на ЦК на БКП и председател на Комитета за култура, но като дъщеря на диктатора Тодор Живков е смятана за най-силния човек в ръководството и вероятен негов наследник. А Живков е на 70 години. Ето защо смъртта ѝ, като всяка смърт на престолонаследник, има голямо значение за България.

Спекулациите започват още тогава. Малцина вярват на официалната версия, говори се за самоубийство или убийство. Основания за това има предостатъчно. Часът и даже датата на смъртта са неверни. Направена е аутопсия, а резултатите от нея не са огласени. Лекарите, които са я извършили, мълчат и до днес. Самата тя неведнъж е казвала на хората около себе си, че я следят и краят ѝ е близо.

Но кой би посмял да посегне на дъщерята на Първия, както наричат тогава Тодор Живков? Вече 25 години той е на власт и е съсредоточил всичките ѝ лостове в ръцете си. Ръководи управляващата компартия, и едновременно с това е държавен глава. С бързото издигане на дъщеря си Живков слага основите на втората комунистическа династия в българската история.

Само политически наивници могат да вярват, че диктаторите са всесилни. Те също трябва да се съобразяват с много неща – ако не с общественото мнение, поне с обкръжението си. Но главно - с Москва, която крепи техните режими политически и икономически. А по онова време Москва и част от обкръжението ѝ са недоволни. Не от династическите кроежи на Живков, защото те са обичайни за комунистическите диктатури, които по същество са изборни монархии. А от инфантата Лю-дмила, в чиято идеологическа вярност не са убедени.

За да се разбере ситуацията, може би трябва да започнем от 12 ноември 1973 г., когато Тодор Живков заминава за чужбина. Людмила – по това време първи заместник-председател на Ко-

митета за изкуство и култура - закъснява за официалното изпращане, затова мерцедесът й лети по околовръстното със скорост далеч над 100 километра в час. Насреща един "Москвич" тръгва да изпреварва голям камион с прицеп. Правителственият "Мерцедес" се блъска челно в него. Людмила Живкова получава тежка мозъчна травма и едва оживява. След катастрофата тя обръща гръб на официалната медицина и тръгва по лечители и екстрасенси. Сближава се с петричката врачка Ванга, с руския мистик Валентин Сидоров, особено я привличат индийските учения за медитацията. Пълна вегетарианка, тя внимава да не качи нито грам над своите 48 килограма.

В същото време, с протекциите на баща си, Людмила Живкова продължава да върви нагоре по стълбата на властта. През 1975 г. става председател на Комитета за култура. Тогава за пръв път се получават сигнали, че животът й е заплашен и й дават охрана. Тъй като, за разлика от Стамболовия Гунчо, днешните телохранители прописаха книги, знаем много неща за бита й от спомените на нейния бодигард Димитър Мурджев. "Индийската тема беше номер едно в живота й" – пише той в книгата си "Така ги видях". – Литературата за йоги, махатми, медитации и пр. беше заела постоянно място във всекидневието й.

В официалните речи на Людмила започват да се прокрадват мистични нотки. Тя все по-често заменя шаблонния идеологически израз "комунистическо възпитание" с "естетическо възпитание". "Правеше почти антипартийни изказвания" – свидетелства Мурджев. – За такива думи в моята служба щяха моментално да ме уволнят". Всичко това дразни правоверните комунисти, които като съвременна инквизиция бдят над чистота на своята вяра. Поетът Любомир Левчев, неин заместник и съмишленик, пише в своя "роман от спомени": "Всеки път, когато Людмила заменяше думата "революция" с "еволюция", от пещерите на догмите долиташе ръмженето на раздразнения Минотавър".

Но опозицията в комунистическата партия, дори когато е в ръководната върхушка, не може да направи нищо без съветска подкрепа. С неблагоразумието си, Людмила дава на своите врагове коз срещу себе си. В Индия, която посещава често, тя се запознава със Светослав Рьорих, син на художника-мистик Николай Рьорих. В България е обявена година на Рьорих и е устроена негова изложба. В Москва това е възприето като антисъветски ход, тъй като бащата е белоемигрант.

Тодор Живков не споделя възгледите на дъщеря си, даже е недоволен от общуването на дъщеря си с врачки и гадатели като Ванга. Но я обича и много разчита на нея, затова я защитава. Докато начело в Съветския съюз е Леонид Брежнев, Тодор Живков, благодарение на близостта си с него, успешно парира всички ходове на противниците си. Но Брежнев бързо отпада. В края на 70-те години той е вече жив труп, мумия. Публичните му прояви се разреждат дотолкова, че на няколко пъти плъзват слухове за смъртта му.

Людмила Живкова усеща неодобрението на съветските ръководители по ред косвени признаци. Въпреки официалната й

покана, не дават на Сидоров да дойде в България. Тя започва да подозира, че я шпионират съветски агенти. Съмнява се в собствената си охрана. Малко преди да умре, на връщане от последното си посещение в Индия, Людмила вика Мурджев при себе си в самолета и му казва:

- Хора от индийска страна ми казаха, че около мен постоянно се намира лице, за което е известно, че работи за тайните служби на Съветите. Ти си, според тях, един отличен съветски агент, внедрен в нашето семейство. И отсега нататък да се съобразяваш, че зная това.

През 1981 г. опозицията срещу Людмила Живкова се окуражава дотолкова, че старата гвардия в партията, т.нар. "активни борци", т.е. ветераните от антифашистката съпротива, изпращат на Тодор Живков изложение против дъщеря му. Обвиненията са: отклонение от марксистко-ленинската идеология, поддаване на мистиката; и - най-страшното – разширяване на културните връзки със Запада. Един от приближените й, Живко Попов, е заподозрян в злоупотреби. Тя предотвратява съдебното преследване и успява да го настани като посланик в Чехословакия, но след едно посещение в Прага и дълъг разговор с него си излиза угрижена. Скоро след това срещу Живко Попов започва съдебен процес.

Започва да се усеща, че тя губи битката. Предстои честването на 1300-годишнината на българската държава, за което още през 1979 г. Живков взема разрешение от Москва. Ръководител на подготовката е Людмила Живкова. Под предлог, че комисията трябва да е по-авторитетна, тя е преобразувана в комитет, а на председателското място е избран Тодор Живков. Така дъщерята тактично е отстранена, без бащата да може да възрази.

Според нейния заместник Емил Александров, Людмила Живкова се готвела за генерално сражение с противниците си в партията. Наричала ги "силите". "С мен само обсъждаше, че трябва да докажем на "силите", че не са прави – пише той. – Наред с това говореше, че ще разговаря сериозно с баща си по въпроса и все отлагаше този разговор. Вече близо година... Но изглежда в края на пролетта на 1981 година вече бе решила да има решителен разговор с баща си..." Според Иван Славков тя щяла да подготви нещата за отстраняването им през есента на 1981 година.

Само че тя не доживява тази есен. По това време здравето й рязко се влошава. Дотогава не е боледувала, но по време на посещението си в Индия припада. След това в Мексико й става толкова зле, че става нужда цялата програма да се отмени, а от София е изпратен да я прибере специален правителствен самолет. С него идва и мъжът й Иван Славков – очевидно състоянието й е било критично. "Бяхме настанени в съседния до нея апартамент – разказва Мурджев. – През цялата нощ чувахме стенанията й".

Никой не казва от какво точно е страдала - и това, само по себе си, е подозрително. Но има безбройни свидетели, че от края на май до началото на юли 1981 г. тя постепенно се пре-

дава. На 27 или 28 май казва на министъра на просветата Александър Фол, с когото е близка.

- Всичко е свършено!

Добавя, че са оклеветени и на дейността им ще бъде сложен край. И дава на него и на жена му бели кърпички, за да ги носят на нейното погребение. Съпрузите Фол са смаяни. Същото казва малко по-късно и на телохранителя си:

- Всичко вече е свършено, Мурджев. Нищо няма смисъл.

Пак с такъв прощален патос говори с Любомир Левчев в Индия. И на него дава бяла кърпичка:

- Вземи я за спомен. Тя също ще ти помага. Вътре в нея има сребрист прах. Внимавай да не го разпилееш...

Всичко това дава основание на Фол и на Мурджев да лансират версията, че Живкова се е самоубила. Но Любомир Левчев твърди друго. Един факт се забоде в сърцето ми като спринцовка. Тюркоазен пръстен на Людмила малко преди смъртта ѝ побелял, ми разказа една от домашните ѝ прислужници. Според него, свойството на тюркоаза да предсказва смъртта е известно от хилядолетия: той побелява, когато стопанинът му започва да поглъща отрова.

Людмила Живкова започва все по-често да отсъства от работа. Вече не се съпротивлява на традиционна медицина, и в началото на юли се оставя да я изпратят на лечение в Боровец. Там с дни не излиза от стаята си. По същото време започва да унищожава архиви и магнетофонни записи, включително и разговорите с Ванга.

На 20 юли 1981 г., неделя, Тодор Живков идва при нея и я кани да обядват заедно. Тя отказва, но след като той се оттегля да почине, вика внезапно Мурджев и му нарежда да я закара в резиденцията в Бояна. На въпроса кога ще се върнат отвръща: "Към 18 часа". В това Мурджев по-късно вижда скрито предупреждение за намеренията ѝ.

Когато пристигат, тя го праща за две лекарства до Правителствена болница. Мурджев ѝ ги донася и тя го отпраща. Той отива в портиерската къщичка, а тя остава сама. Към 18 часа писъкът на камериерката го кара да се втурне към резиденцията:

"Жената пищеше пред банята. Влязохме и занемяхме: в басейнчето плуваше тялото на Людмила Живкова. Издърпахме я на пода върху плочките. Проверих на няколко места за пулса ѝ. Беше мъртва".

Оттук нататък започват мистериите. Въпреки че става дума за дъщерята на Първия, пред когото всички треперят, лекарят от Правителствената болница пристига след цял час. Линейката спукала гума (?!). Въпреки очевидната смърт, лекарите остават при трупа няколко часа. Към десет вечерта пристигат Тодор Живков и началникът на охраната му ген. Илия Кашев (който по-късно се самоубива). Мурджев разказва: "Живков... се остави да бъде убеден от лекарите да не влиза при дъщеря си в този момент, но му беше ясно всичко, ако можеше да се съди от разговора ми с него". Чак в 2 часа на 21 юли Людмила Живкова е обявена за мъртва и трупът е отнесен, а стаите ѝ са запечатани.

Но, както твърди Мурджев, много хора са влизали в тях. Медицинската сестра Ани Младенова, в която Живков имал голямо доверие, казала на телохранителя, че намерила изпразнена опаковка дормопан* и я сменила с нова, от която извадила само две хапчета. Това се нарича укриване на доказателства. Защо е било необходимо? Според Емил Александров, по лицето на Людмила е имало следи от кръвоизливи. От какво са получени те?

Любомир Левчев продължава списъка с въпроси: Лекувал ли я е някой и защо мълчи? Защо свидетелствата на очевидците не съвпадат с епикризата? От това, което все пак е знайно, може да се стигне до заключението, че Людмила се е самоубила. (Приемам свидетелствата на Мурджев). Но ако е тъй, какви са причините? Не е ли била принудена тя да стигне до това решение? Сократ и Сенека самоубийци ли са, или са осъдени?

И Левчев, и Мурджев питали Ванга защо не ги е предупредила за смъртта на Людмила. На Мурджев врачката се сопнала:

- Господ да те убие бе, я млъкни!

Но на Левчев казала:

- Нямаше писана смърт, Любчо. И аз не бях предупредена.

След това и Левчев, и Ванга били предупредени от Държавна сигурност да не разпространяват "двусмислици". Това не прилича ли на заличаване на следите?

Заключението на медицинската комисия под председателството на акад. проф. Атанас Малеев, шурей на Живков и вуйчо на Людмила, гласи, че тя е починала от мозъчен кръвоизлив и последвали тежки необратими разстройства на дишането и кръвообращението. С една дума – инсулт. С това версиите за края ѝ стават три: естествена смърт, самоубийство и убийство от агенти на Москва. Независимо от фактите, пропагандната машина на тоталитарния режим не можеше да признае нито евентуално убийство, нито даже самоубийство. Според изградения от пропагандата стереотипен образ, комунистите се самоубиват, само за да не попаднат живи в ръцете на врага. При всички други случаи те са изпълнени с оптимизъм за светлото бъдеще. Самоубийството би означавало, че Людмила не е вярвала в утрешния ден, на който режимът, поради неспособността си да осигури сносно настояще на обикновените хора, възлагаше всичките си надежди. А ако дъщерята на вожда не вярва в това, как да вярват милионите трудещи се?

Със смъртта на Людмила Живкова, нейните противници в партийната йерархия взимат връх. Сътрудниците ѝ са уволнени, разместени или понижени. Гриша Филипов, новият български министър-председател, който е роден в Съветския съюз и дори говори български с руски акцент, казва: "Справихме се с групата на Людмила Живкова!"

На краткотрайното културно отваряне на България към Запада се слага край. Съветското влияние не е заплашвано повече от никого.

Краят на Людмила Живкова си остава мистериозен, като смъртта на царя. Разбира се Борис III е имал много по-голямо значение за България и е живял в по-съдбоносен момент. Дори да беше наследила баща си, Людмила не можеше да промени външнополитическата ориентация на България. Тя би трябвало да бъде сравнена по-скоро с Христо Белчев. Атентата срещу него е поставен по-напред, защото прицелът е бил премиерът Стамболов.

***

Тук ще пропусна заниманията ни с Николай Бинев с окултизъм и астрология и ще цитирам само едно интервю с жена му Домна Ганева. Повтарям: и да изглежда, че се разпростирам "излишно" със спомени за хора, които не бяха външно в Братството, тези мои срещи и приятелства с тях неотменно бяха под наблюдението на Венно, бр.Борис и други Посветени. Когато се виждахме на сбирки и по планините, те редовно правеха анализ на всичките ни срещи и даваха съвети как да помагаме на хората с душа, как те да се справят с мъките и драмите си. Едни от тях бяха и ***сем. Биневи - един изключително рядък случай на близки по кръв и съжители в един дом - и при това всички с душа!*** *Боянчо си отиде - сега е един от най-светлите ангели на небето. Домна и Ники бяха негови близки души и днес го родиха, за да му помогнат.*

Някъде разказвам и за

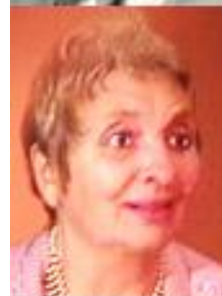

други мои срещи и приятелства с достойни българи - повечето тук, на земята., но и горе в Ятото. Става дума за Григор Ленков, Невенка Коканова, Коста Цонев, Гинка Станчева, Юрий Ангелов, Мая Драгоманска, Нона Йотова, Божидар Горанчев, Кирил Василев, Даниела Разпознаващата, Кирил Нешев, Жоржета Чакърова, Станислав Димитров, Илия Бешков, Блага Димитрова, Васил Стоилов, Богдана Карадочева, Валери Петров, Маргрет Николова, Йордан Радичков, Антон Дончев, Димитър Грива, Росица Ки-ри-лова, Емил Георгиев, Ружка Чаракчиева, Стоянка Мутафова, Стоян Джуджев, Нева Кръсте-ва, Сашо Михайлов, Паша Хрис-това, Георги Баев, Станка Пенчева, Любен Пашкулски, Надя Кехлибарева, Пепа Николова, Георги Христов, Кинка Константинова, Божидар Ноев, Беа Наdi, Наско Куртев, Виолета Гиндева, пианиста Цветан, Жени Баракова, Светослав Костов (и баща, и син), Евелина Геор-гиева, Георги Кордов,

Маргрет Николова, Вельо Горанов, Нона Йотова, Рашко Младенов, Ефрем Каранфилов, Миряна Башева, Владко Зарев, Мира Йов-чева, Светозар Златаров, Аня Пенчева, Никола Даскалов, Ваня Цветкова, Васил Иванов, Любен Диманов, Свобода Бъчварова, Стефан Харитонов, Никола Гигов, Антон Петков, Лиляна Шо-пова, Емилиян Станев, Павел Вежинов, Рашко Младенов, Ан-дрей Германов, Георги Германов, Вътьо Раковски, Йордан Милев, Никола Анастасов, Тодор Колев, Георги Струмски, Маргарит Цанев, Борис Христов (поета), Жени Божилова, Николай Христозов, Любен Дилов-баща, Божидар Божилов, Агоп Мелконян, Матей Шопкин, Дамян Дамянов, Георги Константинов, Юри Яковлев, Борис Априлов, Мила Георгиева, Добри Жотев, Радой Ралин, Йосиф Сърчаджиев, Петя Дубарова, Николай Па-шов, Павел Дубаров - и дори с Богомил Райнов, който също лети нощем, представете си... Кръвта вода не става!

С 95% от тия хора с монада имаме или имахме връзка на Земята; с останалите и още много други - в пътешествия-та из необятния космос. Някои вече са пак тука и отново ще се срещнем. За всеки от тях е ясно какво прави монадата му в Битието, без която то би рухнало, кой е бил той в миналото, какви му са добродетелите и проблемите сега, кога ще дойде в бъдеще. Тези, които не се откликнаха, са пак любими души, но има да взимат някои поправителни изпити. Тъжно е, че се налага да попадат на андроиди, когато на вратата им е по-чукал някой неслучаен и те не са отворили, но засега друго-яче не става. Не е въпрос дали лично Иисус чука на вратата ни - или Христовото Начало вътре в нас или в някой друг.

За всеки от споменатите българи и за още мнозина могат да се кажат много интересни неща, които и те самите не знаят за себе си, освен донякъде по интуиция и в сънищата си. На едни сме правели хороскопи, с други сме имали

задушевни разговори, на трети сме посвещавали стихове, с четвърти сме били колеги, с пети - в командировки и по почивни домове, с други - сродни души от Ятото; а на няколко души - душевни пазители от разстояние. Някои от тях бяха ясновидци и даваха недвусмислени знаци, че разпознават своите си. Такива бяха Емилиян Станев, Ефрем Каранфилов, Радой Ралин, Пламен Цонев, Йордан Милев, Вътьо Раковски, Валери Петров, Надя Кехлибарева, Лиляна Шопова, Николай Христозов, композиторът и диригент Емил Георгиев, Божидар Божилов, Георги Константинов и др. Те са с по-тънка фонтанела от общобългарската и затова имат Разпознаване, Уважение, Благоговение, Преклонение.

Тъй като рискувам тези спомени да набъбнат твърде много, на този етап ще спестя разказите си за всеки един от споменатите и показани със снимки хора от Ятото. Мога да добавя само още един епизод от темата за Мъчениците - светите българи, които бяха обещали горе да си отидат преждевременно по трагичен или насилствен начин, поради което събудиха Деветия лъч над главата си. Ето как си отиде още един приятел, с когото ни свързваше и това, че майка ми изгледа дъщеричката им с Жоржета ("Шани-Буба..."). В откъса по-долу са приели версията, че Стефчо е загинал от "проклятието на фараоните", но от опита с Яворов, Никола Ракитин, Пеньо Пенев, Иван Методиев, Веселин Андреев, Людмила, Гришата Ленков, Петя Дубарова и пр. знаем, че официалните версии не издържат критика.

Ето и едно описание на случая с приятеля Стефчо Харитонов (той беше режисьор и на Лили Шопова, а аз бях почнал да правя виедеоархив на рециталите й):

"Някъде по онова време Стефан Харитонов приема една предизвикателна творческа поръчка, която, според клюката, му изяжда главата. Режисьорът е бил близък със съветника на Людмила Живкова и зам.-шеф на печално известната служба

"Културно наследство" Кръстьо Мутафчиев. Той му предлага да направи филм за мистериозната тракийска гробница в странджанската местност Мишкова нива, където уж била погребана египетска фараонка. Разкопките на загадъчния некропол протичат в голяма секретност и са обвити в паранормална мъгла. Членовете на екипа, между които и племенницата на Ванга Красимира Стоянова, редовно получават видения. Факт е обаче, че много от хората, свързани по един или друг начин със странния проект, внезапно напускат този свят, покосени от различни болести. Останалите живи го обясняват с "прокобата" на езическата царица, която по този начин отмъ-щавала за оскверняването на "пирамидата" си. Жертва на "фараонската болест" станал и мъжът на Жоржета Чакърова. Ма-лко след монтажа на лентата, Стефан Харитонов залинява, и въпреки усилията на лекарите и изписваните от чужбина ця-рове, се преселва в един по-добър и справедлив свят."

По-долу добавям една от снимките ми на разрушенията, които заварихме пред останките от светилището на Бастет в Странджа след взривовете на военните по заповед на властта (разбирай пак СССР...).

Светилището не видяхме с физическите си очи, затова пък видяхме как Посветените в Странджа все още пазят традициите на езотеричното нестинарство и как общуват телепатически. Те ни заведоха и при един свещен извор.

Ходил съм и в Царичина - хората ни посочиха само една едва забележима тревясала яма, която показва къде са взривили и този уникален космически феномен.

Но нека за пълнота включа тук едно съобщение за случая в Странджа. Ние точно по това време работехме в комитета при Людмила и бяхме в течение,.като най-вътрешни хора. Вече знаехме, че търсачите на истината не загиват от "проклятието на Фараона" или на "богинята", а от мъстта на други фараони - въплътени на земята и овластени опитни врагове. Те знаят, че ако Истината излезе на бял свят, ще трябва да си отидат от тази планета.

ВАНГА И ТРАГИЧНАТА СЪДБА НА ТЪРСАЧИТЕ НА ЕГИПЕТСКА БОГИНЯ В СТРАНДЖА

05/02/2013

От легендите и митовете, които са в изобилие сред живеещите в Странджа планина, най-загадъчна е историята за некропола на египетската богиня Бастет. В преданието се казва, че всеки, който наруши покоя на богинята, ще бъде застигнат от проклятие.

Загадъчната карта

Всичко започнало през 1981 г. , когато иманярът Мустафа занесъл на Людмила Живкова – дъщерята на всесилния по онова време генерален секретар на БКП - парче от кожа с нарисувана върху него полуизтрита карта. Мустафа твърдял, че картата посочвала място в Странджа, на което се намира гробницата на Бастет – египетската богиня с глава на котка.

Разказът на Мустафа звучал абсурдно. Къде е Египет, къде Странджа? Каква връзка може да има между тях? Но Мустафа посочвал точното място – скала в местността Седлото между върховете Голямо и Малко Градище, почти на самата граница с Турция.

Людмила Живкова, известна със своя интерес към всичко тайнствено и окултно, била заинтригувана. Използвайки сво-

ето приятелство с Ванга, дъщерята на комунист № 1 се срещнала с нея и й показала старинната кожа с картата. И получила в отговор удивителен разказ.

Залетият с вода вход към тайнственото подземие
(тук слагам моя снимка, понеже тази в статията не е добра)

Преди хиляди години до тези места доплавали хора от Египет – роби, войници и военачалници. Със себе си носели саркофаг от черен гранит, покрит с писменост на непознат език. В една нощ, в пълна тъмнина и при пълна тишина, саркофагът бил пуснат дълбоко под земята и засипан с огромно количество пръст. А онези, които участвали в погребването на саркофага, били убити, за да се запази тайната на местонахождението му до времето, когато трябва да бъде открит от хората. Това е хилядолетно послание към човечеството с безценна стойност - твърдяла Ванга. И главната му ценност не е саркофагът и това, което е написано на него. Там е представена историята на света, обхващаща две хиляди години до наши дни и 2000 години от бъдещето, казала Ванга.

Пророчицата казала още, че погребаната богиня държи в скръстените си на гърдите длани жезъл от извънземен материал, който излъчва в космоса невидим енергиен лъч. А около

богинята са подредени несметни богатства – изделия от злато, скъпоценни камъни и оръжие. Но Ванга предупредила Живко-ва, че не бива в никакъв случай да се нарушава покоя на богинята. И че всяка година, в нощта на 5-ти май, когато на Земята пада първият лъч на слънцето, а после и първият лъч на Луната, на мястото на погребението стават чудновати явления.

Мистичната скала с барелеф на котка
над входа над подземието.
(Колажът е от kpb)

Съдбовната експедиция

Думите на Ванга обаче само разпалили любопитството на тогавашната първа дама на България и тя поръчала на един от най-доверените си лица – Кръстю Мутафчиев, тогава шеф на отдела за културното наследство - да се заеме с изследва-нето.

Организирана била експедиция от петима човека: самият Мутафчиев, племенницата на Ванга Красимира Стоянова, ар-хеолог по образование, още един археолог – Иля Прокопов, жур-налистът-изследовател Цеко Етрополски и водачът на експе-дицията Иван Николов. Експедицията се подготвяла в услови-ята на строга секретност, за което допринасял и фактът, че

търсеният район се намирал в погранична зона с охрана и ограничен достъп на населението до нея.

Ето как описва видяното Красимира Стоянова в своята книга, посветена на Ванга*:

Експедицията пристигна в Малко Търново на 4 април и веднага се отправи към планината. Независимо от проливния дъжд и запалвайки огън, за да се изсушат, започнали да чакат изгрева на слънцето.

Когато се развиделило, но все още слънцето не се било показало, на скалата те видели широко известните на археолозите "соларни кръгове", групирани във вид на обърнат триъгълник, при който най-малкият кръг се намирал най-отдолу. Когато се появил първият слънчев лъч, той започнал да се движи от върха на скалата надолу и едновременно с това от ляво на дясно, осветявайки последователно соларните кръгове и описвайки по този начин светлинен триъгълник. Така продължило около 20 минути, след което цялата скала била огря-та от слънцето.

Участниците в експедицията през целия ден развълнувано обсъждали видяното, като се старaели да намерят отговор за това явление и дали е било случайно. Разглеждали скалата и изсечените в нея кръгове. И дочакали нощта, за да разберат ще им поднесе ли някаква изненада и Луната.

Надвечер отново завалял проливен дъжд. Но щом се стъмнило, мокрите изследователи отново се изправили пред скалата. Небето постепенно се прояснило, звездите се показали. Около 9 часа вечерта, неизвестно по какъв начин, на скалата се появил лунен лъч. Също както и слънчевият, той последователно, от горе на долу и от ляво на дясно преминал през всички изсечени на скалата кръгове и изчезнал. Членовете на експедицията стояли без да могат да помръднат, гадаейки какво може да означава всичко това.

**** Както разказах някъде, това е същата Красимира, която учеше за изпити в дома на вуйчо ми Светослав Славянски на Изгрева - б.п.***

И точно в този момент започва да се случва нещо невероятно!

Скалата, пред която стояли петимата, неочаквано се осветила отвътре като екран на черно бял телевизор, и на този екран се появили две фигури. Едната била на възрастен мъж, облечен в роба, дълга до земята. В дясната си ръка, протегната напред, старецът държал някакъв кръгъл предмет. По-нагоре и вдясно, на заден план, имало втора фигура – приличала на фараон, както обикновено ги изобразяват по стенописите. Това бил млад мъж, стоящ в кресло. Повече от двайсет минути, както после било уточнено, участниците в експедицията стояли, завладени от зрелището. След това изображенията на фигурите угаснали и наоколо отново станало тъмно.

Гневът на "богинята"...

Независимо от предупреждението на Ванга, групата решила да направи разкопки в подножието на тайнствените скали. Според някои източници, бил открит подземен тунел, в който имало странни писмена. Открити са две големи парчета от черен гранит – едното било плоско с изобразен върху него мъжки профил, а второто – кръгло и двустранно, - казват, че може да е информационен носител. Какво още е открито, не е известно.

Скоро след това – през юли - неочаквано умира Людмила Живкова. Причините за странната смърт на младата жена (40-годишна) и досега си остават загадка. В официалната версия никой не вярва.

След смъртта на Людмила Живкова, от София дошла заповед за незабавно прекратяване на разкопките. Дъщерята на Тодор Живков имала достатъчно недоброжелатели, които се отнасяли с подозрение към нейните инициативи и считали, че тя чисто и просто прахосва народни пари. Особено недоволен бил тогавашният министър на вътрешните работи Димитър Стоянов. Именно благодарение на неговите усилия през март

1982 г. в София започва закрит съдебен процес срещу съмишлениците на Живкова.

В резултат, Кръстю Мутафчиев бил осъден на 20 години затвор "за злоупотреби и незаконни археологически проучвания", както и за други прегрешения.

Трагична била и съдбата на повечето от другите участници в експедицията. А Мустафа, от чиято карта започнала цялата тази история, още преди това бил задържан от българските спецслужби, разпитван, жестоко пребит, след което, скоро след мъченията, починал.

Истина или измислици?

Намерените при разкопките парчета черен гранит били изпратени за лабораторен анализ в някогашната Германска демократична република и там следите им се изгубват. На мястото на разкопките са били извършени взривявания, в резултат на което сега подземният вход под скалата, на която изследователите видели холограмните или реални фигури, е наводнен.

В Малко Търново има хора, които вярват, че в седловината между двата върха е било намерено или досега се намира нещо особено – или погребение на извънземен, или хранилище на древни знания и артефакти. Слухове твърдят, че иманяри с очите си са видели появата на холограмните фигури на скалата, при това само в строго определен ден от годината.

Привърженик на мистичната теория за наличието на това място на погребение на извънземен си остава и бившият ръководител на съдбовната експедиция Кръстю Мутафчиев. От 20-те години затвор, на които бил осъден, той излежал само осем. С началото на демократичните промени той бил пуснат на свобода, но скоро след това умира от рак /психотронното облъчване владее и този вид убийство/. *Обаче Мутафчиев успял да напише книгата "Хомо сапиенс за хомо сапиенс", в която разказва за експедицията и находките, които, според мнението му, имат извънземен произход.*

В книгата си Мутафчиев твърди, че пришълците са от съзвездието Цефея, а Бастет е била тяхна ръководителка. В началото те пристигнали в Египет, където създали цивилизацията на фараоните. След смъртта на Бастет, по нейно желание тя била погребана в Странджа, където я докарали с кораб по море. Била съпроводена от стотици роби, войни и военачалници. Много от робите били убити, след като построили гробницата, а останалите воини създали тракийската цивилиза-ция. *(Тук има две неверни неща - Кръстю не е могъл да види всичко. 1.Унищожаването на робите е било инсценирано, за да всее страх - богиня и пришълка като Бстет не се занимава с убийства; 2.Не траките са произлезли от египтяните, а е обратно. Траките, произлезли от една още по-стара цивилизация, са коренното население на Земята и на Балканите още от архайската ера - най-старата на планетата.*

Но има и достатъчно скептично настроени, особено по отношение на пришълците от Цефея. Един от тези скептици е директорката на историческия музей в Малко Търново Мария Михалева. Тя смята, че всички тези разкази са измислица и предпочита да говори само за историческите обекти, които действително са открити в околностите.

На запад от мистичната скала е открит древен тракийски рудник с две хоризонтални галерии. А от другата страна е открита уникална тракийска куполна гробница, древно светилище с каменни жертвеници, некропол и крепост от римско време. Всички тези находки свидетелстват, че това място е било свещено и за тракийците, и за римляните.

Независимо от това, че тези места не се рекламират официално, интересът към мистичната гробница на египетската богиня расте. Все повече хора пристигат тук, за докоснат дре-

вните камъни, упорито пазещи тайните на отминали цивилизации.

Досие на богинята Бастет

Баст, или както по-късно е наречена Бастет, в древния Египет била богиня на радостта, празниците, танците, музиката, плодородието – тоест, олицетворявала всичко, което доставя радост от живота. Египтяните вярвали също, че тя покровителства бременните жени, помага за получаването на добра реколта и за излекуването на болните.

Смятала се за дъщеря на бога на Слънцето Ра, поради което въплъщавала неговата животворна и изцеляваща сила.

Изобразявала се във вид на жена с глава на котка, по-рядко като лъвица, с кошница в ръка. А понякога – просто като котка.

Този материал е превод от публикация, поместена в http://www.kp.ru. Както знаем, руснаците с душа имат специално отношение към всичко, свързано с Ванга.

***

Но да добавя най-после тук интервюто с Домна, което ме впечатли най-силно:

На 77-годишна възраст почина актрисата Домна Ганева. Тя беше съпруга на покойния голям български актьор Николай Бинев. Зад гърба си има много роли в българското кино, а поколения деца помнят гласа ѝ от драматизациите на приказки. Домна Ганева е родена на 27 юни 1935 г. През 1958 г. тя завършва актьорско майсторство в класа на проф. Кръстьо Мирски във ВИТИЗ "Кръстьо Сарафов". Участвала е във филмите "Ребро Адамово", "Привързаният балон", "Таралежите се раждат без бодли", "Сиромашко лято" и др. Актрисата е играла на сцената на театрите във Варна, Русе и Младежкия театър в София, който днес носи името на съпруга ѝ. Препечатваме едно интервю с Домна Ганева отпреди десетина години, което ни припомня за нейното благородно сърце и силен дух.

- Най-много ценя това у себе си, че мога да се радвам, ама страшно много да се радвам на чуждия успех. Нямам слабост към особено прагматичните. Знам, че това не е съвременно. Слушам много за интернет и си мисля, че той служи за информация, търговия, наука... Обаче тези, които се втурват изцяло към него, забравят как се общува. Стават едни самотници. До голяма степен това убива духовността у хората. Спират да четат, затрупват се с информация, често пъти повърхностна.

С Николай се познаваме от ученици. Той беше много финичък, а аз - едра, дебела направо... Казах на моята приятелка: Е, това мъниче един ден ще яде страшен бой от мен... Защото е много проклет и командва всички. На следващата година се явяваме във ВИТИЗ. Тогава той пък казал на свой приятел: Виждаш ли ги тия двете, най-грозните (Рокси - Роксена Кирчева - и аз). Е тия са най-добрите!

Първо аз се влюбих в него. Един ден той ми каза: Виж какво, ако един ден се оженя, ще се оженя само за теб. Ама сега ме остави на мира и си намери любовник. От което направо побе-снях. И аз какво?... - с Гого Гайтаников... И един ден Николай ми каза: Хайде след спектакъла - в БИАД. Викам му: Съжалявам, Ни-колай, но аз не съм свободна. Ти ми каза да си намеря любовник. Щеше да счупи гримьорната! Така побесня. Тогава тайно се от-казах от Русе, където беше разпределен той, и заминах за Вар-на. Но във Варна не издържах.

Отидох в пощата, звъня на Николай, викам му:

- Познай кой е!

- Кой е?

- Домна!

- А, не може да бъде, казва той.

- Ще ти задам няколко въпроса, а ти ще ми отговаряш с "да" и "не". Обичаш ли ме?

- Да! Да не си се оженила и развела?

- Не! Съгласен ли си да оженим?

- Да!

- Тогава във вторник ще говорим като съпрузи!

И - джас слушалката... И като цъфнах на гарата... Бях напълняла страшно, въпреки че пазех диета. Скачах от шест часа сутринта с кожух и анцуг по триста пъти, гладувах, а пълнеех. А той, като ме видя, ми каза:

- Ако знаех, че си толкова дебела, никога нямаше да обещая да се оженя за теб...

Има едно много смешно писмо... Жана Стоянович беше в Бургас. В нашия театър щяха да поставят "Бабината питка". И Николай пише на Жана писмо. "Домна ходи и пали свещ да не я разпределят в "Бабината питка" и плаче. А аз й викам: Защо плачеш, Доми, какво ти липсва да изиграеш една патка? Дали походка, дали интелект...

Мислех, че умирам и наистина умирах. Не можех да дишам, да гълтам.

Получих този пристъп през 1991 г. на деветия ден, деветия месец и деветата година от смъртта на Боян.

Обикновено, като го къпех, измислях винаги някакви машини и мечтаехме с него заедно. Тази машина как се качва по

стълби, как може да излети от прозореца, после как ще тръгне над хората, след това да плува по морето, да лети над дърветата. Той много се забавляваше и никога не е питал кога ще оздравее, дали ще оздравее. За болестта си никога не е питал.

Първи клас беше. На спирката, трамвайната, както стои, пада. Николай го пита: Защо падна, Бояне ? - Забравих, че съм прав. А ние: Ха, ха ха... Голям смях!

А аз съм му се карала толкова пъти за неговата разсеяност, че пада, че се спъва. Така намразих тази учителка, която ми каза: Проверете Боян! - А се оказа, че е била права.

Имаше си приятел Борис, на проф. Серафимов син. Учеха в едно училище. Как са ни разкарвали, ако знаеш! Защото за тях беше позор да имат инвалид в класа. Като влизаш в училището, точно отсреща, на стената, бяха написани на ръка привилегии. Първо беше за деца на антифашисти, после - за не знам си какво, на последно място беше за отличници. А за инвалиди - НЯМА... Но неговата класна, г-жа Венкова, държа класа осем години на партера в една стая заради Боян. Целия клас възпита в доброта и състрадание!

На 6 март 1982 г. Боян получи дихателен пристъп. От този ден аз знаех, че той може да си отиде. И не казах на никого. Когато пееха тези терцети, квартети, веднъж Боян не можа да вземе височините. Николай му се кара страхотно: Защо, защо?! - Не знам, не знам, татко. А аз го оставям да му се кара...

Влизам в банята - и един страхотен рев, защото знам, че тези мускули вече не работят и че това е краят.

Но той беше невероятен дух, невероятен! Никога, никога не проговори за болестта си. С Николай преведоха "Амадеус". Предпоследната вечер аз съм при Боян и му казвам: Бобо, разрешиха нашия театър да прави "Амадеус". Той грейна. Преди премиерата на "Амадеус"... (той не я доживя), отивам аз на гроба и виждам на фенера забучен един билет за премиерата. Кольо Стефанов го оставил. Салонът беше претъпкан, но едно място стоеше свободно. Никой не седна до края на това място.

(Една скоба тука. Николай направи един такъв Салиери, който ни потресе до дъното на душата. Може да се чудите, но постановката на Амадеус у нас надмина с няколко класи дори шедьовъра на Питър Шафър. Само заради Николай Бинев! При това - един отрицателен образ. Не че и другите не бяха добри. Момчето, което игра Моцарт, е също с душа. То е брат на моя любима колежка от Широка лъка).

Последен го видя брат ми. Същата вечер, когато почина, аз играех в "Дон Карлос"великия инквизитор и исках от краля да предаде дон Карлос на Инквизицията, да предаде сина си на смърт. Това беше едно много особено преживяване, защото моят син си отиваше, а аз на сцената трябваше да убеждавам някого да изпрати сина си на смърт...

Аз не исках Боян да осъзнае, че ако продължи да живее, той ще остане в тази болница, на това легло. И няма да може да пише, няма да може да пее, няма да може да живее своя щастлив живот. Той беше щастлив човек и казваше, че най-хубавото нещо на света е ЖИВОТЪТ.

За Велизар искам още да разкажа. Няма майка и баща, които да са били толкова взискателни към детето си. Толкова да не са го хвалили. Когато ни питаше за някоя роля, ние все казвахме: Добре присъстваш. Как веднъж не похвалих това момче!

Страшно интересни бяха моите срещи с психотерапевта. Той ме научи на автотренинг и автохипноза. Но беше много смешно първия път. Аз изпитвам ужас от буболечки, и като ми каза да си представя как съм легнала на зелената трева, аз попитах: Може ли да си постеля чаршаф? Той каза: Постелете си! Психотерапевтът те води! При автохипнозата също се започва така, но се потапяш в странни неща, които иначе не помниш. Оказа се, че два пъти съм била в клинична смърт.

Тогава видях това, което описват всички - един много дълъг тунел със светлини, в който вървях стремглаво към изхода.

И като започнах да крещя: Върнете ме, върнете ме!, Лекарят ми помогна: Успокойте се, вдишайте и много бавно издишайте... Така излязох от този тунел. Бях много уплашена.

Мислех, че ще умра на сцената.

Толкова бях амбициозна и не можех да си представя, че приживе ще се разделя със сцената. Сама реших да сляза от нея, защото разбрах, че вече не мога да бъда на нивото си. Аз съм много против тази квалификация - авангард и стар театър. Има добър и лош театър.

Искам да кажа и за богатите. Излизам преди два дни на улицата, помагат ми хората да мина на тротоара, защото аз не мога да пресичам сама. Изведнъж пред мен спира една кола. До нея има от онези каменни саксии за цветя. А е валяло дъжд, страхотна кал, и аз не мога нито да се върна, нито да продължа. Вътре една дебела дама с вестник. Чукам на прозорчето и моля: Мръднете малко напред или малко назад, свободно е за вас, да мога да мина. Тя започна да се плези. Колата беше скъпа, жената - не много млада... Така ми стана лошо и обидно от този дебелак вътре (жена)... Помислих, че ще получа инфаркт. Как е възможно да виждаш човек с патерици, да можеш да направиш маневра и да започнеш да се плезиш? На такива богати хора не мога да се радвам. На такъв "успех" не мога да се радвам.

В един момент се отказах от метода на автотренинга и реших да направя нещо свое. Започнах всяка сутрин и вечер да се моля... Така, с мои думи. Имам си молитва. Толкова е дълга, че често Николай ме намира заспала с иконката, която ми е похлупила лицето. Кой знае на кое място съм прекъснала молитвата... Първо искам прошка, след това благодаря, моля се за Велизар да успее да реализира божия дар, който мисля, че притежава... За Николай се моля да бъде жив и здрав и да не умре първо той. Ние сме страшно свързани с тоя Николай, въпреки че на стари години повече се караме. И за брат ми и цяло-

то му семейство се моля. След това започвам с приятелите. Ние много държим и дължим на приятелството.

Накрая, уви, накрая се моля за България.

Интервюто е публикувано на 17 март 2001 г. в Espresso, седмичното приложение на в. "Дневник".

Жана Стоянович, един от най-близките приятели на Домна Ганева и Николай Бинев:

Смъртта на Домна откъсна едно голямо парче от мен. Защото тя е къс от мен, тя и Николай, разбира се. Толкова съм под знака на това, което се случи, въпреки че аз исках Домна да си отиде, защото тя много тежко живееше напоследък. Благодарение на много фактори, за които не искам да говоря, защото ще стана страшно зла.

Аз съм страхлива, но въпреки това ще се осмеля да обвиня съдбата, че беше толкова лоша към Домна. Защото тя е един от най-благородните, най-великодушните, най-добрите, с усмихната душа хора, които съм срещала. А съдбата ѝ отреди един изключително нещастен живот. Да не говорим, че ѝ отне детето, прекрасното дете. Отреди ѝ и изключително тежка, мизерна, унизителна старост. И тази болест... Затова обвинявам съдбата, защото Домна не заслужаваше това!

Мисля, че съм единственият човек, с когото тя няма нищо неказано, недоизказано. Има толкова неща, които аз знам и които никога няма да кажа, които са нейни дълбоки секрети и затова нямам право. Но мога да говоря за добротата ѝ, за драматичните отпечатъци и спомени, които имам с нея и които са се запечатали в душата ми завинаги. Например, когато Боян, покойният ѝ син, беше отдавна болен, седяхме както обикновено в тяхната кухня и тя ми каза: "Жана, всеки ден се сбогувам с него". Разбираш ли какво означава това за една майка?! Години наред да се сбогува със сина си! А той беше болен от пет-шестгодишно дете. И умря шест години след този раз-

говор, на 21 години. Колко е страшно това! Всеки ден да се сбогуваш с детето си...

Но колко беше и сладка... Когато ходехме заедно на представление, минавах да ги взема, него (Николай Бинев) или нея. Защото пътят ми е оттам и винаги отивах по-рано, да пием кафе и да се видим. И седим ние, говорим си, и тя ми казва: "Жано, знаеш ли какво, отивам малко да си полегна, защото съм много уморена. Моля те, събуди ме след 12 минути". Щях да падна от стола, а Николай ми каза: "Още не е стигнала до възглавницата - и е заспала". И беше така. След 12 минути я събудихме бодра и свежа.

Ей такава чешитка беше!

Ставаше винаги в четири часа сутрин, ошетваше къщата, оправяше я, после пак лягаше и спеше до 10 часа. Всяка вечер ние, техните приятели, се събирахме у тях. Защото Боян беше болен, не спеше много, Николай също спеше по три-четири часа. И след като умря Боян, продължихме да се събираме години наред у тях. Всяка вечер. 12 човека имахме ключ от къщата им - аз, Васко Димитров, Жоро Кадурин, Ники Стефанов, Мишо Маринов, Румен Цонев - за тях си спомням. За да може който когато отиде, да влезе, да се нахрани, да посрещне другите. Това ми е бил дом, втори дом, домът на Домна и Николай!

Иска ми се да говоря против театъра, защото никой не й помогна. Но Съюзът на артистите, в лицето на Христо Мутафчиев, й помагаше.

Последните години Домна трябваше да понася тази несправедлива, бедна, мизерна старост. Добре че бяха приятелите, но бързам да кажа - вече не много (Калина Попова, тя я отгледа направо, Вихър Стойчев, Ваня Цветкова, Рачето (д-р Арнаудова), Силвия Лулчева, Андрей Аврамов, Румен Цонев), които се грижеха за нея. Но театърът, където Домна и Николай си дадоха изключително талантливия и скромен живот, той й отреди една лоша старост, не й помогна с нищичко. Николай имаше не знам колко пъти предложения да отиде в Народния

театър. Никога не поиска да отиде. Никога! Защото те бяха много скромни хора.

- Лека й пръст. Да не я забравяме и да я помним с добро!!!

- Благородна и светла душа, почивай в мир!

- Много хубаво интервю.... Бог да ги прости... нея и Николай Бинев!

Велизар няма как да ме помни, беше малък, когато им ходех на гости. Но много се гордея с него, разнася асуин във всичките си дизайнерски работи, във всичките си филми тук и на запад, каквито и роли да играе, дори и чрез фантастичните си коктейли... Той сам не знае колко силно блестяща е монадата му - или може би се досеща? Ето какви странни работи говори понякога:

"Принципно, аз разделям живота на две части - през първата половина се бориш за своята свобода, а след това идват годините, в които се бориш за своето най-любимо робство - на човек или работа, няма значение. Защото абсолютната свобода означава необвързаност и всъщност носи безмерна самота и нещастие. Няма същество на Земята, което да може да живее в самота. Избродил съм всички пътеки и посоки, търсейки щастието във всичките му хиперсвободни варианти - в любов-та, работата, във взаимодействие с природа, във взаимодейс-твие с непозволени неща, във всичко. Грубо съм бъркал и съм вземал всичко, каквото съм пожелавал. За да има свобода обаче, трябва да има от какво да си свободен. Когато не слагаш граници на едно дете, то няма пространство, в което да съществува и да проявява себе си.

Усещането да живееш на няколко преки от Младежкия театър, който носи името на моя баща, е много вълнуващо. Баща ми имаше максима - една жена, един театър. Канили са го в Народния, във Военния, но през целия си живот остана верен единствено на Младежкия. Отдаде му 45 години. Той беше из-ключителен човек и мисля, че го заслужава. Всеки път, когато минавам оттам и съм с някой приятел, спираме и казвам: Това е името на баща ми! Фукам се абсолютно откровено и се чувствам много горд.

Всъщност, всички мегазвезди по света, с които играе, дори вече не се чудят как и защо Велизар говори толкова уникално добър английски. В семейството това е традиция. Николай Бинев превеждаше пиеси от езика на Шекспир с невероятен финес и музикален ритъм. Някога го правеше с

Боян, по-голе-мия брат на Велизар. След като той се пресели в по-добрия свят, продължи сам - и в негова памет.

Той никога не се е чувствал в сянката на родителите си, чиито постижения в театъра и в киното надали някога ще може да бъдат надминати. "Знам, че не мога да ги достигна. Затова не съм притеснен от фамилната слава. Те винаги са били отдадени докрай на своето изкуство - никога не са членували в партия, нито пък са участвали във фракции или групировки", категоричен е Велизар.

Всичките тия срещи и познанства с хора с душа вбесяваха гущерите и затова ставаха перманентно какви ли не случки. Ето една - тази не е с мене, няма да кажа с кого::

2.01.2013 / 22:45

Имах следния случай: с колело спрях на червено на жълтите павета на кръстоската с Раковски. Бях се подпрял на бордюра с десния крак. До мене спря голям супернов мерцедес, и един дебел врат през прозореца ми вика: "Абе, да ти е.. майката пенсионерска, къде се моткаш, бе копеле селско.!" Казвам ви, само заради поколението, да не го осрамя, не го праснах. Ако имах пистолет, щях да го направя на решето! Разберете го бе хора, когато казвам че българете сме сбъркан народ, не го казвам ей така, за да вея вентилатора. В Германия това е невъзможно по никакъв начин да се случи - там спират и на куче на пътеката, и най-психично болен човек не може да по-тъпи така. Ако това се случи в Германия (да кажем, едно на един милион), записвам номера на колата на тия гащници, съобщавам ги в съда - и на тия чудовища после да им дупето яко (германеца ще ги направи на памук).

Сложих тука този случай, понеже и аз имах такива, и то не само един. Знаех, че ме следят подобни вратове, но те вече бяха станали съвсем невнимателни и нагли. Излизам аз един ден, отсреща двама ме гледат в упор и говорят: "Това ли е пичлемето?" - "Това..." - "Е, па тоя бил много лесен..."

Веднага след като засечех такива, отивайки в някоя редакция или другаде, любезните при предишните срещи хора този път студено ми отказваха каквито и да са повече съвместни действия. Личеше си, че някои редактори току-що бяха станали бледни и с много уплашен поглед.

Друг случай: Един крадец ни взе мястото в Симеоново с подправени документи. Там десетки години сме се срещали с със стотици приятели и за нас това беше рая на земята. Десет години го съдим с куп адвокати, но без резултат: неговият беше Йордан Соколов. Спас един ден ми каза откровено "Е.. му макята, това мѐсто вече златно ми излезе!..." После намерихме свястно вещо лице и то премери в наша полза. Даваме резултата на адвокатката ни. Ние сме още при нея с майка ми, когато влизат двама типа с черни якета и ѝ казват: "Този паспорт ваш ли е?" - "Да, моя, къде го намерихте?..." - "Не бях-те ли преди малко в супермаркета?..." - "Ами да... Значи... там съм го изпуснала..." - "Не, госпожо, един мургав гражданин ви бъркаше в чантата и ние го засякохме..." - "О, благодаря ви!" - "Вижте вътре всичко наред ли е..." (Паспортът бе неимоверно надут). Отваря го тя, очите и стават на яйца, поглежда че-стните хора учудено и..." - "Пребройте си ги, после да не кажете, че..." - Тя, в транс, уж брои стотачките и мисли нещо. напрегнато... "Благодаря ви...".

След тоя случай загубихме делото безвъзвратно. Явно на Спас местото ни му е излязло още по-"златно"... след този случай...

След години обаче разбрах защо го загубихме. Точно над местото ни прокараха високоволтова линия от най-мощните - въпреки всички правилници и закони. Всички съседи под тези жици измряха преждевременно от рак.

***

Сега се изкушавам да разкажа по-подробно за някои Приятели от изброените, независимо дали са още на земята или са вече в рая. Реших да говоря за познатите и приятелите си от духовния елит на България не само защото сега лея сълзи, като узнавам подробно какво се е случило на някои от тях, но и понеже Наблюдаващите от Ятото, и на първо място Венно, се проектираха в абсолютно всички наши приятелства и контакти - и помагаха. Това може да го разбере само човек който е чел "Електрическо тяло" от Хърбърт Уелс. В Мрежата ние всички сме едно.

Първият човек, който лансира издателските ми импулси, беше една моя учителка по руски, нашата класна в шести клас, мисля че се казваше Здравкова. Баща ми имаше нещо като циклостил и започнах да издавам ученическо вестниче "Шварцмаус", имах си и абонати в училище - 13 у-ще "Кирил и Методий" в София... Заглавието бе предложено от един мой чичо, но класната го промени във вестник "Младост"...

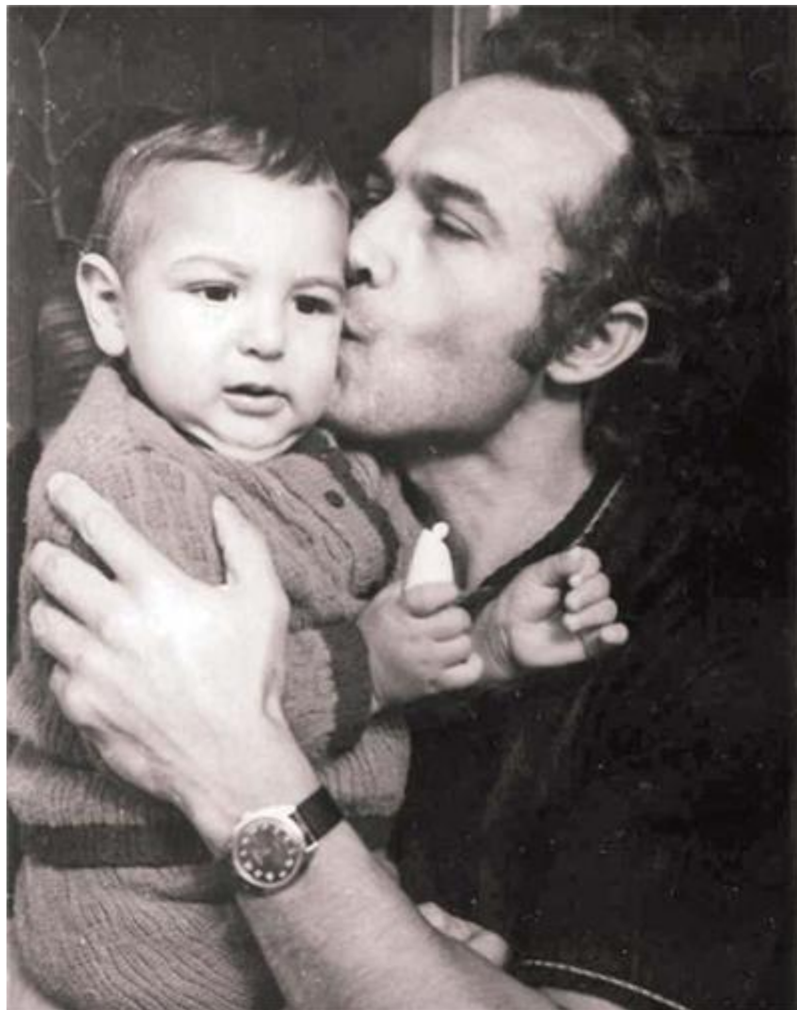
Първият човек, който обърна внимание на мое стихотворение още в прогимназията, беше поетът ***Димитър Точев.*** *Бях му пратил една моя ученическа пародия на "О, Шипка"... Той ме извика в Радио София, където беше редактор, и ми преподаде първите уроци по поетика. За пръв път узнах, че добрите поети не римуват еднакви части на речта. Това няма да забравя никога и го спазвам и досега.*

Първият човек, който ми публикува стихотворение, когато бях в гимназията, бе един адаш - Гришата Ленков. С него ме запозна една прекрасна съученичка - Ася. Не само това - той поиска да се видим и се сприятелихме. Няма да забравя

никога разговорите ни, той бе един от хората с душа. Хората с душа разпознават своите си и ги лансират. Човекоподобните също ги разпознават, но те не ги наричат "своите си", а ги пренебрегват, унижават, малтретират, и при първа възможност - убиват. Така стана и с ***Григор Ленков,*** *който, като редица други български светци, по тази причина получи Девето и предпоследно Пентаграално Посвещение. Ето как стана това:*

Пенчо Ковачев

Грешна инжекция причинява смъртта на Григор Ленков

Адаша със синчето си Маринчо

Григор Ленков е млад и талантлив поет, но утвърждава името си като преводач. Смятан е за един от най-добрите в България. Превежда от всички славянски езици, от руски е ненадминат. В първата част на поредицата ви разказах как в началото на юни 1977 г., по лична покана на Съюза на съветските писатели, Ленков заминава за Ленинград, за да получи наградата за най-добър превод на "Евгений Онегин". Вместо с награда, го връщат в запечатан оловен ковчег. Във втората част разказах за последните дни на Ленков в Ленинград, както и за забраната съпругата Цвета да види трупа му. Властта в София знае истинската причина за смъртта, но я крие заради "авторитета на съветската медицина".

Когато на 16 юни 1977 г. ковчегът с тялото на Григор Ленков е закаран от летището на Централни гробища, на близките му е забранено дори да се доближат до него. Отдалече те виждат как го внасят в седма клетка на Дома на покойниците. Около 18 часа хората се разотиват, погребението е насрочено за 17-и. И тогава братът Славчо Ленков се решава на отчаяно смела постъпка. Връща се обратно и дава на един от пазачите 10 лв. Срещу тях той му донася тесла и две щанги и го пуска при ковчега. Но трепперейки от страх му казва:"Сега е 18,20 часът, аз ще те заключа отвън, защото, ако се разбере какво вършиш вътре, ще ме застрелят, а теб жив ще те изгорят. Това, от Съветския съюз да дойде ковчег и да посегнем да го отваряме... Не зная, но косата ми се изправя, само като си помисля какво ще стане, ако ни хванат. Точно в 18,45 ще дойда да ти отворя - и изчезваш!" Славчо Ленков маха червената драперия от ковчега и макар и трудно, успява да разкове две от дъските му. Те са дебели и заковани не по дължина, а напречно. Пироните са дълги и особено извити, като сврдел. Под дъските обаче лъсва сивкава, дебела поцинкована ламарина. И никакво прозорче. Ламарината е студена, явно ковчегът е държан в хладилна камера.

"Напуснах гробището - разказва братът. - Навън беше излязла страхотна буря. По улиците не се виждаше нищо от

прах. Тополите взеха да пращят от силния вятър. Цяла седмица преди този ден беше ужасно горещо и задушно. Сега всичко свистеше под напора на урагана, а през нощта се изсипа проливен дъжд. На сутринта утрото беше толкова ведро, небето синьо, такава хладина и свежест...Когато погребват млад човек и вали, в моя край казват, че и небето скърби и плаче за умрелия. За Григор Ленков небето явно е решило, освен сълзите, да излее и гнева си заради неговата ранна смърт. А утрото, в което земята ще го прибере завинаги, е ведро, свежо и красиво, каквато е поезията му.

След погребението, в София тръгват нови слухове. Един от тях е, че близките на Ленков искали да отворят ковчега и да поканят западни журналисти. Десетина дни по-късно братът Славчо Ленков отива на гроба и заварва двама "другари с хубави костюми и плътни мустаци" да обикалят в околните алеи. Единият от тях пита Славчо какъв е на покойника. Брат, отговаря той. А ние сме му колеги, казва мъжът. Не сте, познавам колегите му и не съм ви виждал никога в компанията му, отговаря Ленков.

Ръководството на сп. "Родна реч" изпраща до ЦК на ДКМС специална докладна записка, в която моли да бъде отпусната парична помощ на семейството на Ленков. От комсомола лаконично отговарят, че не давали помощи на самоубийци. По-мните ли, че същият аргумент беше използван, когато след смъртта на Петя Дубарова главният редактор на сп. "Родна реч" Георги Константинов прави опит да издаде нейна стихосбирка в издателствата "Народна младеж" и "Български писател"? Пак със същия мотив - "не можем да поощряваме самоубийци", - ЦК на ДКМС отменя решението си да връчи лауреатската награда за 1977 г. за превода на "Евгений Онегин". Получава я Йордан Милев за превода от руски на "Панчатантра". Двата отказа на комсомола будят недоумение, защото във високите етажи на властта вече знаят истинската причина за смъртта на Григор Ленков. Лилия Попниколова, тогава секретар в сп. "Родна реч", е оставила на сем.Ленкови

собственоръчно написано писмо. Сега то е буквално исторически документ. Ще цитирам дословно част от него: "...Един ден, както вървях по улицата, се срещнахме с Драгомир Асенов, тогава секретар на съюза на писателите, който ме попита защо нямам настроение. Аз му казах, че не можем да прежалим в редакцията смъртта на Григор Ленков. Казах му също, че това, което се говори, не може да бъде вярно. Тогава той ми каза: "Наистина не е вярно. Аз присъствах на разговора в кабинета на Пантелей Зарев (тогава председател на СБП - б.а.), когато един другар дойде да му каже, че с Григор Ленков съветските лекари са допуснали медикаментозна грешка.

Вместо да сложат съдоразширяваща инжекция, те са сложили съдостесняваща, вследствие на което е бил предизвикан мозъчен кръвоизлив, след са го сложили на операционната маса, но смъртта е настъпила веднага. В съюза на писателите трябва да се знае истината, та когато го оценяват като творец, да се има предвид, че не става дума за самоубийство." Това е зловещата истина - лекарска грешка. Сега можем само да гадаем дали е била поради некомпетентност, поради неточна преценка на ситуацията, или самонадеяност на лекарския екип. Но как да бъде съобщена тази грешка на близките, след като съветската медицина е непогрешима? Съветските доктори, дори да искат, не могат да сбъркат.

Какво значение тук има правдата, лекарският дълг и морал, Хипократовата клетва?! Какво значение имат мъката и трагедията на едно почтено българско семейство?! Когато научава за лекарската грешка, Цвета Ленкова успява да стигне до кабинета на Пантелей Зарев. Той казва, че трябва да се пази престижът на съветската медицина. "А престижът на Григор и семейството му?" - крещи от мъка и безсилие Цвета. Академик Зарев само смотолевя: "Какво да правим? Ще издадем стиховете му..." Цвета Ленкова решава да се бори докрай за истината за смъртта на съпруга си, макар и да научава, че според един договор със СССР, медицинските експертизи на съветски-

те лекари не подлежали на ревизия. Тя тръгва от редакция на редакция, за да разказва как и защо е починал Григор.

Нино Николов, тогава председател на Съюза на преводачите в България, й съобщава, че във външния отдел на Съюза на съветските писатели се говорело за наличие на запис на скандал между нея и съпруга й в хотела в Ленинград. "Как ли са записали нещо, което не е станало?" - пита Цвета Ленкова. А и нима във всички стаи в съветските хотели има "бръмбари"? Или пък отношението към Ленков е било по-особено? Племенник на акад. Фьодор Углов пуснал следното обяснение за Григор: "Жена му и родителите й са го измъчвали, заставяйки го да пише на тавана!" Глупости са това, разбира се.

На 17 април 1977 г. Ленков е записал в дневника си: "На тавана - тук е тихо и приятно за работа - вятърът шуми, връхлита и заглъхва над покрива, печката пече в краката ми... В такава обстановка преведох някога и "Онегин". Струва ми се, че в никакъв - и най-разкошен - кабинет не бих могъл да работя така съсредоточено и с радост, както в тази тясна, затрупана с книги таванска стаичка - под самото прозорче, изрязано в стряхата."

През есента на 1977 г. в София пристига експертизата за смъртта на Ленков.

Когато я прочита, секретарят на СБП Иван Цветков казва: "Цвета, унищожи този пасквил или го прибери в някое чекмедже да не го видят децата." А адвокатът, към когото Ленкова се обръща за съвет, отказва да се заеме с делото, въпреки че признава, че експертизата е "сшита с бели конци". "Хората, срещу които ще се изправим, ще си служат с нечестни средства, с каквито аз няма да мога да си послужа", предупреждава Цвета Ленкова адвокатът.

През 1986 г. тя подготвя книгата "Небесни релси", в която включва лирика, преводи, дневника, статии и спомени за съпруга си. Един от редакторите й казва да смени израза "лекарска небрежност" с "нелепа случайност" в текста за смърт-та на Ленков. За да не се дразнели другарите от Съюза

на съве-тските писатели - обяснява редакторът. "Представете си, че това се е случило с вас и за вашите деца остане подобен фалшификат" - реагира Цвета Ленкова. Пред опасността книгата да не бъде отпечатана, тя се съгласява. Но само привидно. На коректурата възстановява текста: "Уви, една непростима не-брежност, една медицинска грешка пре-късна неговата нишка, преди да е стигнал своята Итака."

А ето и една друга версия за Гришата, публикувана от същия Пенчо Ковачев:

.

По думите на негови колеги, Ленков е фин, деликатен, учтив и почти винаги усмихнат мъж. "Не познавам друг човек, който като него толкова съвестно и с любов да се труди над думите, образите и римите - било в собствените си стихове, било когато превежда чужда поезия", каза ми Борислав Геронтиев.

Странна смърт покосява Ленков година преди да навърши 40. Умира в Ленинград и дълги години истината за смъртта му е строго засекретена.

34 години името на Григор Ленков стои самотно между списъка на убитите и списъка на самоубилите се български поети. Дори някои от най-добрите му приятели и до днес не знаят коя е истинската причина за смъртта на Гришата, както го наричат.

В началото на юни 1977 г. Григор Ленков е поканен на традиционните Пушкинови празници в Михайловское, близо до Ленинград (сега Санкт Петербург). Месец по-рано в България излиза третото издание на "Евгений Онегин" в негов превод. Усилено се говори, че на празниците ще му бъде връчена награда за този превод. По мнението на съветските пушкинисти, той е най-добрият в света.

Вместо с награда, Ленков се връща в запечатан оловен ковчег и без информация как и от какво е починал на 7 юни в една ленинградска болница. Вместо истината за смъртта му плъзват всевъзможни слухове:

- Че скача от прозореца на клиниката поради делириум тременс (психично разстройство, вследствие на алкохолна болест);

- Че е убит заради жена;

- Че го покосява го инфаркт от преумора и вълнения по време на Пушкиновите празници;

- Че е убит от местни бандити, които са се опитали да откраднат хубавото му яке;

- Че слага край на живота си след семеен скандал - уж отношенията със съпругата му Цвета били крайно обтегнати.

Но всички, които познават добре Григор Ленков, не вярват, че този ведър и жизнелюбив мъж може да посегне на живота си.

През 1957-а, едва 19-годишен, той написва следното стихотворение:

Друже мой, приятелю Есенин,
и на мен тежи голяма скръб,
но е свикнал моят селски гръб
и не ще прережа своите вени.

Че това, което ти презря,
сто пъти по-силно аз презирам.
ала сили да съм горд намирам,
затова не искам да умра.

На 11 май 1977 г. Григор Ленков пише в дневника си: "Вчера навърших 39 и започнах 40-ата си година. Ново десетилетие! Имам чувството, че не съм се реализирал напълно, че ако се изключи преводът на "ЕО" ("Евгений Онегин" - б.а.), не съм свършил нищо ценно, значително. На 40 години поетите правят го-лемите си удари. Някои въобще не доживяват до тази възраст - Пушкин, Лермонтов, Байрон, Шели... Като че ли развитието ми (творческото) върви с 10-15 години закъснение. Сега е времето да подготвя своя книга..."

Дали тези редове не са някакво далечно предчувствие, че и той няма да доживее до "тази възраст"? Но пък на 19 май 1977

г., само 2 седмици преди да излети за Москва и 3 преди смъртта си, той записва в дневника: "Трябва да се организирам сериозно за работа. Тая година трябва да подготвя своя книга. Поне за 40-ия ми рожден ден догодина - на 10.05.1978 г.!"

Човек, замислил да се самоубива, не би записал толкова амбициозни планове. Григор Ленков е роден на 10 май 1938 г. в Опицвет - село между Сливница и Костинброд, на 30 км от София. Първото име на селото е Омайцвет. Според преданията, най-хубавото момиче в него се казвало Цвета. Агата, който управлява района, я поискал за жена, и за да не му пристане, тя го упоява с някакво биле. Но агата не се отказва от омайната Цвета и я убива в района на днешното село.

Една друга Цвета омайва Григор и се превръща в най-голямата му любов. Двамата са състуденти във Факултета по славянска филология в СУ, през есента на 1965 г. се женят. "Мило мое Цветенце, позволи ми да те обичам!" - пише й той преди това в писмата си от казармата. По-късните подписва с "Твой Григ".

Григор Ленков няма по-различно детство от селските малчугани по онова време - пасе крави, тича бос през лятото и се къпе във вировете на извиращата край селото река Блато.

Веднъж идва в София с баща си и зад витрината на една книжарница вижда книгата "Децата на капитан Грант". "Заглавието веднага ме грабна и толкова се заплеснах, че щях да счупя витрината" - ще разкаже той на съпругата си след години. Трогнат от големия интерес на момчето си, бащата купува книгата. И след като я прочита, малкият Григор решава да стане моряк, който може да свири на китара...

Когато е в четвърто отделение, учителката им дава задача да напишат стихотворение за мира. Годината е вече 1948-а и малкият Гриша описва как и трактористът, и звеноводката, и цялото ТКЗС ще бранят мира от империалистически врагове... Учителката е изненадана от римите и ритмиката на стихотворението.

Но Ленков все още обича повече физиката и математиката и се записва да учи в престижния тогава електротехникум "Киров", който се намира до Руски паметник. Там поезията на Димчо Дебелянов постепенно надвива над цифрите и формулите. "Това е поетът, който пръв ме омагьоса и буквално ме тласна към "бездната". Защото поезията - като човешката душа - е една бездна", ще каже след години Ленков.

Първото му публикувано стихотворение е в "Родна реч", казва се "Конникът". По свидетелства на по-големия брат Славчо Ленков, в редакцията бързо обикват Григор, "симпатичния кротък Гриша с дългия шинел". Младежът мечтае да следва българска филология, но няма право, понеже завършва техникум. Министерска заповед!

Шансът на младежа се нарича Надежда Грозева, която работи в "Родна реч". Тя е съпруга на Геро Грозев, тогава министър на просветата, и той лично подписва разрешението Ленков да учи филология. Това ходатайство може би лиши България от един трудолюбив електротехник, но пък й даде добър поет и блестящ преводач.

Първите опити в превода на Григор Ленков са още през студентските години. Проф. Александър Милев му дава да преведе няколко песни от "Илиада". Ленков се справя чудесно, продължава и да пише стихове - печата в "Родна реч", в университетския вестник, чете ги в предавания на радио "София".

Поезията го сближава с Николай Кънчев, друг прохождащ поет. "Първото ми впечатление беше за среден на ръст, симпа-тичен колега, който не издаваше външните белези на остана-лите (?) и по това се открояваше още по-положително сред тях", ще напише след години Николай Кънчев.

През 1962 г. Ленков става учител в Петърч, на 5 км от родното си село. Преподава по български и френски език. И тъй като Николай Кънчев няма софийско жителство, Григор моли

директора на училището да издейства от кмета на селото жителство и за него. Така за година и половина двамата са съквартиранти в една стая, където няма печка, храната е оскъдна, а парите не стигат.

Днес, когато вече имаме един силен вариант на стиховете на Руми за Лудостта, си спомняме, че и Гришата не беше чужд на това мислене. Ето един негов превод:

ПОЛУДЯВАНЕ
Баруйр Севаг
(арменски поет)
превод: Григор Ленков

Някои, като ме слушат,
могат да си кажат
"Полудял ли е, какво ли?"
Ще отвърна:
"Тъй е, полудял съм.
Защо - моля - да не полудея?"
Мигар хората не се обичат или мразят
до полуда?
И не се ли пръска - полудяло от мъзга - дървото?
Има ли без лудост някаква победа?
Може ли без полудяване да се роди човека?
Докато не полудее, никаква вода не кипва,
нарът не се пуква.
Разцъфтяват дърветата -
сигурно са полудели...
И Земята са завърта -
сигурно е полудяла...
Докато не полудеят семената -
няма жътва!
Докато не полудеят лапите,
те в ръце не се превръщат.
Докато не полудеят думите,
те не стават песен.

А ето какво написа Матей Шопкин за него:

НАДЕЖДА

На Григор Ленков

Един поет си тръгна много рано,
един поет със слънчева душа.
И всичко светло, хубаво, мечтано
с последните му стъпки оглуша.

Изчезнаха зад хълмите конете,
с които той препускаше в зори.
И звънките тръби на ветровете
заглъхнаха в бездънни пещери.

Сълзи от белите брези се ронят,
не пеят птици, не шумят жита.
И само глухо тътне небосклонът
от траурния грохот на пръстта.

По бузите ни мъката се сцежда,
душите ни се пълнят с леден мрак.
Но зрее в този мрак една надежда,
че той при нас ще се завърне пак.

Любвеобилен, трепетен, сърдечен,
с походка плавна, с къдрава коса,
ще се завърне като стих, изсечен
върху самите вечни небеса!..

1985

***

Много по-късно ми се изясни и защо в този живот имам отпечатани само две-три книги и няколко неща в периодиката, а неотпечатаните са десетки и стотици. ***Пазят ме от създаване на име и от тиражи.*** *За тия две неща има наказателни прераждания, т.е. кармични последствия. Тиражите се изчисляват в отсечени дървета и употребени други суровини. Това се лепва даже на гениите, като съучастничество. Трябва да живеят като дървета толкова време, колкото е отишло за израстването на съответните кубици и за труда и материалите, отишли за бестселърте им. Да бъдат сече-ни, продавани, горени, обработвани. Продаването на труда и продуктите ни също влиза в графа "карма". Почти всички известни имена, с векове и хиляди години не могат да се от-къснат от орбитата на планетата, където са се прославили. Включително и с псевдоними, които ги идентифицират. Из-ключение правят само Учителите. Те отработват славата, тиражите и*

другите си съзнателни съучастничества в сис-темата на черната ложа само с няколко пребивания от бой или висене на кръста няколко дни, а не с десетки или сто-тици години.

А така нареченото "перманентно нещастие" в личния живот и вечното оставане сам, дори и при най-искрени чувс-тва и обещания на "сродната душа" в началото, е също една извънредна благодат. Малцина знаят какви са присъдите за дълго оставане с един човек или няколко души на една тери-тория. Тоест, не присъди, а последствия. Те си личат по вида и здравето ни още приживе.

При все това, усилия за израстване в труда и ученето са необходими. Искам да кажа, че поради тия усилия аз съм с чувство на изпълнен дълг пред Учителя и пред Бога и, в част-ност пред бате Крум, комуто ще бъда вечно благодарен за всичко, което направи той за нас. Така искам да отговоря на обвиненията, че уж съм бил лентяйствал или съм бил работил повечето време физическа работа, като "бригадата на мозайкаджиите". Мога да кажа, че всеки един от тях – и бате Крум, и брат Борис, и Методи Константинов, и Влад Пашов – мога още една цяла плеяда от хора да спомена – имаха всички качества да бъдат на европейско и световно ниво като учени в своите области, но явно други сили не им позволяваха това и ги отстраняваха по най-груб и драстичен начин. Те ги тикаха винаги в девета глуха, включително до вкарването на брат Борис в затвора и искането на смъртна присъда за него. Мисля, че това вече го бях разказвал – как са му искали смъртна присъда и как бате Крум го е спасил чрез едно писмо.

Ето защо не приемам обвиненията, че сега в мен вече няма особено желание да "атакувам" върховете, защото не вярвам, че смяната на властта сменя българските навици и механизми. Нещата може да се изменят в посока на някаква

относителна свобода, но амбициозните и корумпирани личности, независимо от политическите си убеждения, никога няма да допуснат до казана хората, които са по-талантливи от тях и "извънстандартни". Аз вече се сблъсках на няколко места с това, включително и в така нареченото "братство". Не искам да се впускам сега да говоря за братския съвет и за други институции, които демонстрират, че работят за интересите на Учението. Въобще, Новото никога не може да пробие, защото тия, които са се самонаместили някъде, нямат изгода да изпуснат дойната крава. Не искам сега да доказвам това с още факти и истории.

Досега само няколко души обърнаха внимание на една наука, която се нарича "библиоматематика"; и на една категория, която се нарича "словосила". Съществуват формули и една основна формула, според която тиражът се вписва в зна-менателя. В знаменателя на тази формула се вписва и цената в стотинки на книгата или списанието, което ще се продава. Там се вписва и броят на всички излишни прави ъгли в дадена книга, плюс правите ъгли на буквите и на текста, който е отпечатан, включително и на илюстрациите; там числово се вписва и това, че печатът е черен. Там има още редица неща, които са продукт на гения на тъмната ложа, чиято цел е да намалява словосилата милиони и милиарди пъти, защото няма сметка Истината да се предаде и като сила, енер-гия, оставяйки възможността да се предаде само като информация, и то съмнително, ако враговете на човека са я редактирали. Но това е нещо, на което ще обърне внимание културното бъдещо човечество. За нас важното е, че ние не се безпокоим че не размножаваме истинските неща в голям тираж, защото Бог е създал всеки един от нас в един-единствен екземпляр. Знаем за какви цени се продават днес уникатите. Това не пречи този човешки или

артистичен уникат да въздейства на много повече същества, отколкото правят това всичките му копия, взети заедно. Така че, ако всеки от нас напише ръкописно една мисъл от Учителя или мисъл от Словото на един неправоъгълен лист, която протича директно през него, и я напише с възможно най-лекото гъше перо, теже-стта на пишещия инструмент ще бъде вписана в знаменателя с някакви части от грама, а не в килограми или в тонове, колкото тежи една пишеща машина, един ксерокс или комбинация компютър с печатащо устройство–принтер или една цяла печатница. Като влезе това в знаменателя, то намалява с милиони ***индове*** *словосилата на първоначалната енергия на Словото. Ако един човек по този начин напише нещо с някакъв цветен сок от едно растение, но без да го е откъснал, а само изцедил част от плода, който е изял, то тогава няма да влезе в знаменателя като мъртвина на едно химическо мастило, изчислена в точни грамове, а ще влезе в числителя. И тогава един такъв лист, на който се написва една такава мисъл, в която няма излишни прави ъгли и се пише в единствен екземпляр, ще има милиарди или трилиони индове, каквато е мерната единица за словосила. Тя изразява силата на индивидуалността, чрез която е протекло Словото, както и естеството на употребените материали. Точно по тази причина ние сме спокойни, че няма опасност досегашната форма на разпространение на духовните ценности в книжен или някакъв друг вид да бъде по-силна от силата на Словото на Учителя. Защото Учителят не е Петър Дънов, а е Бог – навсякъде, във всяко слънце, във всяко поле и на всяка планета, изявяващ се видимо, изливащ Словото и Делото без прекъсване, винаги! Ето защо няма такава опасност нещо или някой да въздейства по-силно от Него, защото всички, които не са Той, или всичко, което не е Слово, са прах пред Него. Но*

дори и Неговите беседи, които са се отпечатвали и се отпечатват в този мизерен вид, без следа от понятие за Божествена текстообработка и словометрия, са милиарди пъти по-мощни от всичко останало.

Днешните технически средства са един факт, който ни кара да се усмихваме и да сме много спокойни, че няма никаква опасност която и да е тъмна идеология на да победи. Вижте тиража на банкнотите и си спомнете чии образи върху тях доскоро се размножаваха в милиони и милиони екземпляри! Дори само образът на един тиранин или на един смъртен човек, отпечатан в толкова много екземпляри, понижава силата на неговата кауза и на неговото дело най-малко толкова пъти, колкото е тиражът. Да не говорим за другите показатели. Точно по тази причина ние няма защо да се безпокоим, макар че е малко тъжничко, когато някои приятели търсят по-големите тиражи. Освен това, оформяйки своята дейност с ма-териална компенсация – заплати, хонорари и цени; оформяйки своите издания отново в правоъгълна форма; подписвайки ги със своите собствени имена, които стават известни на читателите и слушателите – всичко това е добро, но то влиза в знаменателя. То намалява словосилата с милиони и милиарди индове, а тези приятели нощем не можем да ги срещнем между звездите, както казва един български писател.

***

Продължавам със спомените си за бате Крум – Венно. Тече 1969 г. Тук той ни води нагоре по Рила над Семково.

Имаше един период, в който пропагандирах (поредната ми пропаганда сред приятелите...) вредата от захарта, брашното и солта. Освен месото и животинските продукти, доказано е, че те са трите чуми на човечеството – "трите бели смърти", както ги наричат. Но аз съм имал често навика да бъда максималист, и веднъж бате Крум ми даде добър урок във връзка с моите нескончаеми обяснения сред приятелите дори в негово присъствие, защо точно рафинираната захар е вредна.

Един ден той ми даде среща на ъгъла на две улици, където имаше сладкарница - и аз, без да подозирам нещо, отивам на тази среща. Но бях запомнил, че ако той не е на ъгъла, ще бъде "вътре". Той вече беше седнал в сладкарницата и беше поръчал две големи чинии, отрупани със сладкиши, и ме ча-каше. Беше поръчал нещо много съблазнително за мене, което той нямаше откъде да знае, че ми е любимо още като малък, а именно три целувки от по две полусферични части. Това се казваше "бизе" - с някакъв крем между тях. Веднага се сетих, че той не случайно беше взел точно това, което ми е било най-любимо... Кани ме и с хитра усмивка ми казва: "Ще се

почерпиме ли?..." Така че – пълен крах на моите пропаганди... Разбира се, че с огромно удоволствие ядох заедно с него... Разказвали са ми подобни случаи с Учителя по отношение на някои, които са били много крайни - не само в това отношение. Една сестра, която също е говорела много против захарта, разказваше как Той съвсем демонстративно, гледайки я, усмихвайки се и гледайки и другите, си сложил веднъж 5-6 и даже повече лъжички захар в чая, което друг път не го прави, но просто в случая е искал да даде някакъв урок. По същия начин узнахме, че много е обичал кисело мляко с пудра захар - един "ужас" за съвременните вегани... Дали е обичал точно това и дали не е знаел за вредите също е въпрос, но тук нещата имат други измерения. Иначе нямаше да пие мляко от паница с неизмита мас, когато селяните го черпят с любов.

Друго нещо, много по-съществено, което очертава някои основни различия между нас с бате Крум в този период. Аз въобще и досега не съм разрешил този проблем, за който ще стане дума.

Беше във връзка с един тест, който ние попълвахме една вечер на Рила. Някой донесе един психологически тест – от ония елементарни тестове, при които трябва да отговориш на редица въпроси и да зачеркнеш определени точки, и накрая в изводите се чете кой какъв е. Това беше един приличен тест, защото ние бяхме доволни от тези изводи, макар и с елементарен набор от въпроси и отговори. Той самият го одобри и взе също участие. И когато прочетохме изводите за всеки един от нас, се оказа, че отговорите за Венно и за мене са различни. Поне аз очаквах нашите да са еднакви, като се има предвид много голямата простота на този тест, т.е. ние би трябвало с него да сме отговорили еднакво на всички въпроси, защото бяхме най-близки и духовно, и интелектуално

и т.н. И като се оказа, че попаднахме в различни групи, той пръв се изненада (или се направи, че не знае...) и каза: "Ха, откъде пък накъде ни се различават! Много ми е интересно как си отговорил. Дай да видим сега, точка по точка." И сравнихме отговорите си точка по точка и се оказа, че разликата ни е само в отговора на въпроса "Имате ли много приятели?" Той беше задраскал кръгчето "не", а аз – "да". Благодарение на това, ние имахме един много сериозен разговор, а след това редица от разговори не само с него, а и с другите. Това беше повод да говорим на темата: Какво значи "приятел" и какво значи "познат". Приятелят ще дойде на куц крак до северния полюс за тебе, а познатият си е познат.

За разлика от мене, Крум Въжаров не допускаше лесно до себе си когото и да е, въпреки че общуваше с много повече хора от мене. Но явно той е наричал повечето хора "познати", а аз наричам всички "приятели" – много наивно. Като си помисля колко много години той и аз живяхме в стаички 5-6 квадрата, кой българин ни покани да живеем в апартамента или вилата му или даже да ни ги освободят, сгъстявайки се с други на друго място?... Защо в Русия това става, а в България - никога?

По този повод той ми казваше, че усеща отдалече, когато някой идва при него или иска да се запознае, и че той сам определя с мисълта си кой да бъде допуснат и кой не. По този начин даден човек може да бъде държан на дистанция ако трябва и с десетилетия, ако той прецени, че не иска да се среща с него - или поне не в момента. А ние? - Тотално, безрезервно, безотказно!... Всякакви чешити са ни губели времето с часове и денонощия, даже с години, понеже ние сме много мили и любезни...

Едно "бабѐ" от психопатите на Изгрева (има ги такива екземпляри във всяко духовно общество) веднъж мина покрай

нас на улицата и ни хвана здраво за дрехите с кокалестите си пръсти... После ни пусна, извади една кърпа и почна да я развързва много бавно, за да ни покажела нещо. Аз я гледах любезно и й кимах като кон, с готовност да я чакам половин час. Но изведнъж бате Крум я бутна грубо и продължи напред. Ние бързахме за някъде. Тя го изгледа злобно и остана така като статуя, а на него хич не му пукаше, че сега тя ще иде да разправя на братството, че "Крум е от черната ложа"...

Не че не можеше по друг начин, както сме го виждали обикновено - много търпелив и деликатен, много повече и от нас даже в някои случаи. Ето, сестра Балтова е дрънкала на Учителя без прекъсване по 7 часа! Но сега Венно искаше да ми даде някакъв урок и да накара "сестрата" друг път да го заобикаля... Аз и до днес трудно се съпротивлявам на подобни куки, които те заробват с приказки и даже те хващат за дрехата, за да не избягаш, но на Венно не му минават такива работи. Стои и въпросът дали търпим такива от доброта - или е от безхарактерност, страх и тщеславие. Да не кажат, че сме "лоши"...

Мога да разкажа още няколко такива случая, единият от които беше поразителен и ни даде незабравим урок. Аз няма да забравя никога този случай. Не ми беше лесно, защото тогава не мислех, че може така да се реагира; и то точно той – най-добрият ученик на Учителя!

Една приятелка с качества на писател, художник и мистик дълги години искаше да се запознае с него, но аз интуитивно чувствах, че има някаква пречка и не исках това да стане чрез мене. Най-накрая си помислих, че мога да се изхитря, и понеже вече я бях запознал с един приятел и те бяха станали близки, помолих този приятел, който също общуваше с бате Крум и той го приемаше безотказно – Сашко Питанката – да я заведе и да я запознае с него. По този начин исках да си из-

мия ръцете - да не съм аз "виновния"... Сякаш той не е рентген... Имало е няколко случая, в които той ме е гълчал, и то много сериозно, защо съм го запознал с някои хора, без да съм го предупредил. Той не разрешаваше да му водим хора, без да му ги опишем предварително. Тогава той затваряше очи и преценяваше може ли или не може някои хора да бъдат допуснати. Това е ставало не един и два пъти. Имаше и случаи, когато той си е затваряше очите и ни говореше за съвсем непознат човек и е казвал: "Имаш такъв и такъв приятел, можеш да го доведеш – време му е вече", т.е. повтарят се неща, които са ставали по време на Учителя.

И така, този приятел води споменатата приятелка в жилището му в "Червена звезда". Имахме уговорка те да дойдат точно когато и аз съм там, за да може, все пак, да се облекчи положението. Венно, разбира се, ги посреща любезно, запознават се и започват разговор. Тя е възхитена, окрилена, щастлива, че най-после се е запознала с него. Той разговаря съвестно, отговаря задълбочено на въпросите й. Но най-накрая, когато тя вече си тръгна, се случи следното. Тя му каза: "Много се радвам, че се запознахме най-после и се надявам, че от сега нататък ще се виждаме и ще общуваме." Изведнъж на него погледът му стана леден, проницателен, и каза пред всички: "Да, но не в това прераждане!"

Ние щяхме да паднем на земята.

Друг подобен случай, не с пряк контакт, но все пак най-демонстративно от негова страна, беше с един приятел Тони, който аз отдавна, от много години исках да го запозная с него. Занимавах го предимно с астрология, но той четеше и Учителя. Единственият му недостатък бе от тези, за които знаехме, че са трите първоначални изпита за допускане в Школата – човек да не пуши, да не пие и да не яде месо. Той самият – Венно – ми казваше, че това са условията, за се

влезе в Братството; и следващите условия са да се четат беседите на Учителя и да се обича планината. На всички тия условия този приятел отговаряше, с изключение на това, че не можеше да се откаже от цигарите. И аз дълго време не го запознавах с бате Крум – само по тази причина. Но този път реших, че ще му кажа къде се намираме на Рила, защото тогава ние бяхме на по-скрито място, в областта на Сфинкса.

В деня, в който се бяхме уговорили, че ще дойде, аз още отдалече го видях как идва по пътеката от Ястребец към хижа Мусала, защото го гледах през един много силен далекоглед като тръба. С радост го очаквах, за да може, като дойде при нас, да го запозная най-после с "нашия човек" бате Крум, както обичаше да го наричаме.

И само минута преди този приятел да се подаде иззад клековете, "нашият човек" изведнъж става и ни казва много строго да не го безпокоим по никакъв повод, без изключение. И си влиза в палатката и не желае да излиза. И стоя вътре до момента, в който този приятел си тръгна към хижата и ние разбрахме, че явно няма да стане това запознанство, докато той не се откаже от цигарите. В този момент, когато Т. си тръгна към хижата и се скри зад клековете, нашият човек излезе от палатката! Той ни бе разказвал за подобен случай през 1975 год. в Кавказ, но за по-тежък "грях" - месо.

Ето още един такъв случай. Моят вуйчо, за който разказвах в началото, Светослав Славянски, веднъж ми разказа следното. Неговата дъщеря, моята първа братовчедка Буба, се ожени за едно много симпатично момче, музикант - Зашко. И един ден мъжът ѝ си бил окачил през цялата къща по всички стаи, наденици, да се сушат. А това е дом, в който, от построяването му на Изгрева никога не е влизало месо. Вуйчо ми казал на братовчедката да се свалят тези неща, защото той не може да изтърпи надениците, че това за него е смърт. Тя,

понеже обичала мъжа си, казала: "Тате, сега няма как. Дай да го изтърпим, той не разбира. Нали говорим за любов?..." Тогава вуйчо ми си взел куфарчетата, сгънал си вътре дрехите и си тръгнал, казвайки: "Избирайте между мене и луканките!" По този начин луканките били бързо-бързо прибрани.

Ние знаем и за точно обратните случаи, демонстрирани от Учителя, които дават съвършено други уроци. Например, случая с една сестра, която искала да запознае сина си с Учителя и синът й казал: "Защо пък да не се запозная с кумира на майка ми, що да не я зарадвам? Пък и после има да се фукам на приятелите, че съм се запознал със самия Дънов..." Момчето си е съвсем нормално, светско, и си е пушело. И в момента, в който се запознало с Учителя, изведнъж му се припушва и започва да си търси по джобовете цигарите, но се оказва, че ги е забравил вкъщи, Учителят с усмивка вади от своя вътрешен джоб кутия цигари (откъде-накъде може да се намират в Учителя цигари!) и му я подава. Момчето съвсем нормално си запушва и въобще не съобразява, че този жест е нещо съвършено потресаващо, от което очите на майка му станали на 16!...

Подобни случаи, именно в точно обратния смисъл, ние сме наблюдавали и при бате Крум. Например, младежи от хижата бяха ни направили някакво добро – багаж ни бяха носили - и след това го поканиха на тяхната маса, където те пиеха, пушеха, вдигаха бутилки и имаше транзистор, от който гър-меше с всичка сила най-гадната музика. И той изтърпя, може би час и половина и понеже, разговаряйки приятелски – без да рипне и да си тръгне веднага, както правеше в други случаи. Той искаше да зачете доброто у тия младежи и нямаше смисъл да се правят демонстрации. Той ни даде тогава един добър урок на нас по този начин.

Мнозина казват: "Е, като беше толкова велик, защо не написа и той някоя книга?..."

Действително, при него нямаше и следа от сценомания и графомания. Има достойни братя и сестри, които написаха своите спомени за Учителя, написаха своите книги, своите литературни и научни, окултни съчинения, оставиха нещо на народа ни или поне на Братството. Той не пожела да остави нито ред със собствената си ръка – всичко, което правеше, беше ***дело.*** *И всичко това, което говореше, ние даже не се сетихме да го запишем. Може би единственото нещо, което го видяхме, че пише, бяха някои кратки писма, някои кратки бележки или планове за организацията на Рила – нищо повече. Просто в него нямаше такова нещо, освен няколко книги, които бе превел, но то бе с диктуване. Даже по отношение на брат Борис го слушах как на няколко пъти се изказваше с лека ирония за писанията му, въпреки че бяха първи приятели и той винаги подчертаваше неговото старшинство като брат в Братството, с огромно уважение. Въпреки тяхното близко приятелство, веднъж той каза: "Хм, Борис пише разни разказчета, разни фантазии..." Ето, имаше и такива оценки! Някои приятели подмятаха, че той има такова отношение към творчестното, защото има къси пръсти, а пръстите на брат Борис бяха, дълги, красиви, артистични...*

По отношение на мои опити в областта на фантастиката или поезията съм го чувал също да се изказва сдържано и пренебрежително. Въобще, той ненавиждаше всякаква фантазия – за него всичко бе абсолютен, практически реализъм. Въпреки това, в случаите, когато решаваше да ни подтикне към това, което можем да правим, тъй като не всеки може да бъде като него, той ни окуражаваше да творим. Без неговото настояване, никога не бих написал новия текст на паневритмията.

Спомням си много добре как, когато му казах, че се занимавам с фантастика и някои работи са ми публикувани, той ми казваше: "Само така! Много се радвам! Ето, това е пътя ти." Имаше случаи, когато, например, като работех в Съюза на писателите, бях оценен от председателя на Съюза на преводачите, който, като мастита фигура, ми бе обещал да ме командирова в Индия. Защото аз тогава се бях запознал с една индийска писателка, Мейтрей Деви (Maitreyi Devi, 1914-1989), която е живяла 14 години с Рабиндранат Тагор до смъртта му и му е би-ла много близка.

*Казах й, че отдавна ис-кам да уча бенгалски език, с цел да превеждам Тагор. Беше гостенка на СБП и аз отго-варях и за гостите от Индия. Тя тогава ми каза: "Разбира се, ще те посрещнем, ще те устроим в Шанкиникетан в Школата, в Тагоровия Университет, и се надяваме, че ще станеш един добър преводач и ще превеждаш на български език Тагоровите съчинения." Аз бях се настроил на тази вълна и бях решил, че ето, по този начин, се ориентирам окончателно професионално. Много ясно, че определени служби не ме допуснаха и до това. Отказаха ми. Но когато казах на бате Крум в началото за тази възможност, той се усмихна и каза: "**Това** е пътят!" Ето сега – странно нещо, - той е допускал и такъв вариант, въпреки че именно той ми бе казал, че художествената сфера ме разрушава. И не съвсем - в някакъв смисъл е точно обратното. При Южен Лунен възел в Трети дом някои приятели сме били художници и писатели през*

всички прераждания - това може да ни послужи за добра външна реализация и в сегашния живот. Въпросът е той да не ни засмуче изцяло, да оставяме време и сили и за Призванието си в Девети Дом.

Ето няколко мои превода на Тагор - беше ми голямо изкушение. И до днес копнея да оставя всичко друго и да превеждам стиховете му. Странен български феномен: когато пишеш и се изявяваш в чужбина, при това на чужд език, моментално се намират професионалисти с център на уважението в мозъка си, т.е. тънка фонтанела, и те лансират без проблеми, а тука продуктите ни се залежават с десетилетия и никой не се интересува. Не само това, но и ги преследва и ги взима от къщата ти, претопява ги. Един ден, при поредния тараж, казах на агента, че се занимавам с поезия, разкази и фантастика и ако може да не ми взимат ръкописите, а той каза: "Глупости! Каквото и да пишеш и превеждаш, то е порочно!" - "Ама аз превеждам Толстой, Достоевски, Тагор!..." - "И ***те*** *са религиозни реакционери като тебе, заблуждават народите..."*

Слагам прочутия портрет на великия поет

от Борис Георгиев - още един реакционер...

РАБИНДРАНАТ ТАГОР

* * *

О Господи Боже, Царю на вселената,
в молитва безкрайна, без глас,
аз вечно, без дъх, неизменно,
пред Теб ще стоя във захлас!

Сред звездните острови, сам, непотребен,
във бездни от вечности, аз,
до смърт разридан от копнежа по Тебе,
пред Теб ще стоя във захлас.

Вселени избухват от жаждата странна -
те слушат Те в нощния час...
В прибоя им стигнал, и аз, в Океана,
пред Теб ще стоя във захлас.

Щом волята Твоя до края изпълня,
глупец ли, мъдрец беловлас,

тогава, о Боже, самотен, безмълвен,
пред Теб ще стоя във захлас.

* * *

О, Всемогъщи! От хорския студ ме спаси;
от страх ме спаси, о мой Боже!
Духа ми спаси от съмнения,
от плахост, от скържавост, леност...
.
Мрак като в рог. Трапът – дълбок.
Смили се, о Боже – слепеца в нощта упъти!

О, Всемогъщи! От **мене** си днес ме спаси -
спаси ме от мъка по **мойто** си щастие, Боже.
Ликът ти божествен е сага за скръб-състрадание -
Вдигни покосеното духом създание!

Мрак като в рог. Трапът – дълбок.
Смили се, о Боже – слепеца в нощта упъти!

О, Всемогъщи! От **корист** ума ми спаси
и капчица обич прати ми, о Боже –
нека възкръсне след нея в пороите свежи
духът ми, изсъхнал от вечно напразни надежди!

Мрак като в рог. Трапът – дълбок.
Смили се, о Боже – слепеца в нощта упъти!

ВЕЧНАТА ЛЮБИМА

Не разбирам, добро ли това е:
светлина безпределите вае;

и кръжат полилеите звездни,
и целуват се вихри и бездни -

ала ти си ми, ти си едничка:
ясно слънце и въздух – и всичко!

Ти за мене си ада и рая,
но добро ли е туй, аз не зная...

О богиньо света, нежнолика!
Само в тебе вселената блика -

и през дверите мои безмълвни,
дъх на хиляди рози ме пълни!

Но без теб да се срива светът,
и надолу слънца да летят,

и да рухват безброй ореоли -
туй какво е, не зная... Добро ли?

Само миг да помислиш за мене –
и просторът престава да стене!

С толко мощ твоя дух ме зове,
че не мога да спя с векове...

Мойта песен и моят олтар
са пияни от твоя нектар -

даже яркият звезден разкош
пред лика ти черней като нощ!

Раздробих се за теб до частица,
ала ти отлетя като птица -

и сега всеки мах на крилете
доизтръгва сърцето ми клето.

Как пустее престола ти земен!
Как смъртта всеки миг ще ме вземе!

И угасва без тебе всемира,
но добро ли е туй – не разбирам...

ГОСПОДИ !

Докосни ме с кристала целебен,
събуди ме от сън!
Очисти ми духа непотребен
с Твоя вечен ог**ъ**н.

Моят дух се роди, обеща ти
да е òгън и плам –
като звездна лампада в нощта Ти
да зари Твоя храм.

Обещах да пламти песента ми
с Твоя вечен ог**ъ**н,
да си иде навеки скръбта ми -
събудѝ ме от сън!

Светлината Ти всичко разбули –
на възбог полетя!
Нека цъфнат души и небули
като бели цветя.

Да изригне и моята горест
като стълб от огън.
Да затропа и моят прозорец –

и да стана от сън!

****

1992. Москва

Тука сега пред мен има един лист, който съм изпълнил и от двете страни – бележки какво още бих могъл да разкажа за връзките ми с хората от Братството. В резюме, ще се опитам да направя това. Казвам "в резюме", защото иначе биха били необходими твърде много касети.

Брат Борис и Венно имаха особено отношение към книгата на Влад Пашов "Окултната страна от живота на Учителя". По-късно я пуснаха с друго заглавие. Не че не я одобряваха по принцип: естествено, че това е едно важно дело, едно ценно начинание на Влад. Но те не се съгласяваха с някои от случаите, които бяха коментирани по един тенденциозен начин – било от Влад, било от хората, на които се е случило нещо във връзка с Учителя; или пък някои случаи са неправилно предадени и т.н. За това може да се говори подробно. Те не бяха съгласни, например, с обяснението, че едно момиче било умряло, понеже родителите му искали да го оженят за Учителя, когато бил млад. Такъв един извод е крайно погрешен: нито Учителят би се изкушил, нито момиче-то трябва да си заминава поради някаква опасност или някаква "вина" на родителите.

Помня, че брат Борис - беше не по-малко от 80-годишен - все още имаше много голяма физическа сила. Когато трябваше да хванем един много тежък денк – аз го хванах от

едната страна, а той – от другата, каза: "Дай да го хвана с желязната си ръка!" И действително, макар и на толкова напреднала възраст, ръката му беше желязна, не изпусна денка, а аз едва го ударжах..

*Те и двамата, като най-любимите ми приятели от възрастните братя, нееднократно са ми подарявали свои дрехи. И двамата са ми подарявали балтони, сака, ризи и какви ли не още неща. И досега имам една "историческа" риза на бате Крум – червена на квадрати, - която съм дал временно на една приятелка, за да може да "попие" неговите влияния... Защо точно тази риза не съм подарил и я обличам и досега? - "Организация и активност" - **това** е искал да ми предаде. И досега, когато тръгвам "на бой", обличам само нея...*

Че се работи и по такъв начин, знаем от случая с латвийците по време на войната.

Ризата на латвийците

През 1939 година беше дошла една група братя и сестри от Латвия да гостуват на "Изгрева" и да се срещнат с Учителя. Те гостуваха на изгревяни, лагеруваха на Седемте езера на Рила и след това дойде време да си тръгват обратно. Един ден Учителят внезапно нареди на Савка Керемидчиева латвийската група веднага да си заминава.

Савка знаеше, че това означава нещо изключително и че има сериозна причина. Същия ден те бяха качени на влака и заминаха за Русе. На следващия ден Учителят извиква Савка и със строго изражение на лицето й казва: "Къде е ризата, която ми подариха латвийците?" Савка отива, търси я, намира я и я донася. Учителят съблича сакото си и я нахлузва бързо върху ризата си. После облича отново сакото и казва: "Така е добре. Сега всеки да си гледа работата!"

Учителят остава сам - Той си има своя работа, а Савка, без да Го пита, си тръгва. Тя знае от опит, че трябва да чака развръзката с тази латвийска риза. На следващия ден Учителят извиква Савка: "Те преминаха границата! Можеш да вземеш ризата на латвийците. Чрез нея се осъществи връзката между тях и мен, защото тяхното съзнание не можеше да направи директна връзка с мен и трябваше да се използува този метод." Той посочва ризата, съблича я и я подава на Савка, която я прибира за спомен от този случай. След няколко дни се получава писмо от братята от русенското братство, които описват през какви затруднения е преминала латвийската група, докато преплават с ферибот Дунава, защото започнала войната и войските били блокирали реката.

По-късно се получи подробно писмо, в което латвийските братя и сестри описваха как са преминали Дунава, как лесно са пресекли румънската граница и благополучно са се добрали до Латвия по Божия милост. Ние слушахме в захлас. Тогава Савка донесе латвийската риза, показа ни я и разказа нейната история. Учителят я беше нахлузил, за да могат те да поддържат с Него постоянна връзка, за да им помогне. Този метод Учителят го бе използвал и с други братя по различен начин.

Савка имаше връзка с латвийците. Тя беше ходила в Латвия и беше държала там сказки за Учението на Учителя. Разказваха ми, че Учителят отначало не бил съгласен тя да отива на гости при латвийците. Но тя така настояла, че Той я пуснал. Какви са били съображенията на Учителя да спира Савка, ние не знаем. От личния опит, който имах с Учителя смятам, че Той бе против това, веднъж дошли в България и родили се тук, учениците Му да напускат страната, да напускат Школата и да се отклоняват от условията, които Небето бе им дало. Имаше моменти, когато ние не можехме да преценим кое е право, кое е полезно за нас и кое ще ни спре в нашия път. Нямахме познания, не можехме да различаваме още нещата. За нас единственото спасение да не се отклоняваме от пътя на Школата бе да проявим послушание към Учителя.

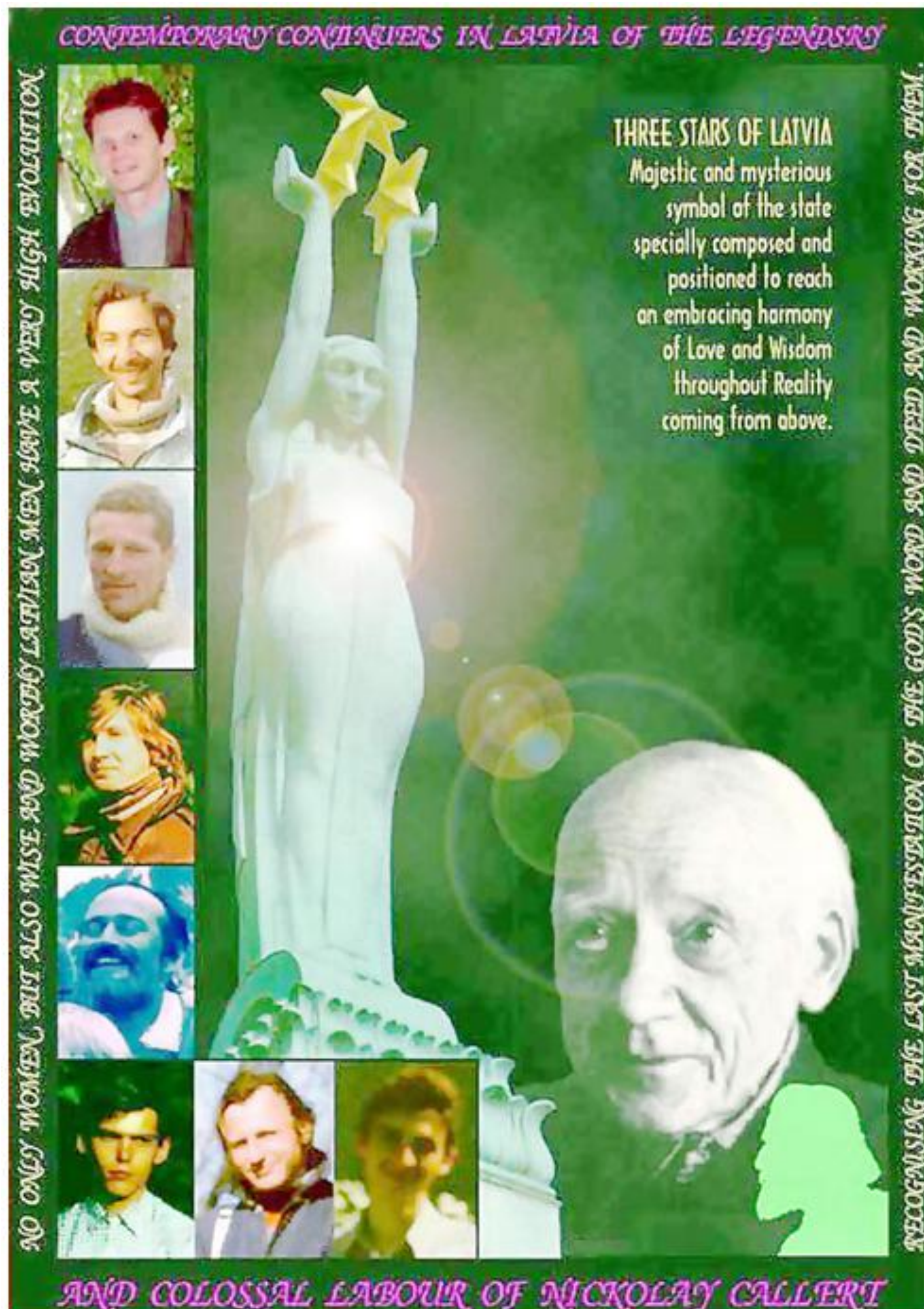
Савка си подготвя багажа, получава напътствие от Учителя, и преди да тръгне, идва при Него и иска благословение. Тя коленичи пред Него и целува десницата Му. След малко Той я изправя и ѝ казва: "Когато отидеш там и изнасяш Учението на Бялото Братство, след всяка беседа латвийците ще искат да ти целуват ръка. Трябва да знаеш, че те ще целуват тогава моята десница. Това да не те смущава, а да те направи ревнива, за да изпълниш сполучливо задачата си." Савка отиде, върна се и след това ми разказваше много случки, които тряб-

ваше да пазя в тайна, за да не предизвикат изкушение. Но изнасям само тези случаи за поука и назидание.

През 1939 година Латвия бе окупирана от Сталин и премина към Съветската империя. Голяма част от братята и сестрите бяха интернирани заедно с други латвийци в Сибир и там положиха костите си. Малцина от тях останаха живи в Латвия. Много рядко някой от нас получаваше по някое и друго писмо от останалите живи латвийци. Ризата, която Учителят облече на Изгрева и която те Му бяха подарили, ги спаси в началото. Но когато се върнаха в Латвия и пристигнаха там невредими, мнозина от тях пострадаха и заплатиха с живота си.

Тук Учителят облече за тях латвийската риза. Но там те трябваше да се облекат с дрехата на Словото на Учителя, за да се спасят. Те не го направиха - направиха го малцина, те успяха да се спасят и останаха живи. Защо? - Има един окултен закон от Словото на Учителя. Той е следният: "Мечът на Духа - това е Словото!" Мечът на Духа - това е Словото на Бога. Словото на Бога бе Словото на Учителя. И ако те бяха надянали мантията на това Слово върху себе си, щяха да бъдат спасени. Малцината, останали живи, доказаха верността на моя разказ. Ето, това бе поуката от латвийската риза.

Някъде в спомените си разправям как се срещнах с последните живи хора от Братството в Латвия през 1994г., които са идвали в България през 1939. Това бяха много вълнуващи моменти, всички плачехме от радост и щастие. Те потвърдиха случая с ризата и говориха много за Рила и за Учителя.

Това е колаж с образите на Николай Калерт и някои приятели от Латвия от пребиваването ми там през 1994 г. В настоящите спомени не разказвам за това или разказвам малко, тъй като основно те са от 1992. Подробно то е описано в книга 18 от "Необятното говори": http://neobyatnotogovori.blogspot.com/2011/08/77019950317.html

Най-любимият ми човек там бе Николай Калерт. Приятелката, която ме заведе при него, го познава от много години. Всеки е различен - характери колкото щеш. Въпреки че

той бе един извънредно висш Посветен и много духовен човек, тя казва, че никой не го е виждал да се усмихва. Преживял е големи страдания. Когато влязохме в дома му, той ме прегърна, разплака се, и усмивката не слезе от лицето му. Мая го виждаше такъв за пръв път. Дори успяхме да го снимаме.

Спомням си случай, когато Венно ми разказа за идването на комунистите в България през 1944 год., как казал на Учителя: "Учителю, не ми харесва техният поздрав – юмрук." А Той казал: "Този юмрук е едно затворено цвете, което ще се отвори." Доколко и кога това ще се осъществи, то е нещо, което ние не можем да гадаем. То може и да се е осъществило в някаква степен от идеалистите-комунисти в лицето на Живкова и избрани хора около нея, а може и да е прогноза за промяната, която донесе Горбачов. По-вероятно е обаче да има чисто символичен смисъл: червеният комунизъм няма друг изход, освен да стане бял – да се откаже от насилието. Според друг случай - този с Георги Димитров - се разкрива от думите Му кога може да стане това: след 500 години...

Друг случай: бате Крум един ден ме заведе при самия шивач на Учителя - да ми бъде ушит абитуриентският костюм от него. Тогава беше още жив - 1960 година. Един безкрайно благ човек! За мен това беше много важен момент – ръцете, които са докосвали Господа, които са кроялиi и шили костюмите на Учителя, имах такъв огромен шанс – да имам костюм от този човек! И то - точно според кройката на Неговите костюми!

Друг брат, с когото бях близък и още съм, е брат ***Крали Кралев*** *от Бургас. Той, също шивач, беше изряден във всяко отношение и дълги години сме били под влиянието на него-*

вите извадки от беседите – систематизирани. Помня как той веднъж ни разходи с такси по брега в южната част на България - преди години, когато му бяхме гости.

Помня един случай, когато брат Борис ни разказа как той един ден отишъл при Учителя и Учителят го помолил да му даде вестник от една голяма купчина с вестници. Брат Борис отишъл и взел най-горния. Учителят взел вестника и го върнал и изкарал най-долния вестник от тази голяма купчина... Какво е искал да каже с това?

Много съм разказвал за Младежкия Окултен Клас, т.е. Специалния клас, какво са ми изяснили някои от възрастните братя – на първо място за мене брат Борис, бате Крум и Весела Несторова. Съвсем друго тълкование, което после ние срещнахме и срещаме в беседите. За това, че формалното изискване да не се допускат женени в МОК е една неправилно разбрана идея. Дори сам Учителят критикува себе си, че се е подвел под напора на някои ученици: "Ние направихме грешка, че не допуснахме женени в Младежкия Окултен Клас."

Наистина, трудно е човек да няма условия. Например, когато брат Борис даваше беседи за редактиране от неиздаваните – как човек ходи с раницата си по хората, как го гонят отвсякъде, как не може да се свърти и да намери кътче, където да работи спокойно. Ако пък са мили и добри и не те гонят, ти пак нямаш място за работа – условия, където спокойно да седнеш и да работиш, - защото всеки си живее в стаята и за тебе няма къде. Но това е друг въпрос.

Помня един много голям проблем, който обяснява защо в даден момент, по отношение на нашата група, брат Борис като че ли позагуби доверие. Бях предал една цяла обработена годишнина на един приятел, който издава сега беседите на Учителя, да я предаде на брат Борис. Може би трябваше сам

да отида и да му я предам лично, но ние бяхме толкова близки – от най-вътрешната група около бате Крум, - че му имах абсолютно доверие. Но се оказа, че той му е предал само една част от тази годишнина и другата част въобще не се намери и не му я предаде, след което брат Борис зае към нашата група друга позиция. Това беше един катастрофален удар за тези, които искахме да се редактират беседите от гледна точка на истинския смисъл. Не зная по каква причина, но помня много добре, че на мене не ми бе поверена тайната за една пещера на Витоша, където бяха скрити много важни неща във връзка с Братството – стенограми, ръкописи, машинописи и други неща. Предполагам, че най-близките ми хора от Братството, възрастните, за които говоря, тогава не са ме поставили в течение, защото дълги години имах много големи неприятности с милицията и можеше да ме подложат на хипноза или мъчения и да се издам. В никакъв случай не искам и да си помисля, че въпросният приятел ме е злепоставил пред брат Борис нарочно - той не е такъв човек. Инак можеше да излезе, че е сторил това, за да дават вече беседите за ре-дактиране на него. Но се чудя на бр.Борис защо не видя какъв е случаят с ясновидското си око.

Ако говорим за некоректни българи, дори и от най-най-вътрешната ни група около Венно, с тъга сега съм длъжен да отбележа, че преди две години една приятелка от този кръг ми призна, че притежава машинописи на всички неиздавани бе-седи. Това бе една огромна изненада за мен. За нейна чест, тя издава луксозни книги с тия беседи и с това изпълнява ми-си-ята си. Но и тук не се задава въпросът, дали пък не е необ-ходимо да се мине през последна редакция от специалист-бъл-гарист с професионален опит, при това израсъл в Братство-то. Не е проблемът само в правописа, граматиката и стилис-

тиката - основният проблем е в смисъла. Трябва да се прави сверка с акашовите записи. Точно преди 2 години тази приятелка ми каза, че духът ми на майка ми е почукал на прозореца й и й казал да ми предаде спешно машинописите. Не го е изпълнила и досега. Не се обърна към българист и прониквaщ в акаша и нито един от издателите на беседите от 1990 година досега. Българското своеглавие и неуважение са доста голям проблем.

Много интересен случай имаше с една сестра от Братството, която беше близка с бате Крум. Тя беше от този род сестри, които в началото са били изключително, както той ги наричаше "отнесени", крайно затворени в себе си, направо аутични, и е било необходимо дълго време да се работи, за да станат малко по-социални. И така, веднъж бях на гости на тази приятелка. В другата стая спеше един приятел. Почувствах, че има начин да й се помогне, за да не мине тя под валяка на критическата възраст, да не започне да изглежда като бабичка, а да запази младостта на тялото и на лицето си непокътнати и да живее поне 100 години. Имаше един начин за това – много силен, много благороден и красив - и аз се опитах да й обясня много деликатно как може да стане това, но тя се опъна. И тогава, когато ние отидохме в другата стая, този приятел се събуди (вратата беше затворена и нямаше начин той да е чул, дори и да не е спал) и разказа следното, гледайки я в очите. Дали това той го правеше или друг чрез него, не мога да кажа. Но той каза точно така: "Току-що сънувах кладенец и въже. Когато някой е дълбоко на дъното на кладенеца и някой му подава въже отгоре и му казва: "Хвани се, за да те извадя", а той не иска да се хване, то вината си е негова..."

*Венно държеше човек всичко да прави съвършено. Имаше случай, когато аз си смотах завивките набърже-набърже в палатката, за да не закъснеем за паневритмия. И той каза: "***Спокойно** *сега. Вземи и си оправи леглото хубаво. Чо-век трябва да прави всичко прекрасно и съвършено." Това стана точно в тази палатка на снимката, от която се вижда езерото на Съзерцанието.*

Искам да разкажа и за това, как един ден, в малката ми къщичка в Симеоново, която току-що бях иззидал отвътре, той ми помогна да направя гипсова шпакловка и в това време дойде бъдещата майка на Гълъбин. Искаше да присъства и да си говорим в това време. Той обаче доста троснато й каза: "Стига сте му пречили! Оставете го най-после да си върши спокойно работата!" Ако си бях научил предишните уроци, в този момент щях да разбера как ще протече и вторият ми брак - и нямаше да го направя... Не че Р. - едно ангелско същество - има някаква вина. Виновният съм аз, който перманентно не съобразявам за какво съм се родил на земята. Беше ми го казал още в самото начало, когато ми направи и тълкува хороскопа: "Остава ти още само едно нещо в еволюцията: да поставиш на първо място любовта към Бога".

Веднъж той ми беше казал, че някога е спечелил четвърт милион от лотарията. Просто го споменавам. Вероятно то е било резултат на някаква правилна постъпка в живо-

та му, заради което добрата съдба или дихармата му се отблагодарява по този начин.

Не помня дали съм ви разказвал за случая, когато е бил студент в Атина и е взел от София не един том беседи или няколко, а само една отделна беседа от Учителя. Той я проучавал цяла година и това му е било достатъчно. Разказвал ни е и други случаи от неговата младост, от които най-главният е от времето, когато те с вуйчо ми Славянски, тогава Светослав Печеников, са искали да отидат в Америка и оттам да заминат за Индия, за да си търсят гуруто; и тогава, срещайки Учителя, са разбрали, че гуруто е тук, а не в Индия.

Венно имаше необикновена сила, въпреки че беше дребен на ръст. Той, изглежда, умееше да се справя с разни хватки с грубияни и насилници. Имаше случай, когато се беше справил с един пиян, млад и буен съквартирант, който ре-довно биеше жена си. Също имаше и такъв случай в трамвая, когато приложи една такава хватка, че оня не можа да мръдне. Може би не е без значение да се спомене, че на едно открито състезание, в което участват и професионалисти от ВИФ, както и любители, между стотици хора на едно дълго бягане на ски на Витоша, той, на 65-годишна възраст, се класира на седмо място. Зодия Овен!...

Един ден той ни накара да вземем от върбата пред салона пръчки (защото тогава разрушаваха Изгрева и салона), за да се запази тази историческа върба, ползвана от Учителя за лечение и за други цели. Интересното е, че на колкото и места да я засадихме, тя не се хвана - хвана се само на нашето място в Симеоново. Каква ще му бъде съдбата на мястото сега не зная, но бих искал непременно да вземем от нея и да насадим на друго място, за да се продължи не само традицията, но и силата й, присъствието на Учителя. Защото, според Учителя, тази върба е вълшебна и с нея Той е

лекувал много хора. Днес, когато вече мястото ни е взето от един селянин, тази върба е още жива, понеже Петко Душков от Пловдив успя да пресади клонче от нея на мястото си край река Марица и върбата сега е вече много голяма - жива и здрава и до ден днешен. Да се надяваме, че е същата, понеже някога Данчо Долев я бе изкоренил от мястото ни, без да знае ка-кво е, и като писнахме, каза че я насадил пак (ако не сложил друга, за утешение... Кълнеше се, че е същата.)

Също си спомням във връзка с брат Борис, че когато ставаше дума за парична зависимост от други хора, той беше напълно против това. Не искаше да живее от подаяния и затова работѝ до 85-86-годишна възраст. Това не беше само по идейни съображения. Понякога направо си гладуваха. А и веднъж той изказа една съвсем човешка причина: "Когато харча, аз не желая да бъда зависим от други хора. Обичам да харча с размах! Затова трябва да имам собствени пари, спечелени."

*Сега може да се доразкажат още някои неща, в резюме. Имаше един случай с един прекрасен брат, **Христо Каратлиев,** ръководител на Братството от гр. Любимец, във връзка с новия текст на паневритмията. Той тръгна повече в Русия, там се възприе изцяло и се пее безпрепятствено. За съжаление, и до ден днешен са много малко хората в България все още, които приемат, че са възможни и нови варианти. Те са под влиянието на ограничени проповедници със злобничко сърце и нулеви познания за вариантите, които е изисквал Учителят в Специалния клас. Но брат Христо Каратлиев реагира по съвсем друг начин, точно като вътрешен ученик с Христово съзнание. Когато веднъж ние играехме паневритмия и аз пеех тихичко новия текст, той, чувайки този текст, макар и да го пеех тихо, изненадано и със светнал поглед се обърна няколко пъти по време на играта и накрая дойде, прегърна ме*

и тихо, но ясно ме запита: "Ама какъв е този прекрасен текст?! Аз едва ли не се изпотих от вълнение - така ми въздейства и толкова много ми хареса – толкова светлина блика от него, такава красота! Какъв е този текст?"

"Ами... така... – отговорих, - това е един нов текст на паневритмията, но има проблем, защото в Братството не се възприема такива "волности". Въпреки че е казано още в 1942 год. от Учителя, че в бъдеще ще бъде даден нов текст на паневритмията, който ще отговаря по-дълбоко на нейното вътрешно съдържание".

И той изведнъж (а беше прекрасен като светия - светия в селски дрехи) се обърна и каза: "Виж сега, това тука бяло ли е?" – и сочи пуловера ми. "Бяло е" – отговаряме ние. После сочи ризата на един от нас и казва: "Това бяло ли е?" – Бяло е; ама това, другото, е по-бяло от първото. Е, лошо ли е, че и това е бяло, и другото е бяло? Така и аз възприех и почувствах днес, че това, което пеете сега, е по-бяло от познатото, но и едното е бяло, и другото е бяло. Лошо ли е?..."

Ето всъщност начина, по който един човек от истинското Братство се изказва, за разлика от хора, които нямат още отношение към ученичеството и духа на Учителя. Не е учудващо, че поначало хората от народа в много случаи си остават чисти и неизвратени; интуицията им, сърцето им си остават, така да се каже, Божествени. Народът ни казва: "Добра дума от добро сърце излиза."

По-късно срещнахме в беседите такова твърдение от Учителя: "Половината от хората на Изгрева са от черното братство. По какво ще ги познаете? - По това, че ви занимават с "единствено правите истини" - техните собствени".

Мога да разкажа не един или два случая, при които непредубедени хора, с които се познаваме, често хора от наро-

да, реагират именно по този начин, а не както харесва дяволът: да се критикува, да се отрича и охулва. Те реагират спонтанно; те виждат хубавото, красивото, Божественото.

Например, преди няколко години на Рила се случи да водя нагоре към езерата 5 възрастни се-стри от ***гр. Гълъбово.*** *Те дълго мечтаели да попаднат на Рила, но не е имало кой да ги заведе.* ***Та-къв*** *изключителен контакт направихме по пътя! След това той си остана завинаги. Аз не мога да сравня с нищо тяхното отношение. Толкова много се обикнахме, че една от тях, най-възрастна-та, по време на една нейна операция, като е мислела за нашата среща, болките й са изчезнали. На снимката е точно тя с една нейна внучка.*

Отбелязал съм си тук и за някои разговори със сестра ***Катя Зяпкова.*** *Например за "привилегированата чушка". Една сестра била сготвила една чушка специално за Учителя, обаче Той я взел и я пуснал в общия казан. Не че е лошо, понякога такова лично отношение е божествено, но в случая е имало нещо користно и затова Учителят й е дал такъв урок.*

Също, известният случай (сестра Катя го разказваше много вълнуващо), когато Учителят не е бил добре и не излизал от палатката си дълго време. Направо са чакали да си отиде, толкова е бил зле. Това е било след онзи побой, който му бил нанесен от един криминал по височайша заповед. Но когато Той пошушнал на някой, че вечерта ще бъде на вечерния огън, такъв ентусиазъм, такова раздвижване

настъпило в лагера, че... "Аз – разказва Катя Зяпкова – лично видях как възрастни сестри носят на гърба си чували по 100 кг с картофи!"

Разказваше ни и за един случай с чичо Георги. Георги Томалевски веднъж бил много болен, вече берял душа. Катя Зяпкова се грижела за него в болницата и казала и на Учителя. Той й дал едно книга с Негови беседи и й казал да го даде на чичо Георги - да прочете само заглавието. Това бил томът "Отец ме люби" (22 март 1936). На сутринта от болестта му не останала и следа.

Спомням си също как сестра Елена Андреева ни разказваше за мухлясалите бонбони в шкафа на Учителя. Имало е случаи, когато измежду всички неща, които са Му носили, тя е видяла в шкафа Му и кутия с мухлясали шоколадови бонбони. Това няма да го коментирам – един Учител, за да допусне това, то Той е имал нещо предвид.

Един случай с баща ми, когато е завеждал в казармата една продоволствена част – сигурно е бил артелчик или снабдител. Той срещнал веднъж бате Крум, който също е бил по това време мобилизиран. Бате Крум каза: "Баща ти извади една пита кашкавал и ми я даде." По онова време за вегетарианците това е било голям подарък.

Искам да спомена за баща ми това, което най-силно ме беше впечатлило. Той пръв ми цитира известната мисъл на Волтер, който той изповядваше напълно и на дело, а именно: "Не съм съгласен с твоята истина, но ще се боря до смърт да можеш свободно да я живееш и изповядваш."

Баща ми беше приятел и с брат Стефан Тошев. Прочетохме неговата основна книга "Вечните истини", от която сме научили много важни неща. Той беше един истински

приятел и това приятелство премина, така да се каже, и в приятелство на поколенията.

*Брат **Сава Калименов** – това е също един изключителен човек, един ученик и брат, когото аз никога не чух да каже нещо лошо за другите, а това отново говори за факта, че и до днес има хора от Бялата ложа в тия среди. Той ми даваше често машината си на латиница, за да пиша преводите на Весела Несторова на английски.*

*Бяхме много близки също и с брат **Петър Пампоров**. На тази снимка се вижда един много интересен феномен. Хората твърдяха, че Учителят често е изменял не само цвета на очите си, но и възрастта и ръста си. Обикновено Той е бил доста дребен, това си личи от повечето снимки, импозантна е само главата му. Но тук е огромен - Пампоров не беше джудже, а са на една линия, даже Учителят е малко по-далече.*

Неведнъж Пампоров ни е идвал на гости. С него съм общувал и когато съм му бил на гости в Смолян. Проучвахме неговите книги по теми на мисли от беседите на Учителя, със-тавени по един изключително строен, философски начин. В това отношение той е просто ненадминат – какво огромно

значение има образованието, университетската подготовка, научният, академичен подход и манталитет, за разлика от много други хора, които си правят извадките по тетрадки както им падне! Това също е полезна работа, разбира се, но без понятие за препратки – кое от къде е взето; без понятие за фишово-картотечния начин на работа, за класифициране по азбучен ред на теми, подтеми и пр. Духът на Петър Пампоров все още се носеше и във въздуха Латвия - за латвийците името му беше светиня, чрез есперанто той ги е запознал с Учителя и ги е поканил на Рила.

Само перспективата ли е причина в тази снимка същи-те хора да са в обратна про-по-рция? (Ако това е Петър Пампоров, не съм сигурен. Прилича и на Тодор Маринчевски).

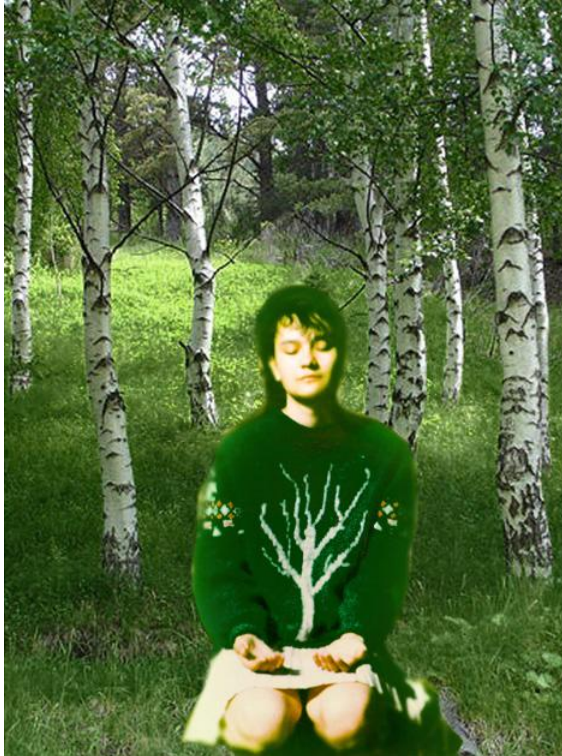
Един много важен случай, който и до днес се разправя в Търново и в братството в изкривен вид. Важно е не това, ко-ето пише в книгите и в "документите", а това, което са ни разказали учениците на Учителя лично и което фигурира до-кументално в акашовите филми. Пампоров наистина е имал интимна връзка с една своя ученичка и тя забременяла. Много са се обичали. Той е поискал ръката от родителите й, но те извършили ужасно престъпление. Всички сме чели за греха на Султана в "Железния светилник" и за един идентичен случай в книга на Томалевски. Това не го правят само македонците. Ро-дители убиват дъщерите си, защото иначе какво ще кажат

хората?!.. Така че момичето на Пампоров не се е хвърлило от моста самичко - това е ***инсценирано****. Мразели много "виновния". Никой не е поръчал анализ на трупа в Янтра. Това не са един и два случая и до днес. Но аз знам кой в Търново обвинява Пампоров и много други хора и до днес. Ако Петър Пампоров беше виновен, Учителят нямаше да се държи с такава любов с него и да му позволи да Му целуне ръка веднага след нещаст-ния случай. Един ден всички свободни съчинения за Изгрева трябва да се разкажат така, както сме ги слушали от хората автентично. А читателите, които вярват на клевети и измислици, само защото са публикувани официално, трябва да си платят за вярата в злото. Не на едно място Учителят обяснява защо на някои хора очите им стават сериозни, когато се говори за някого нещо добро, и как лъсват от сатанинско задоволство щастие, когато чуят нещо лошо. Тогава* ***Дяволът*** *се радва в тях.*

Много близък душевен приятел ми беше и брат ***Пенчо Карабойчев*** *– православен свещеник от с.Голямо Конаре. За него вече споменах някъде. Той ми е разказвал за своята свя-та съпруга, която била ясновидка и която, всъщност, го е на-сочила към Учителя. Никога няма да забравя и винаги ще оби-чам и неговите внучки, близначките. Особено с Мария си ко-респондирахме дълго време. Като един простодушен, но чист и свят човек, той също имаше усещания, които днес ги нари-чат екстрасензорни. Веднъж той усети в ръката на един при-ятел... Както държеше ръката му, изведнъж почувства нещо божествено, което протичаше през ръката на този приятел, наведе се – и я целуна!*

Същият приятел, който беше с мене в чужбина, веднъж имаше подобен случай след една паневритмия. Една непозна-та жена излезе от гората, гледаше ни изумена и започна да

танцува с нас. След това ни разказа със сълзи на очи, че както си е правила утринното тичане през гората, изведнъж някаква сила я увлякла между дърветата и я довела точно на нашата поляна. И когато се спря до този приятел, който също

игра паневритмия, тя му каза, че е сънувала неговата ръка тази нощ и сега я разпознава.

На снимката вляво виждате една прекрасна 15-годишна приятелка. На същата поляна в гората край Рига, тя също бе преживяла паневритмията и срещата си с българите тъй силно, че плачеше от радост и по-стоянно беше в медита-тивно състояние.

Тук съм си отбелязал и за една среща с един човек, който е имал кратка връзка с Братството. Добре си спомням името му – ***Господин Гутов****. С него се запознах през април 1961 год, когато бях още в Суходол на единичните обучения в казармата и ни пускаха неделя в отпуск. Аз често минавах покрай неговата градина, неговия дом, и ми направи силно впечатление неговото одухотворено лице, лице сякаш на източен адепт, загоряло. Той си копаеше градината, когато аз един ден влязох и му казах, че чувствам, че той има невероятно излъчване и много бих искал да си поразговаряме с него. И наистина, той се оказа, че е ясновидец и мистик, много сроден дух. От дума на дума той ми каза, че се е*

запознавал и с Учителя, разговарял е с Него на изворчето при Дианабад. Този човек обаче не е поискал да стане ученик на Учителя. Имал е някакви задръжки. И по-точно, един генерален за него проблем, който не е могъл да реши правилно. Считаше, че Учителят е създал Учението си и Изгрева, за да може да си осигури старините... Това е случай, който го споменавам с голямо съ-жаление - колко ценни, дълбоки и хубави хора са се докосвали до Учителя, но не са могли да разберат кой е Той! Имали са шанс да получат тъй нареченото Второ Посвещение – запалването на Втория Лъч над главата, но не са имали еволюцията да разпознаят Учителя. Мъчно ми е, че така е станало и с уникалната Вера Гюлгелиева. Даже една много близка възрастна приятелка, която чете беседите от десетилетия, все още нарича Учителя "Дънов".

Един мой приятел, съученик, ми разказа един слух във връзка с Учителя, който не съм го чувал никъде другаде. Веднъж един бик се бил разбеснял отново и пак изпоплашил хората, които го знаели, че е много див. Но пред очите на всички, в някаква градина, той отишъл и дълбоко се поклонил на Учителя. Не знам дали друг знае за този случай. Това го разказвам, защото може никъде да не е отбелязано.

*Тук съм си записал за един случай със сестра **Невенка Неделчева** – за един неин разказ, който ни направи силно впечат-ление. За това, как тя била на Балкана и видяла хайдути, които все още стоят на пусия, готови за стрелба, за бой с турците. Всъщност, това били духовете на хайдутите, а за духовете времето тече с най-различна скорост. Все още, въпреки че са минали 80-100 години, те не са осъзнавали това и са чакали последната престрелка. Така се е наложило тя, като ясновидка, да им се обади, да говори с тях и да им обясни кое време е сега и по този начин те да се осъзнаят и да се откажат от това безсмислено нещо и да тръгнат напред и нагоре в пътя си. Аз я запитах и тя лично ми каза, че този случай е действи-телен, че това не е от тези разкази, които са плод на твор-ческа измислица. Ние бяхме много близки с нея не само поради братството, но и по линия на литературата. Много често й ходех на гости, тя ми беше изключително любима сестра от възрастните! Единствено се чудех докъде стига ясновидст-вото й, когато от време на време ме гледаше със стъклен поглед и отвесна черта между очите - всеки път, когато по-редната моя "любовна жертва", без да съм спал с нея, оти-ваше да й плаче защо не съм искал да се оженя за нея... Първо см им бил правел черни магии "с тия очи". Те се влюбвали, да-вал съм им бил какви ли не ишиpети, пък после... За някои от случаите си нямах и помен от понятие. Може би съм гледал в пространството, докато мисля по някой дълбок философски въпрос или докато съчинявам някое стихотворение, и погледът ми е попаднал на някое момиче, без да го вижда... Но в "братството" са абсолютно убедени, че спя с всички и че имам безброй много*

извънбрачни деца "по света и у нас". Една сутрин една непозната млада сестра с тикове ме попита на висок глас пред цялата паневритмия: "Брат, вярно ли е че се спал със всички млади сестри от Братството?" Аз й отговорих: "Вярно е, сестричке, как да не е вярно!... Но не само с тях, но и със всички деца и бебета от братството и с всички възрастни сестри съм спал, и даже със всички братя... Останали са само двама-трима да се назландисват, но ще го преживея - не ги харесвам чак толкова много..." Младата сестра с тикове ме изгледа странно и каза: "Аха...", а по-интелигентните от паневритмията изпопадаха от смях. Но имаше и очи, които ме изгледаха с още по-голям ужас от обикновено... Двама-три-ма почнаха да влизат в гората, когато ме срещнат по пътеките, а други и досега ме избикалят отдалече...

Ето кратки сведения за нашата любима сестра и писателка:

Невена Неделчева е родена на 19.08.1908 г. в Симеонов-град. Учи в профилирана гимназия за учителки в гр. Стара Загора, а по-късно се премества да учи във Втора девическа гимназия в гр. София. На 5 април 1926 г., по инициатива на съученичките й, нейният клас отива на Изгрева и слуша беседа от Учителя. Беседата е изнесена в 2 ч. след обяд и носи заглавие "Чист и светъл". Невена изживява най-силния момент от живота си и прави нещо много показателно за ученик от Школата: взема беседата от стенографките и я издава със собствени средства. Нещо повече, тя разпознава Учителя, отива да живее в комуналното селище Изгрев и става ревностна последователка на Божественото учение. Професионалният й път преминава през учителското поприще. След 9 септември 1944 година до 1949 г. работи в братската книжарница в кв. Изгрев. Сестра Невенка не се омъжва и животът й преминава през много трудности и лишения, но силният й творчески

импулс и мечтата ѝ по възвишеното и духовното я подкрепят в нелекия ѝ път. Живее до края на живота си с минимална пенсия, която не достига понякога и за листове, и за индиго, за да пише своите романи. Тя успява да напише 18 романа и множество разкази, както и детски приказки. Някои от тях са издадени на есперанто, за което получава благодарствени писма от цял свят. Печели литературни конкурси за разкази в Италия и Испания. И при това единственият ѝ източник за вдъхновение е Учението на Петър Дънов. Сам Учителя ѝ дава Своята благословия и ѝ казва: "Пиши, работи, греби и раздавай". Литературният ѝ псевдоним е Бенѝта.

Невена Неделчева почива на 20.04.1995 г.

Също като Елена Андреева, тя е била много близка с Любомир Лулчев и ни разказваше за връзката си с него с унесени очи. Защо му е казвала и пишела постоянно "Татко мой" (бил ли ѝ е баща в предишно прераждане – ли по друга причина?). Защо неизменно е виждала в душата си Лулчев наред с образа на Христа; защо Учителят е наредил да сложи палатката си до тази на с.Еленка, защо сестра Елена Андреева е била тъй внимателна към Невенка и нежно се е грижела за нея, въпреки че обичат един и същи мъж? Ето, тя му пише за Еленка: **"...тя, знае или не знае, но мен ми важи да постъпя както теб - и това би те най-много зарадвало. Наблюдавайки внимателно, чрез се-бе си проучвам и разбирам и другите жени".** *И нещо безкрайно трогателно: как чувства и обича една нежна ангелска душа, която хич не се интересува, че Лулчев бил от "черната ложа"... Четейки писмата ѝ до него, ние си спомняме романа на Мелвил Колинз "Полето Ардат". Духът на героинята живее на*

една далечна райска звезда, но тя е дълбоко нещастна, че вечният й любим - парижкият поет Алуѝн - е все още на земята. Без любимия, и раят е ад. Ето какво пише Невенка в писмо до Лулчев, въпреки че в момента тя се намира на Рила, при Учителя!: ***"Татко мой..., нали си ми татко?... Много те болеше сърцето и голяма беше мъката ти, но нали и аз самата искам да съм здрава и можех да тръгна, ако ти не кажеш това? Зная, че те боли и нямам по-голяма мъка от тая, когато съм ти причинила някоя скръб и никога не съм искала и затова винаги съм се старала да не сбъркам. Ако ти не дойдеш, мен не ми се стои тук - празно е. И когато гледам мястото, дето бяхме миналата година, струва ми се, че ти стоиш там самичък и тъй си тъжен и знаеш... Виках те - и струваше ми се, че ако отидех там, щях да те видя полулегнал, и тъй ми бе скръбно... Като че ли сянката ти е останала тук, особено по скалите горе, гдето стоеше... И когато ги гледам, сърцето ми неволно те чака ей сега да се завърнеш оттам. Знаеш ли колко силно усещам, че ти стоиш там, дето ни бяха палатките миналата година? Стоиш и гледаш оттам, и мен ми е тъй мъчно, че съм тука сред... тези.... Никак не ми се стои... Моля ти се, много ти се моля, ако обичаш, кажи ми ще дойдеш ли - ако и ти сам знаеш, разбира се. Хубава е планината, чист е въздухът, но празна е - няма те тук, когато те потърся да те видя..."***

Дали никой от нас не е преживявал подобно нещо на Рила?... Извинявайте, ако сте много духовни!.. Знаете ли какво е да плачеш безмълвно по цели нощи в палатката до най-напредналия адепт в света, той да не ти казва нищо и да не те критикува; да не те интересуват ни молитви, ни изгреви, нито паневритмии, нито космически полети, нито тути кванти?... Да те разбира само един Човек до тебе, защото знае, че никой Учител не ни приема в Школата Си и в Космоса без сродната ни душа? Друг е въпросът, че обикновено ние само

си ***въобразяваме****, че този или онзи е "сродната ни душа", а той си няма и хабер от понятие... Или и той си въобразява, но "по закон Божи" един ден те разлюбва, започва да те прави „много длъжен или много виновен" - и тръгва да си търси утешения другаде...*

Какво да правим ние, тъжните, вечно влюбените, "хлабавите" романтични души със "слаб ангел"?...

"...Взела съм "Занони" да я чета тук, после някоя тетрадка, в която реставрирам което си ми говорил през последните седмици. И когато се заливах от смях, аз все си мислех, че ще има нещо. А очите ти бяха тъй светли, както рядко са били по-рано!... Бог да те пази, на Него се надявам и уповавам."

"Вчера, когато дойде Учителят, всички тъй бяха заети със своите си работи да си построяват палатките, та никой и не обърна внимание. Липсва почитание, и пак си мисля: няма с кого и Той да си продума няколко думи. Всички само блеят. Завчера изброяват, изброяват имената на които ще бъдат в автомобила, и най-после притурят и Учителя... Просто жал ми стана. А Той, Най-големият, Най-тих, мълчи си, а те, „героите", се разпореждат. И сега пазарим по 2 лв. на килограм за превоз от Дупница дотук. Бабите протестират, че за багажа им е взето толкова много. И от мен искат още 50 лв.

Слънцето пак изгря, а ти какво ли правиш?... А за палтото, знай по най-човешки, макар че никога не искам да направя нещо, което няма да ти хареса. И ако съм погрешвала, то е било от незнание какво да направя, а не от нежелание да направя което ти би искал. Досега съм се старала да предусещам какво ти харесва и какво не и да се съобразявам с това, с искреното желание да не ти причиня никаква скръб.

Пия вода и за теб... Но тя знаеш ли - тя казва, че иска и ти да докоснеш устни до нея! А освен водата, и още някой друг иска това още повече от нея... Сърдечен привет. Benita.

"А тая сутрин от вятъра, като налягали сума палатки, не могат да ги вдигнат. Мойта я овързах с въжетата и си

стои като лодка сред океана, люшкана от вълните. Не ми се стои тук самичка и мисля, ако искаш да ме посрещнеш в Дупница, да ми пишеш кога, за да си тръгна. Елена бърза не зная за какво, а ето и че я викат. Държи свещта да запечатим писмото. О, какъв вятър! Много, много мерси на моя мил татко! Бог да бди и ни пази, на Него уповавам. До най-скоро виждане - и много мерси.Твоя Benita."

"Като паднаха палатките на Учителя, на Савка и на Елена, моята малка лодка устоя на бурята. Учителят казал, че Бог благославял смирените, посочвайки палатката ми. Че тя е почти най-малка от всички, но нямаше нужда да тичат и да ми помагат. Имам доста работи да ти казвам, които не смея да пиша. Тъй чувствам, може би защото ми се иска някога да поговоря за теб, но тъй понякога чувствам да отида при Него и да си поговорим за теб, че и Нему му е много мъчно. Сестра Попова, с нея си поприказвах, тя много добре разбира и ми казва, че и тя много те чака. Казва ми: "Ако много бързате, ще се забави; ако не бързате, по-скоро ще дойде тук..." - "Не бързам - побързах да й кажа, - само чакам..." Побързах да й кажа аз, но дано да каже, че скоро ще дойдеш. - "Ще дойде тогава!" - тъй й казал Духът... О, дай Боже! Много сладко, мерси. Benita."

Тук пропуснах доста неща от писмата й, особено епизодите с дива омраза към ***Михаил Иванов****, но това не го чувам за пръв път, нито пък само от нея. Лично от Еленка Андреева чух същите неприязнени думи за него. Как бил гледал, например, през кле-ковете, като се къпели младите сестри в езерото голи... Но по какъв начин съчетаваха тия елитни сестри горещата си любов към едного, също набеден тип от "черната ложа", с лютата си омраза към*

другиго "от същата партия", и до днес се мога да съобразя. Сигурно по родната система на Ботев и братството: "силно да любя и мразя"...

Някъде може да съм разказал за срещата си с Михаил Иванов в София, когато дойде тук по покана на Людмила Живкова през 1980. Беше на преклонна възраст, когато се зарадва много на една от цветните снимки в албума, който му подарих: бях снимал гола на Рила една руска приятелка. Беше художествена фотография, нищо порно. Каза ми: "Да ми пращате и други такива снимки!". Със светнали очи и много голямо вдъхновение обясняваше на една млада особа в хотела как щял лично да й пробуди кундалини от основата му в гръбнака й, където се намирала една сакрална жлеза. И в двата случая нито един от нас, присъстващите тогава, не си помислихме нещо лошо. Даже му се възхитихме - колко жизнен беше още и с какво чувство за хумор! "И тия глупаци сега във Франция какво правят в момента без мене, горките?.. - смееше се той. - Ама аз съм хиииитър, снимам се на видео... Кво да се прави, францyyзи... Гледат ме на виииидео..." Михаил е бил в затвора във Франция. Дали наистина е било заради "голи паневритмии" - или и той е бил набеден?...

По други сведения - разпитвал съм десетки живи свидетели, включително и майка ми, - всички сестри на Изгрева са били лудо влюбени в Михаил Иванов, Лулчев, Брат Борис, Вен-

но и др. По незнайни причини, неизменно тръгвала навсякъде мълвата, че всички те са от "черната ложа"...

Но да бяха само те...

Тук се изкушавам да сложа едно по-особено сведение за Любомир Лулчев - да е жив интернет:

Какво скриваха от нас за Любомир Лулчев?

(авторката е с име в интернет bven)

Любомир Лулчев
Таен съветник на Цар Борис III
(1886-1945 г.)

Разстрелян от Народния съд на 01 февруари 1945г. заедно с регентите. Роден е в Кнежа. Завършва Военното училище в София и учи шест семестъра медицина. Специализира авиация в Англия и е един от първите ни летци, ползвали самолета като бойно средство по време на бомбардировките над Одрин.

(Даже само заради това смъртната му присъда през 1945 е обяснима - за всеки убит човек плащаме със смърт. А колко убиваме при пускане на бомба?... Някой ще каже, че 777 прераждания са малко, за да бъдем убити само 777 пъти, ако сме убили повече хора. Въпросът е в това, че болката при едно обикновено обесване или разстрел е едно нищо пред болките, които сме причинили на другите. Така че вината ни не се овъзмездява формално непременно с отнемане на живота, а с преживяването на интензивни страдания - б.а.)

Като офицер от българската армия и герой от войните 1912-1918 г. е пенсиониран с чин подполковник. След това става дъновист и е близък само с двама души – учителя Петър Дънов и царя. Своите мисли Любомир споделя със съседката си Султана Рачо Петрова, която му помага чрез генерал Алекси Стоянов да се срещне с царя. Днес е трудно да се предположи какво точно е накарало Борис III да приеме странния посетител. Очевидно свободното изразяване на мнения, и то от човек, който чака пенсия, е допаднало на монарха. По това време Лулчев вече е известен последовател на "Бялото братство". Не случайно Борис III отговаря на събеседника си с думите: "Зная, зная Лулчев! За Вас Христос е царят!" Репликата на Лулчев е: "Помнете, че когато идат бурите, светкавиците удрят по най-високите върхове!". Атентатът на 16 април 1925 г. отминава царя, но не и семейството на Лулчев. Под развалините на катедралата остава неговият тъст, о.з. генерал Радойков. През 1930 г. е убита по изключително жесток начин и съпругата на Любомир – Ангелина или Гела. Убийството е извършено от домашната й прислужничка, с цел грабеж на бижутата й.

(Тук се намесвам пак аз, който пиша спомените си за Братството в тази книга, и казвам:

Жената на Лулчев не е убита от прислужница! Това е също инсценировка. То личи и от думите на Любомир по-долу)

Цели 18 години преди това Лулчев е предупредил жена си: "Скъпа, не се омъжвай за мен! Ще те убият!" Във фаталната нощ той е при Петър Дънов. После разказва, че изведнъж започва да усеща необяснима тревога. Сбогува се набързо с Учителя и тръгва към дома си. Още по пътя знае, че страшното му предсказание вече се е сбъднало.

На всичко отгоре, същия ден той предупреждава жена си да заключи добре вратата, защото тази нощ се пада да бъде убита с тъп предмет. Нахълтва вкъщи и я вижда на пода, заклана, потънала в локва кръв. От този момент нататък повече не влиза в този дом. Отива да живее в пълно усамотение в една колиба в квартала на дъновистите - Изгрева. И връща зестрата на Ангелина - три от най-хубавите къщи в София -

на нейните близки.

Ангелина е голямата му любов, много талантлива пианистка. Близките ѝ я наричат Гела. Родена е в Мюнхен от майка-еврейка и затова расте в Германия. Точно там среща за първи път младия авиатор Лулчев, който гостува на баща ѝ, генерал Станчо Радойков. (Генералът по-късно загива при атентата на 16 април 1925 г. в църквата "Света Неделя".) Любовта между двамата пламва от пръв поглед. Но още в началото на връзката им той ѝ разказва за жестоките си видения. Тя обаче приема с усмивка страховете му. Когато той за малко се връща от фронта, тъй като е ранен, двамата се венчават. Съвременниците на Гела разказват, че тя е една от най-

елегантните дами в София. Дядо й по майчина линия е сараф и затова тя носи изключително скъпи обеци, гривни, пръстени, медальони с диаманти, перли, тюркоази. Освен на богатството й, цяла София й завижда и заради това, че има щастлив брак.

Още докато учи в школата за летци в Лондон, Лулчев проявява невероятната си дарба да предсказва бъдещето, предричайки автомобилна катастрофа с британския премиер, който трябва да присъства на тържеството при връчването на дипломите им. Всички го чакат, но той не идва. Когато преподаватели и курсанти започват да се чудят какво става, Лулчев им обявява, че с него се е случило нещастие. Никой не му вярва. Скоро обаче пристига новината, че министър-председателят е катастрофирал и си е счупил крака.

Когато се връща в България, за ясновидските му способности бързо се разчува. Сближава се със Стамболийски, към него проявява интерес и цар Борис III. Младият авиатор прави хороскопи, открива подземни руди и води. Царят му се доверява и се вслушва в неговите съвети в продължение на 20 години - от 1923 до 1943. През пролетта на 1925 год. Лулчев го предупреждава, че се готви атентат срещу него. По време на атентата в църквата "Света Неделя" на 16 април 1925 г. царят отива на погребение на двама загинали пилоти и така спасява живота си.

След като остава вдовец, Любомир се отдава на книжовна дейност и посещава често своя учител Дънов. Лулчев е автор на 15 книги – поезия, проза, философски размисли за живота, а също така и теоретични трактати, свързани с Бялото братство. Една от най-ценните му книги е неговият дневник, който съдържа разговорите му с царя и с други известни общественици. Дневникът се води от 1938 г.

Това е годината, в която Борис III и Лулчев подновяват своите срещи. Погрешно е да се мисли, че Любомир прокарва пред царя само политиката на Дънов и е негов говорител. Запознати твърдят, че именно Лулчев съветва Борис да уволнява

корумпирани министри и съдейства за назначаване на честни хора, като дава мнение по снимката или почерка на непознатите.

Известни са случаи на измолено от него до царя помилване на доживотен затвор на 42-ма видни комунисти, осъдени на разстрел. Цола Драгойчева е сред тях. Близките й отиват при Лулчев и го молят за помощ. Той ходи на свиждане при нея, убеждава я да напише молба за помилване до царя поради това, че е бременна. Занася писмото при царя и той я помилва на доживотен затвор. След 9 септември 1944 г., от "благодарност", че е спасил живота й, тя извиква съветския посланик в т.нар. народен съд, за да поиска смъртната му присъда. Когато научава, че се готви депортиране на българските евреи, Учителя Дънов вика Лулчев и му казва: "Кажи на царя, че ако пусне дори един евреин да изпратят в Полша, от него, от семейството му и от царското съсловие помен няма да остане." Никой не отчита и това, че като хуманист и съпруг на еврейка, той оказва влияние върху царя при спасяването на българските евреи.

Никой не прочита внимателно и дневниците му, които той води тайно и от които се вижда истинската му роля в двореца. (Тези дневници видяха бял свят едва през 1990 г.). Преди да завършат разпитите на подсъдимите и се чуе думата на техните защитници, на 20 януари 1945 г. Политбюро на ЦК на БРП (к) има заседание за обсъждане присъдите на Първи и Втори върховен състав на Народния съд. Когато стига до името на довереника на монарха – дъновиста Любомир Лулчев, - главният обвинител изтъква, че според него той не трябва да бъде осъден. Изтъква няколко аргумента. Първо, в книгите, които е писал през 1940 г., Лулчев се е обявил против изстъпленията. Второ, той представлява "куриоз" за двореца – не е получавал заплата, при царя е отивал само когато е бил повикван, застъпвал се е пред него за осъдени на смърт земеделци и комунисти. Пред Народния съд разпитват Любомир за монарха. Тогава той показва своя дневник като доказателство, че в разговорите им няма нищо нередно. Разпитват Лулчев и за неговия произход...

Любомир Лулчев е от стария копривщенски Каблешков род чорбаджи Лулчо Каблешков Той въртял търговия с Египет и неговите кервани със стока обикаляли много страни. Единият от синовете му – Андрей - е прекарал известно време като послушник в Зографския манастир в Света Гора. Той се среща с

П.Р.Славейков в Цариград, след това се свързва с Левски. Установява се да живее в Оряхово на Дунава, където създава 21 революционни комитета. Андрей има четири деца: Христо, Коста, Екатерина и Иванка. От тях Коста Лулчев поема пътя на баща си. Той е основател на Социалдемократическата партия в България и неин главен секретар. Избиран е за народен представител в няколко Народни събрания. През 1946г. е осъден на 15 години строг тъмничен затвор. Умира през 1965 г., а имотите му са конфискувани от държавата.

Неговият брат Христо оставя потомство, чиито представители са живи и днес. Христо има 4 дъщери и 4 сина. Синовете му Любомир, Илия, Андро и Тодор имат интересни съдби. Братът на Любомир Лулчев – Андро Лулчев - е безразсъдно буен. Едва 18-годишен участва като доброволец на фронта – сред ръководителите на Македоно-Одринското опълчение. Заедно с брат си Любомир, който е имал за съпруга еврейка, двамата са били ревностни борци за спасяването на българските евреи. Това обаче не пречи на Народния съд да го осъди

и да му конфискува имотите.

Третият брат на Любомир – Тодор - е юрист и главен секретар на МВР. Без вина, той също е осъден от Народния съд.

Илия Лулчев, четвъртият брат, е полковник от армията. През 1917 г. той заминава с параход за Русия, за да се сражава на страната на монархията. Умира от раните си в Петербург.

От синовете на Христо Лулчев, само Тодор има живи потомци. От дъщерите му Мария, Иванка, Мика и Благовеста, потомство оставят Мария и Мика.

Малко се знае, че когато се очертава безсилие по даден проблем, службите на Хитлер търсят помощ от гадатели. И има сериозен български принос в тези сфери. След преврата срещу Мусолини на 25 юли 1943 година, никоя от тайните служби на Райха не дава дори приблизителен отговор на загадката къде е отведен Дуче. На 3 август Хитлер се обръща към Химлер да опита последната надежда - ясновидци и магове

да открият приятеля му. В това време самият Химлер се опитва да влезе във връзка с душите на мъртвите. За целта, в специалното подземие на замъка във Вевелсбург той си има собствен олтар. Там си спомня за ликвидирания вече личен астролог на Хитлер Ернст Крафт. И за думите му, че големият маг на XX век живее в България. Казва се Петър Дънов. Но не може да разчита на него, защото бил обсебен от комунистическия Сатана. Но имал ученик - Любомир Лулчев. Химлер веднага изпраща един от "рицарите" си в България. Под пълна тайна, българският гадател е докаран в хотела на Ванзее.

На 13 август, петък, всички са събрани в огромната заседателна зала. Пред двеста затворници ясновидци, гадатели, магове Химлер обявява: "Търсим изключително важна личност! Трябва да установите контакт с нея и да откриете къде е!" Настъпва неземна тишина. След 5-6 минути Любомир Лулчев прошепва едва чуто, но райхсфюрерът чува ясно: "Мусолини... Вие търсите Мусолини... Влизам в контакт с него... Бои се... Бои се, че до 3-4 дни ще го предадат на американците..." Химлер е впечатлен. "Можете ли да установите местонахождението му?" - пита. Лулчев иска да остане сам, Райхсфюрерът на СС го отвежда в светая светих на духовния център - олтара си. Пред картата на Европа Лулчев затваря очи и поставя ръка на нея - движи я. По едно време спира. "Тук!" - отсича. Пръстът му сочи планинска местност в Италия.

Удря часът на Отто Скорцени.

Любомир Лулчев се смята за писател, а автобиографичната му трилогия "С Христа" е доста популярна през 30-те години и особено ценена в българските училища, където е считана за отлично възпитателно средство за подрастващите. Част от книгите му са посветени на Индия, на мистичната страна Шамбала и загадъчните Учители–Махатми /При адепта. /Окултна повест/. С., 1938 г. 2000 тир./. Той издава общо 17 книги с огромен за времето тираж - над 45 000 броя:

Лулчев, Л. С Христа. Трилогия. С. Нова светлина "22". 1998 г. 270 с. /автобиографична книга, 4 пъти преиздавана преди 1944 г./ Л.Лулчев. Тайните на дворцовия живот. Дневник. 1938 г. – 1944 г. СК Веселие.С., 1992 г.Лулчев, Любомир. При адепта. /Окултна повест/. Варна, Алфиола. 2000 г. 64 с. Предговор Христо Маджаров. Второ издание./I-во 1938 г./Лулчев, Л. Благословение. Роман. С., Репортер. 1999 г. 318 с. /I изд. 1940 г./Лулчев, Любомир. Три приказки за млади и стари. Севлиево. Печ.Братство. 1942 г. 36 с. 2000 тир. Майн-Ру. /псевдоним на Лулчев/ Кръстопът. С. печ. Венера. 1932 г. 31 с. 2000 тир.

***

Така, общуването с хората от Изгрева е една неизчерпаема тема – вълнения, които ще останат завинаги. То е нещо, което оформи сърцето ми, душата ми, цялото ми детство, цялото ми юношество – и действа и до ден днешен.

Незабравими са и детските спомени. Още откога-откога си играехме и познавахме с Пенка Кадиева, с Ева и Марта – дъщерите на проф. Александър Георгиев, с Благи, Муци, Златка, Роси, Андро, Любчо Мариус, Гошо и Йоанна Стратеви, Таничка (Станка Желева), Радослав и Любчо Стефови, Величка, Любчо и Светозар Няголови, Лили Стоицева - и кой ли още не. Все мили приятели; и моите братовчедки, естествено, Буба (Людмила) и Боряна Славянски, които сега са в чужбина. Като деца си играехме на една топола над варницата до къщата на вуйчо Славчо, която беше нашия кораб ... – и т.н. – това са все незабравими спомени.

***

Връщам се към някои спомени за бате Крум. Например, как той ядеше. Той ядеше много бавно, съсредоточено, много дъвчеше, с мисъл само за яденето. Той изпълняваше буквално съветите на Учителя за пълно съсредоточение при хранене, защото това е една от трите важни дейности в живота на ученика – хранене, музика и молитва. Нямаше случай, в който ние да не бяхме изяли и "омели" всичко, а той продължаваше да се храни и не желаеше да разговаря. Даже в последните

години беше доста строг, когато някой го прекъсваше в това негово свещенодействие. Не позволяваше да се разговаря на висок глас по време на хранене, както правят повечето от нас. В това отношение Михаил Иванов във Франция е въвел най-строго правило - пълна тишина. Венно не обичаше да го прекъсват и когато имаше нещо да мисли или да чете книга - и т.н... .Въобще беше много, много съсредоточен и строг – не разрешаваше да се вършат две неща едновременно. А ние даже плюваме в лицето на другия като говорим с пълна уста, и това е направо неозаптимо у някои приятели, които са се изпуснали и не се усещат...

Незабравими ще останат нашите ходения с него на Витоша наесен, да берем лешници за зимата. Самите тези екскурзии бяха изпълнени с разговори, откровения, явления.

И с това, как той избираше продукти на пазара, особено когато пазаруваше за Рила, той ни даваше сериозни уроци. Въпреки че за себе си човек понякога може да бъде небрежен на пазара, бате Крум пазаруваше за Братството, за групата, съвършено прецизно. Той дълго се пазареше с тези продавачи, при които имаше най-хубава стока, и стигаше до възможно най-ниската цена и след това им даваше нещо отгоре, но след като са се съгласили. Помня как избираше краставици за Рила... Да речем, ще купи 10 кг краставици – слагахме всичко в чували. Той ги избираше една по една – не само да са свежи, пресни, зелени, но и да са твърди. И това му беше условието. Ние си казвахме: "Лелее, ако и нас така ни пробва един Посветен, за да влезем в по-вътрешните сфери на Школата, ойдѐ коньо..."

Как той връзваше денковете! Ние всички помним, че той ни преподаде този "занаят", този урок по най-блестящ начин – как може Посветеният да се справи с нещо физически и пра-

ктически; в случая – при подготовката на лагерите. В негов вързан денк ти не можеш да си провреш пръста под въжето по никакъв начин! Такъв случай няма, такова нещо е невъзможно. На някои хора се развързваха денковете и падаха от конете, разсипваха се. Той ги осигуряваше и с найлон. Той казваше: ако мой денк падне от коня в езерото, в него няма да влезе вода по никой начин. Такава сила и сръчност имаше този човек!

Той разказваше един случай, когато имал някаква болест, не каза каква, не особено тежка, но си имал някаква вътрешна болест. Един ден бил е на Рила, спънал се и паднал. В дланта му се забило едно трънче на едно строго определено място, където имал червена точица. Още в началото на болестта му се била появила на дланта му тази точица. И това трънче уболо точно това място – в точицата. И веднага след това, както изчезнала точицата, така изчезнала и болестта. Така той ни даваше пример как Природата, разумните сили, естествено вършат акупунктура, иглоубождане.

Казваше със сигурност, от много наблюдения и опит, че асцендентът му е 27 градус от Стрелец. Понеже много ни занимаваше с астрология, той даваше пример за ректификация по събития и казваше, че според всички негови събития, уточняването води до 27 градус на Стрелеца. Ето какво казва любимецът му Ден Ръдиар за този градус:

***Фаза** 267 (27° **Стрельца).** Скульптор за работой.*

Ключ: способность проецировать свое видение вовне, придавая форму материалу.

Здесь мы видим индивидуума, творчески выражающего свою особую индивидуальность. Он берет материал, доступный в его социо-географическом окружении, и оформляет этот материал таким образом, что созданное им открывает другим людям что-то относительно их внутренней жизни и целей. Скульптор - это

творческая индивидуальностъ, желающая оставить свой след в обществе. Это символ способности человека преобразовывать сырой материал в соответствии со своим видением, проецирования себя в работе.

Ако може да се каже нещо по-точно за Венно, нека някой го стори. Той моделираше събитията първо в духа и мисълта си, и те се извайваха абсолютно точно според намерението и модела му. Така той оформи добри качества и в много хора. Дълги години и на мен ми се падаше на асцендента този градус и аз бях особено "горд", че ми е като неговия. Обаче по-късно, като открих един дневник, който е воден от майка ми, видях че е записала един час по-рано, а не както ми беше казвала винаги. Като се уточни и това време по определен начин, ми се получи следното:

Фаза 249 (9° Стрельца). Мать ведет маленького ребенка шаг за шагом по крутой лестнице.

Ключ: необходимость в любой социальной ситуации помогать менее развитым справиться с проблемами, разрешения которых общество требует от своих членов.

Лестница не является естественной трудностью для маленького ребенка. Люди строят лестницы, и поэтому они отвечают за то, чтобы помогать ребенку карабкаться по ним. Равным образом социальная и культурная жизнь не "естественна". Ребенка сначала надо учить на примерах, затем помогать ему, когда он подражает поведению взрослых. Карабканье по лестнице - только иллюстрация общего процесса. Каждое поколение должно участвовать в обучении следующего поколения простейшим вещам, необходимым для социального существования.

На четвертой фазе предыдущей ПП мы видели родителей, помогающих маленькому ребенку учиться ходить. Ходьба - естественная человеческая функция. Карабканье по лестницам - искусство, которое

становится необходимым, когда строят многоэтажные дома, продукт цивилизации. Здесь необходима ***социальная забота*** *о менее развитых.*

Щом като самата власт ме нарече "самодейни социални грижи" като ми видя и взе картоните за бременните, кърмещите и пр., за които се грижехме, с написани отзад техни проблеми и нужди и отметнати изпълнения, значи трябва да има нещо такова...

Имаше един много интересен случай на Рила, когато за пръв път дойде в Братството един млад човек, който беше за мен една голяма надежда – съвършено изработено лице, толкова правилно по всички показатели, че аз си отдъхнах: най-после се е появил млад човек, който ще продължи Делото на Високите Посветени. Защото той имаше вид на най-високо посветен във всяко отношение – и как говореше, и ясновидец, и въобще аз му се възхитих много, като всяка "Рибка", която няма самочувствие...

*И си казах: "Ето един щастливец, който явно е огнен знак, или земен знак с огнен асцендент, въобще стабилна работа!.." И пак си казах: "****Ето*** *нашата надежда!" Затова с голяма радост го въведох в най-вътрешните ни групи, където беше бате Крум. Той обаче мълкна и не каза нито дума. Докато този приятел беше там, държеше се с него на голяма дистанция, с подчертано неприемане. Когато ние го питахме: "Как е възможно, бате Крум?...", той каза: "Вие знаете ли за какво идва той тука?! – Да грабне нещо, а не да даде нещо! Това не е ученик! Може да е окултист, може да е адепт, може да е маг, може да е всичко, но той идва да грабне нещо, не да даде, не да служи! Той няма да остане в Братството, има други интереси."*

Много по-късно Павлина от Търново, която помни как същият млад човек тръгна с мене от Рила към София, за да му говоря нещо важно (за курсовата си работа "Дантевият "Рай" и модерната физика"), тя ми каза, че той бил не друг, а самият бъдещ отец ***Христо-фор Събев.*** *Аз не съм сигурен, не правя тази връзка, Павлина Даскалова твърди това. Но днес, като проверявам в интернет, виждам, че той е завършил физика и има същото съвършено лице, от което пак се възхищавам. Не зная много за делата му, не мога да имам лошо отношение, не знам защо Венно се изказа така за него.*

Сега искам да разкажа за един случай, който изигра голяма роля в живота ми – за една приятелка, която много отдавна, още от детските години, съм обичал и все още я обичам - мислил съм, че тя трябва да е единствената жена в жи-вота ми. Години наред съм имал много тежки преживявания във връзка с нея, защото любовта ми не беше споделена; и до-ри тя да ме е обичала, просто имаше някакви причини тя да не може да отреагира... Ние от време на време общувахме и тя задълбочено започна да се занимава с астрология, с езотери-чна психология и повярва в много неща. Беше ми казала вед-нъж : "Ако не беше нашата среща с тебе в този живот, аз не знам какво щях да представлявам. Ти ми даде всичко най-ху-

баво в живота!" Въобще, много достоен човек, много интелигентен, но не желаеше да се включва в братския живот. Няма-ше отношение към мистичната страна и към братството. Всеки е свободен, разбира се, всеки си е различен.

И, най-накрая, тя се осмели един път след много години да дойде с една своя приятелка на Рила. И за пръв път, аз бях много радостен, че се включи в паневритмията – играхме два-мата паневритмия! Интересното е, че малко преди това тя ми бе казала едни загадъчни думи, които за нея и за мене можеха да имат много голямо значение – за развръзката на нашите лични отношения. Каза, че след паневритмията иска да води с мене един много важен разговор, от който зависят много неща. Аз вече си въобразявах, че най-после тя ще признае, че ме обича, и чаках края на паневритмията с грамадно нетърпение. Може би това щеше да бъде разговор, който щеше да доведе до брак и деца. Поне така си мислех тогава. Защото аз исках да бъда само с нея и тя да бъде майка на моите деца. Само с нея исках да бъда – нищо повече! Дълги години си въобразявах, че трябва да стана нещо като светия, но след като Венно ми обясни, че не съм за това и че трябва да се оженя, исках да защитя морала и честта си през Бога на следващата "барикада": съвършено християнско семейство...

*По време на тази паневритмия бате Крум играеше зад нас. Обикновено, както съм го описвал и по-напред, беше край-но деликатен човек. Но в един момент, когато аз направих ед-но неточно движение, той ме бутна толкова грубо пред ней-ните очи, че аз го преживях като апокалипсис. Защото това ставаше пред **нея**, а пък тя знаеше, че той е моят кумир. Из-веднъж тя вижда моя "кумир" като един грубиянин, който ме направи пред очите й на нищо, т.е. срива се ореолът, който*

аз съм градил за него пред нея толкова много години! Всъщност, именно той е основната причина аз винаги да отсъствам от всякакви лични неща, за да бъда на Рила през лятото. С нея точно това ни бе разделило преди много години, когато веднъж тя поиска да отидем на Пирин на палатка или на море.

Аз не можах да преживея това нещо. Незабавно излизам от кръга на паневритмията и - по права линия през клековете - ***пеш*** *за София!* ***55*** *километра пеш! Отидох си – и после тази година повече не се върнах. Това за мене беше* ***край****, катастрофа – най-големият удар, че точно пред* ***нея*** *може да ми се направи такава остра забележка, и то -* ***той****! Не гордост, не лична обида, а защото аз със всичка сила исках тя да го приеме - именно* ***него****. Въобще, много сложно, комплицирано....*

След много години разбрах, че той е програмирал всичко това с най-тънък разчет – с цел ***да не се проведе този разговор*** *и в крайна сметка* ***да не стане този брак****. Може би ще-ше да бъде огромно нещастие и за нея, и за мене. Не дай си Боже - и за децата ни, които биха се родили, защото нашата комбинация вероятно е била невъзможна в този живот.*

По-късно споделих за случая с тази приятелка с много мои близка приятели, напр. с ***Владимир Леви*** *от Русия – големият психолог и писател, с който сме приятели. Бил ми е на гости не един или два пъти. в София. Неговата реакция беше категорична: "Тебя* ***Бог*** *спас от этой женщины!" И с други хора съм споделял, те пък казваха точно об-ратното. Даже*

веднъж самият бате Крум каза, че е размислил и че може би именно тя е могла да бъде единствената жена в живота ми - виждаше колко много я обичам. Точно противоположно на това, което той направи на онази паневритмия. Така че, много трудно е човек да върже нещата.

Друго, което Венно ни учеше, беше, че молитвите тря-бва да се произнасят отчетливо и достатъчно силно – не с викане, разбира се, но не и така само да си ги шепнем или наум, нито да се претупват. Защото, той казваше, от това зависи те да възлязат нагоре, да бъдат чути, с надеждата да се получи отговор. Беше много важна тази артикулация на молитвите, за която с него сме правили с него упражнения. Той сам ни даваше пример – вечер преди заспиване, когато сме били в палатката, през тези дълги години заедно с него, той винаги, в седнало положение, си казваше "Отче наш" – и ***тогава*** *заспиваше. В интерес на истината, аз не съм по молитвите и сигурно затова имам толкова много минуси в себе си и живота си. Дори един ден М.М. ми каза, че горе са недово-лни от това - че не съм ученик в това отношение. Че доброто и Работата наистина са най-важната форма на молитвата но словесната молитва не е за елиминиране. А М. и Венно се молеха редовно, дори преди всяко пътуване с автомобил.*

Беше немузикален, но до края на живота си работѝ съзнателно, вземаше дълги години уроци по пеене при един певец-католик. Няколко години накрая, в трабантчето на една приятелка, когато ходехме на екскурзии, Венно пееше високо, но вярно, и направо даже ни "тероризираше" да пеем през цялото време... И ние – какво да правим... - Овен!...

Повелителното наклонение не му беше чуждо, но със сигурност всичко беше за добро.

Бате Крум износваше докрай дрехите си, и когато беше на неофициално място или не беше необходимо да бъде с най-добрите си дрехи - вкъщи или в планината пред по-непретенциозна публика и когато ние вършехме някаква работа, често носеше дрехи, които сам си кърпеше, и то по много пъти. Друг е въпросът, дали това е било по причина на някаква бедност, но беше винаги чист, добре и прилично изкърпен. Даваше пример как човек може да бъде икономист.

Спомням си и за един разказ, любим наш разказ от брат Борис. Чудесен разказ за Абу Бекир – един гърбавичък човек, който бил ревностен вярващ в един малоазийски град и който един ден изчезнал. А той бил любим на всички – не само като постоянен посетител на джамията със своите молитви, но го имали и за светия, защото молитвите му се чували от Аллаха. С тях предизвиквал чудотворни изцеления - постоянно ходел да лекува хората с молитва и докосване. Молитвите му за дъжд също се чували. И той един ден изчезнал и никой не го видял повече. Всички се чудели къде може да се е дянал. Разпитвали навсякъде, и най-накрая едно детенце разказало, че му направили впечатление последните думи, които бил произнесъл Абу Бекир – последната му молитва, която той казал, я прочел по друг начин, за разлика от начина, по който се молел до този момент: "Аллах, Аллах ***човешко*** *ухо разбра за прияте-лството ми с Тебе, затова аз нямам повече работа в този град." Странно, но в печатната версия на този разказ нещата са по-различни от това, което ни разказваше брат Борис. Някой е редактирал: "Родени от* ***жена*** *разбраха за приятелството ми с Тебе." Такова нещо никога не чухме от Борис Николов, когато ни го разказваше.*

Не искам сега да се връщам на една от болните теми, която дискутирахме с майка ми. Тя съвсем не можа да приеме обвиненията против брат й, вуйчо ми Светослав Славянски, в книгите на Вергилий Кръстен, а именно за неговата "корист", защото в тия съчинения има неща, които са злостни, измислени или силно преувеличени. Не искам да кажа, че всички сме светци, но се опитвам да застана на страната на най-голе-мия Защитник, когото познаваме – Христос. Христос е Защи-тникът, Дяволът е Прокурорът, а Бог - Съдията. Така че, по постъпките ни си личи кой от тримата е баща ни. Нека обвинителите да следват пътя на своя баща. Аз бих искал ние да следваме пътя на нашия истински Приятел, Защитника, Хри-стос. Така че, нека обвинителите разказват кой колко бил користен, нечист и лош – те имат в изобилие. този талант от своя баща, Дяволът. От него те имат в наследство и лъжата - книгите и устите им са пълни и с лъжи. Искам само да спомена колко студенти е издържал Славянски, на колко много хора е помогнал – не само материално, но и духовно. Бог вече е извършил баланс на живота му и ще се види колко е "на червено"; дали на везните не преобладава доброто, което е правил, и това, което е дал. Казвам всичко това не защото Славчо Славянски е брат на майка ми, а като принцип, важащ за всички.

Сега искам отново да се върна на това, как Венно пос-тоянно запълваше празнините във възпитанието ни, в лична-та еволюция на всеки. Когато обикновеният човек-егоист се храни, например, той просто гледа да се наяде и не мисли да-ли изяжда храната на други. Като забеляза тази инерция в ня-кои от нас, Венно ни даваше уроци и в това отношение. Въпреки че не съм бил краен, и аз понякога не мислех за другите като се хранех – като едно животно, което обслужва само себе си. Тогава бате Крум започна съзнателно и

подчертано да разделя всяка ябълка на толкова парчета, колкото души има в момента, като оставаше за себе си последното парче. Учителят е давал нееднократно точно този пример. Ако има 30 души, Той ще раздели една ябълка на 30, и последното парченце ще бъде за Него. Така че не е без значение дали ще излапаме на екс последния буркан с лютеница на една майка с дете, или няма да хапнем и грам от една пица, купена с народни пари.

Крум Въжаров беше постоянният посетител на всички класически концерти. Познаваше музикантите и музиката по-задълбочено, отколкото подозирахме, възхищаваше се и постоянно хранеше душата си с музика. Знаеше, че това е една негова ***задача*** *и вероятно това много му помогна – накрая той започна да пее правилно. Интересно: на концерт, и не само на концерт той стърчеше с една глава над другите, въпреки че иначе е по-нисък. Какво нещо е съотношението между труп и крайници! Това говори за нещо, но за какво? Науката си има своите обяснения. И с Учителя е било така.*

Той е този, който за пръв път ни даде да четем в оригинал и Крыжановская и ние просто "полудяхме" по нейните окултни романи. Бяхме му безкрайно благодарни, за-щото чрез Пенталогията на ***В. И. Крыжановская*** *(1861-1924) разбрахме, че Школата е жива и на Изток. Ние знаехме, че на Изгрева има Училище, Школа, че има излизания в невидимия свят, че и досега има инструктори, които са получили от Учителя това задължение и право да ни бъдат посветители в тази област. Но Крыжановская беше изключително ценна за нас, за да*

можем да направим някои паралели за близките неща и за разликите между този източен път и това, което сега тече и е текло, и винаги ще тече в Школата на Учителя.

Имаше такъв случай: Венно ми направи веднъж бележка защо аз, като говоря с някого или с него, все си отклонявам очите настрани или спускам клепачи. Той каза, че човек трябва да се анализира и да разбере, че това е остатък от една азиатска свенливост, която един съзнателен ученик трябва да преодолее. "Гледай човека в очите, като говориш – ми напомняше той. - След като съвестта ти е чиста, какво пречи да гледаш хората в очите?" Той много ми помогна и в това отношение.

Едно негово изказване за "немия" доктор Йончо от Изгрева ни отвори очите за това, което му се е случило. Аз, естествено, съм общувал с Йончо, но с писане, защото той не говореше откакто го помня. Той, например, веднъж беше готов да излекува детски диабет, като написа, че това е най-трудното нещо, но се нагърбва с лечението на едно дете, за което му бях казал, ако родителите изпълнят стриктно съветите му. Най-важното – да отхвърлят месото, въпреки че за диабета се счита, че без месо не може. Та бате Крум казваше за Йончо, че изглежда някои врагове на Братството са му отрязали езика и че докторът мълчи не само защото е решил така. Пък тия хора – кои са – е въпрос.

Бате Крум разказваше и за случаи, когато му се е налагало да усмирява цяла глутница кучета. И казваше: "Когато се съсредоточих с любов върху кучката, която всъщност беше тарторката,, тя дойде при мене с доверие, погалих я, и тогава цялата глутница, която дотогава беше готова да се нахвърли върху нас, се усмири и всички замахаха опашки.

Разказа също случай с едно мишленце, което потърсило спасение в неговите крака, когато го гонела една котка, и то съвършено съзнателно се завряло между обувките му.

Също ми беше разказвал един случай, когато някой немощен от Братството бил на кон и щял да се пребие. Венно видял видение: конят изведнъж спира и ездачът му полита през главата му заедно с денковете, които щели да го затрупат и да паднат с коня върху него и даже да се сурнат в езерото. Бате Крум видял тази картина предварително и се по-старал да е на позиция точно където трябва, за да хване коня в последния момент, да предотврати това нещастие и те да не паднат в пропастта.

Имаше един приятел, здрав и нормален човек, който, за съжаление, пострада в казармата и има някои душевни проблеми оттогава. Венно го включваше най-активно в братската работа и в общия живот в лагера, въпреки че той понякога беше неадекватен. Бате Крум казваше: "Само тука ще се оправи, само тука, в братския живот!"

Разказваше ни всичко подробно, което се случваше с него и властта. Естествено, той беше в центъра, когато има-хме принудителни взаимоотношения с хора от милицията, от Държавна сигурност. Те често ходеха да вземат и неговите книги и да го заплашват. Той разказваше за един от тези случаи: "Седях на една пейка, чупех си и си хапвах топъл хлебец. В това време с мене разговаряше този наш "любим приятел" от ДС, който постоянно ни тормозеше и ние се опитвахме да го обичаме. Тогава той имаше заповед да ме арестува - аз знаех това предварително, - но в зависимост от отговорите ми да прецени да го стори ли или не. Началството му е дало тази свобода да решава. За своя

изненада, този агент на ДС не ме арестува, защото запазих много голямо самообладание и добро отношение към него. Двама милиционери, ей така ходеха насам-натам, очаквайки неговата заповед да ме арестуват." Значи той, запазвайки спокойствие, му е дал такива отговори, че той да не го арестува. Имал е тази свобода да не го арестува, въпреки че в началото е бил много напушен.

Даваше ни жив пример и на Рила, когато почистваше сам лагера. Той никому не каза: "Вдигни тия книжки!" или "Подредете тия неща!" Именно тогава, по този начин, ни ставаше неудобно, ставахме и започвахме без покана. Винаги сам вършеше работата, както прави и Учителят – жив пример.

Интересно, той след обед обикновено спеше, въпреки някои съвети на Учителя в противоположния смисъл. Може би от възрастта, може би защото много тежък живот е имал с прекомерна умора, а може би и отиваше някъде с духа си да върши работа. Така или инак, това му даваше сила да става сутрин пръв. На шега, някои приятели нарекоха школата му "окултна казарма", а него - "Фюрера"... Това го казвам като един комичен момент, все едно, че: "Ходом-марш! Раз-два, раз-два – на изгрев!" Той казваше, че тука не е курорт, че това е Школа, и то сериозна Школа. Специално на лагера ни при Мусала имаше едно солидно изкачване всяка сутрин до Сфинкса, докато стигнем за изгрев. Въобще, биваше си го този лагер. Той вече ни бе обяснил какво става със спящите след изгрев- слънце - какви оргии правят с вампирите и елементалите и даже с близките и съседите си в нисшия астрал, включително и с децата си, ако и те спят. Ние вече знаехме как пушачите и месоядците, приемащите алкохол и даже държащите го вкъ-щи за невинна почерпка извикват

духове от ада. Но не знаех-ме, че същото правят и заспиващите след полунощ и спящи-те след изгрева на слънцето, даже и да са супервъздържате-ли и вегетарианци и да се молят по 100 пъти на ден.

Между другото, Венно препоръчваше дъвкания хляб за рани. Това не той го е измислил, но го е практикуваше с успех.

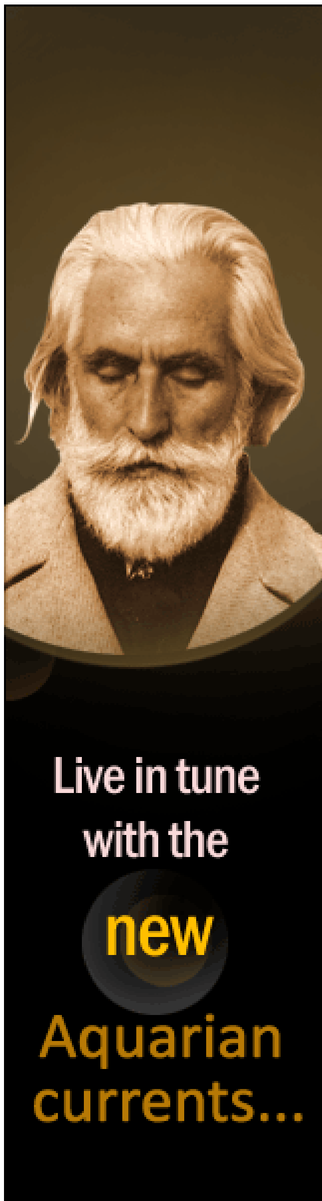

Тук дойде да разкажа подробно за личната си среща с Михаил Иванов през 1980 год., когато работех в Комитета за култура. В братст-вото тук не го обичат - виждали са го да репетира с години пред огледалото, за да се докара като Учителя... Самият М.Иванов дойде по покана на Живкова. Той дойде след толкова много години в родината си за пръв път. Един мой приятел, Наско Ванчев, който от-давна живееше в Париж, ми каза: "Искаш ли да се срещнеш с Михаил?" – "Да – викам – искам, разбира се, защо не?" Той ме заведе в новотел "Европа" до гарата, където стана тази среща. Наистина, погледнат отдалеч, този човек с брада, облечен в бяло, с бели обувки и т.н. може да направи силно впечатление на несведущите. Аз, разбира се, не мога да се заблудя, защото имам над 200 портрета на Учителя и много добре знам, че Той е вечно в сърцето и душата на ученика и че там нещата са си по местата. Но един приятел - същият когото видях на погребението на Людмила и вече разказах за случая с него и Боянчо Бинев, - после ми каза, че са му се подкосили краката, като е видял Михаил да идва по коридора - "Все едно Учителят!"...

На мене защо не ми се подкосиха?...

Когато влязох, в самото начало, когато седнах срещу него (Наско беше там), Михаил Иванов си затвори очите, помълча, после ме погледна много грубо, по български и македо-нски... Явно човекът е имал много проблеми с нашенци и е оча-квал и аз да го захапя. Каза:

- Кой сте вие и какво искате от мене?! – Значи, всички искат нещо от него – ако не материално, то искат да го нападнат и очернят, като повечето българи. Казах: "Аз нищо не искам. Просто този мой приятел На-ско Ванчев ме помоли да се срещнем. Аз отдавна знам за вас. Освен това съм ви пратил писмо преди години по Роже Бенаму, което Вие сте прочел пред всички в Бонфен, както те ми казаха" Спестих това, което ми писаха Роже и Арлет, че Михаил дори плакал като е чел това мое писмо през целия салон. В това писмо му бях описал едно мое преживяване, когато за пръв път чух неговия глас – една негова лекция на френски език, записана на грамофонна плоча, на която от другата страна има песни от Учителя в из-пълнение на хора на френското Братство. Без да разбирам френски, заради самата интонация или начина, по който говореше (явно е имало някаква дълбока причина), тогава бях усетил някаква неземна миризма, ухание, което Учителят нарича "нюкс" – уханието на ангелите. Дали самата негова душа съм усетил или тази плоча е станала

причина да усетя тази миризма на присъстващи ангели в момента – аз не мога да кажа, не съм сондирал случая. Трябва да го сондирам, има си начини. Но аз бях описал всичко това в онова топло писмо до него и сега му казах, че в България има хора, които го обичат и не са лошо настроени като други българи – въпреки всичките различия, които ние знаем. Исках да постъпя именно по Христовия начин. Той обаче каза: "Хм, ами аз получавам хиляди писма от цял свят, как мога да помня всички писма?..." Странно, нали? Това ме озадачи. Но той беше вече на възраст, не е задължително да го помни, въпреки че това тогава уж го е било впечатлило и би трябвало да го помни. Нейсе. При това аз му бях изпратил по Роже и Арлет един много скъп албум с мои цветни снимки от Рила. Втория албум, за който говоря - с голата Таня, - му го подарих в момента в София. Но той почна да ми изрежда от колко места получавал писма, от колко националности има хора в братството му... Извади снимки и показа стотици и стотици хора, които играят паневритмия и изпълняват упражнения под негово ръководство.

И така, водихме разговор. Аз му казах на кого съм син, за бате Крум също, за брат Борис. Разбира се, че той ги знае и са били приятели – и с майка ми и баща ми, и с всичките са били години наред на Изгрева и на Рила.. "Така кажи бе, момче..." - Така че омекна веднага, като разбра, че съм син и племенник на еди кои си и стана добронамерен. Тогава изчезна, стопи се безследно тази негова наеженост и тя се превърна в една много симпатична македонска сантименталност и носталгия, в най-хубавия смисъл на думата. С едно неподражаемо чувство за хумор, той започна да разказва какво ли не.

Имаше там и една позната млада дама, която го помоли пред нас да я вземе във Франция. Злите езици разправяха за нея, че е сътрудник на властта, но какво ли не

говорят хората... Лично на мене винаги ми е била симпатична. Той й каза с блестящи очи, че ще я вземе, и обеща да й пробуди лично някаква тайна жлеза с вътрешна секреция, която се намирала в най-долната част на гръбнака и оттам тръгвало кундалини. Изведнъж ми излезе една нечестива представа как ще й го пробужда, като си спомних какви масажи ни правеше някога със сапунена пяна брат Петър Филипов в градската баня... Точно от най-долното кокалче нагоре... Според брат Михаил, там имало неизвестно никому зърно, което само Омрам знаел как може да се пробуди – бил узнал това нещо от Маха Чохан в Индия. Това ми направи странно впечатление, защото нима може да има нещо на Изток, което да не се знае и да не е възможно в Школата на Учителя?

Казват, че бил отишъл и при Ванга, но тя го била нахокала. Не вярвам - може би пак съчинения. Но ако е вярно, защо му е на един посветен от такъв ранг да иска мнението на една медиумка? Е, това е отделен въпрос. Кой какъв бил и кой по-голям, кой по-малък, не е наша работа. Ние тук не се състезаваме, защото само децата и пуберите сравняват чия пръчка е по-дълга...

Интересното е, че той ми обясни по един нов начин и под друг ъгъл основното обвинение срещу него - защо не публикува беседите на Учителя във Франция, а му се наложило да изнася собствени. Той каза: "Аз ***исках*** *това, но Братството не ми даде авторското право." Иначе щял да го направи. Къде е истината – това аз не мога да кажа, нито да го коментирам. Просто предавам думите му. Каза и друго, което го знаем не само от Учителя: има психология на народите. Всеки народ възприема по различен начин един лидер. Учителят казва, че ако би проповядвал на запад, щял да изнася поне 3 пъти по-кратки беседи. Михаил им чел първо*

свои преводи на беседите, но французите заспивали. На французина трябва да говориш лично, огнено, оригинално, весело, на живо.

Спомена за стотици хектари земя, които той имал в Пиринеите. Каза: "Засега още не съм решил дали да ги дам на Братството." Помислих си дали Христос и Учителят са имали нотариални актове...

Свикнал е постоянно да го обвиняват. Той още в началото ми извади от вътрешния си джоб едно историческо писмо от Учителя, с което Той му е възложил да стане ръководител на Братството във Франция. Значи, ***има*** *благословението...*

Едно нещо сега, ако се разкаже с отрицателно чувство, може да предаде друг оттенък на една негова реакция, на едни негови думи, които сега ще предам. По-горе вече споменах за тях. Но според мене, това е едно тънко или дебело македонско чувство за хумор, което аз оцених положително. Направо много се смяхме, защото той е много артистичен. Каза: "Е, какво сега? Братството във Франция какво сега? Мен ме няма; и те... какво? Горките – плачат! Ама аз съм хиииитър! Записал съм се на видео и сега ме гледат и си ме слушат на видеоооо – и така не им липсвам толкова много... Виждаш ли какви са глупаци? Какво да правиш – французи..."

Направо се смяхме много. Аз не изнасям това с цел да се подлива вода, както казват. Просто да се види как един артистичен човек може, без злостно чувство, да опише една такава ситуация по такъв начин, че да се посмеем, без това да обижда французите. Ако те наистина имат нужда да виждат непрекъснато своя учител.

Думата "учител", с която го наричат неговите последователи, както аз съм чел в една френско писмо, така и

той обясни, че в нея не влагат значението на Учител с главна буква, въпреки че се пише с главна буква в неговите книги. Така го наричат, но той казва, че на Запад всеки един гимназиален учител го наричат също "учителю" – човек, който те е научил на нещо. Така че ние не трябва така болезнено да възприемаме в братството това негово название, което така върви и е прието на Запад, и да го възприемаме като някаква конкуренция по отношение на Учителя. Той каза: "Аз абсолю-тно винаги започвам с Учителя. Учителят ми е стожер, основен мотив в моите лекции, в моя живот, в моята братска дей-ност".

Така той изложи още редица аргументи в своя защита, в защита на своето поведение, свикнал да го критикуват.

Не мога тук да отмина и оценката на моя вуйчо Светослав Славянски, който беше ходил при Михаил във Франция, и когато се върна, каза: "Аз не съм съгласен с тези, които категорично зачеркват едно явление, едно крупно наистина явление като Михаил, който помогна на Запада да разберат кой е Учителят. Когато едно предприятие е 80% печелившо, то не се ликвидира. За мен Михаил е едно ***печелившо*** *предприятие, въпреки всичките му минуси. Нашата работа, като ученици, е да гледаме* ***положително****."*

Във всеки случай, аз тогава се отнесох с много голяма любов към него. Не направих това, за да се представя или да го гъделичкам, а защото поначало бликаше в мен това чув-ство към него и към Божественото в една душа. Кой какви от-клонения и грешки има, това не е наша работа. Никак не се знае дали нашите грешки не са по-големи от неговите и какво ще оставим на човечеството ние повече от него. За това ще съди Този, който има право да съди. То не е наша работа.

Накрая наистина му подарих още един албум с мои цвет-ни снимки и той, разбира се, доста се развълнува, защото то-

ва беше Рила, това е България. Мисля, че и до ден днешен би трябвало да се съхранява този албум в Бонфен.

Какво друго за брат Михаил от тази среща? – Общо взето, разказах основното. Има и подробности, но ги спестих. Радвам се, че можах да се срещна с него, защото вече имах лични впечатления, лична оценка за това, което обикновено са повече злоби, клевети и клюки. То може да бъде погледнато под най-различни ъгли. Ние имахме един асистент в Университета, сега си спомням за него, по методика на преподаването на български език и литература. И помня, че нямаше нито един студент, който да беше се издънил на даден урок, и той да не направи ***положително*** *изказване за него. А също и това, че той ни оставяше сами да правим разбор на недостатъците в уроците, които изнасяхме в гимназиите, а той изтъкваше само положителните неща. Една колежка, например, още от самото начало на урока се смути и излезе от стаята, не каза нито една дума. След това, на анализа, той подчерта колко чаровна е била, колко прекрасен е бил погледът й до момента, в който е излязла и, най-важното – с какво възхищение са я гледали учениците. Не се подиграваше. А това, че тя се е смутила и напълно е провалила един урок – за това не каза ни-то дума. Този асистент го считаха за комунист и ченге, но за мене той беше в най-висша степен в университета* ***Христòв*** *представител. Не като първите сестри на Изгрева, които с неистова омраза и ужас бягат от Михаил Иванов, наричайки го "черния", и хвърлят в дън земя тенекиената си чешмичка, на която той "нарочно" се бил измил, за да ги омърси и да им направи черна магия... Нашите уважения към талантите им, но... Искам да кажа, че една немалка част от хората с прете-нции, тъй наречените духовни хора, не могат да се хванат и на малкото пръстче на този наш асистент, който бе* ***защи-тник*** *като Христос,*

независимо от стандартната иде-оло-гия, която той беше длъжен да прокарва в университета.

*Че имал Михаил старчески петна по лицето, че бил с обратна захапка, че бил дебеличък накрая - това ли е най-важното?... Кадрите от едно видео с него се изтъкват като доказате-лство, че той бил два пъти по-широк от Учителя. Но нали е важен и **ракурсът** на снимането?...*

Какво още има да кажа за Венно?

Помня, когато ходехме по Рила и по Витоша, бате Крум ни изпитваше колко пъти може да клекне на един крак и да се изправи всеки от нас, без да се опира никъде или да си помага с другия крак. Сам той, на своята възраст – от петдесет и няколко до седемдесет и няколко години - демонстрираше, че ни бие всичките. Той можеше да кляка на един крак по 100-200 пъти и много повече, без да се умори и без да загуби равновесие, докато ние там – пет-десет пъти, и мортос... Разбира се, че човек не бива да се изоставя, и Венно дори и това отношение ни даваше пример. Тия примери са нещо реално, такива хора не приказват, преди да са постигнали нещо.

На тази дълбока, болезнена, неразрешима тема за ин-тимната връзка с другия пол, в интерес на истината, трябва още веднъж да подчертая, че той абсолютно винаги ни ориен-тираше към моногамния принцип. Въпреки всички клюки, които вървяха за самия него, той ето как си беше подредил портретите в стаята. На първо място беше портретът на Учителя, на второ място - портретът на сестра Ярмила,

неговата съпруга, на трето място беше Братството, и накрая - сам той.

А друг път ***Ярмила*** *беше на трето място – имаше и такива варианти, защото той понякога разместваше снимките, и на второ място веднъж беше сложил снимката с Братството. Но винаги Учителят е на първо място, а сам той - на последно. Така подреждаше нещата и в* ***живота*** *си - на практика, като поведение.*

Една приятелка от средното поколение, уж от неговите най-вътрешни групи, веднъж каза нещо некрасиво за него, когато сестрите го обсъждаха в другата стая. Говореха си за него и за мене. Много сме си били приличали по всичко, но аз съм бил, като млад, по-чист от него... Никоя не беше говорила до този момент така за Венно. Не знам по този ли случай или по друг, но въпросната позната една вечер глътна една голяма и твърда клечка от китката чай тъй лошо, че тя влязла в кривото ѝ гърло и е трябвало да я вадят специалисти. Тя изтъкваше това като пример какво става при лошите аспекти, но аз мисля, че може да се случи и при лош език... Същата особа (сигурно и тя не е могла да го "свали") говореше лошо и за превода му на Ръдиар - тя сама трябвало да се наеме да го превежда от нулата... Знам какво се случи и с едни "бивши млади" сестри от "братството", които разпространяваха, че "Крумчо" ги бил опипвал по краката под масата, когато са поканени някъде на братска

вечеря. То винаги може човек да си докосне коляното до нечие без да иска, но фантазиите на калугерките и техните тръпки и големи езици са прославени не само във вицовете и карикатурите, но и във филмите, в живописта...

Ние и досега сме направо една нула в сравнение с бате Крум, когато някое мило създание поиска да идем на море с нея точно през август, защото не е възприемала Братството. Щях да напиша, че за моя чест това не съм го правил досега, но веднъж замалко да го направя... Съвсем друго си е да си правиш медитациите на нуди-плажа до някое нежно Божие творение, вместо да се моташ по Рила и да каканижеш молитви със сестри със злобни погледи и с одежди от брадата до земята... Една такава даже си облече моята жълта грейка-гащеризон за ски през най-горещия август, понеже се наложи да спи в палатката ми до мене. Аз и на Рила си спя гол. Да не би случайно да се допрат кожите ни!... Как ли пък такава би дошла в Иракли, където си живеем като в рая?... Как ли пък няма да отидат веднага на зàвет в някоя почтена църква, ако стигнат случайно до някоя от мислите на Учителя за нудистите? Ето, тук сме на плажа в Иракли:

"И в странство вече Новото Учение е влязло. Там има нудисти, които искат да демонстрират, че може и на Земята да се живее както в онзи свят. Но те са малцина и ги държат надалеч, затворени на един остров като някои прокажени."
Из "По новия начин. Коприненият конец", 15.XII.1935 г.

Облечен ли плуваше брат Борис в басейна в Рударци като 15-годишно момче на 80-годишна възраст с една прекрасна млада рускиня от Москва? Сигурно съвсем случайно Учителят е казал за него, че той е единственият образец за Ученик, когато стенографките го запитали коя от тях се класира на първо място...

Тук искам да отворя още веднъж болезнения проблем за ***Високия Идеал*** *и за* ***Избора****. Познавах Ярмила Менцлова, ходил съм им на гости на Изгрева, докато бяха заедно с бате Крум. Не бива да се говори за отрицателното, обаче, за размисъл, понякога е необходимо - без никакви лоши чувства. В случая имам предвид печалния факт, че някои души, много че-сто в женско тяло, от милосърдие или по други причини винаги дават предимство на съществата от по-ниска еволюция. Не че не трябва да ги обичаме и да се грижим за тях. На Изгрева е имало любими котки и кучета на Учителя. Обаче, за съжителство с тях в един дом и в стаята ни, въпросът стои много категорично. Въпреки известните положителни ефекти за психиката и здравето понякога. С неудобство споменавам пак случая, когато Ярмила е получила един шамар от мъжа си именно по повод на котките. Това е и една от страничните причини да се разведат. Когато един Посветен спи, той* ***пътува****. Животното вкъщи създава астрален похлупак и излизането изпод него става трудно. Не невъзможно, но трудно. А извикването на тъмни духове от ада при наличие на месо вкъщи, включително и за домашните любимци, е фатално. Изниква директен коридор към ада, от който изскачат "на кълбета" вампири, елементали и дяволи.*

Един приятел казва, че така е живял много години с любима жена, но тя в никакъв случай не е могла да отстрани котката - най-вече заради децата й. В резултат, тя се разболява от трудно лечима кожна болест, вероятно дошла от любимата котка, според лекарите. Дано се е излекувала! Не са разбрали, че е имало и предупреждение: котката пада от висок етаж и едва я спасяват в една ветеринарна лечебница в друг град. Това обаче става причина най-после тя да бъде отнесена на друго място. Между другото, тази котка е слушала Слово с часове, вторачена като влюбена в човека, който го е четял или работел върху него. Това се е случвало и с други котки.

Но ето и случая с Ярмила в Париж - как си е отишла от този свят. Ако човек не си научи урока, понякога се налага да плати и с живота си. Ето как е станало:

През една майска вечер на 1983 г. се случва фатален инцидент с Я. Менцлова. Заедно със своята благодетелка Велика те обичат много котките и домът им е превърнат в склад за консерви за котки. Всяка вечер Я. Менцлова отивала на определени места, за да носи храна на бездомните животни. Същата вечер към 22 ч. тя отива да носи обичайната храна на котките, но по погрешка някакъв квартален бандит я удря с тежък предмет по главата. След като престоява в болница около два месеца, тя се завръща вкъщи, но не след дълго настъпват усложнения и някъде в периода декември 1983 г., или най-късно януари-февруари 1984 г., тя напуска този свят.

*Всеки от нас греши и нямаме право да съдим другите. Обаче понякога трябва да се учим от отрицателния им опит, за да не го повтаряме. Макар и с голяма любов към Ярмила, тук можем да предположим, че тя не си е взела изпита и по още една линия. Не е разбрала основната причина за тежкия инцидент, от който после си отива. Твърдяла е, че това е магически удар от Михаил Иванов - даже и **тя** го е мразела!*

Та когато сме опирали до Венно във връзка с тези наши младежки и не само младежки проблеми – проблеми на човешкото сърце, на човешката душа, - той винаги ни говореше за високия идеал и в ***това*** *отношение: че човек не трябва да прави компромиси в най-дълбоката, най-интимната област - любовта между мъжа и жената. Той казваше, че ако човек може да издържи години наред да не прави компромиси, то в близко или далечно бъдеще Небето ще му отвори и* ***това*** *прозорче на щастието, и* ***тази*** *страница на Добрата съдба. И когато се срещне със своята избраница, преживяванията ще бъдат тъй прекрасни и силни, че няма да могат да се сравнят с нищо познато на тази земя. Особено ако човек до този момент не е правил сериозни компромиси със себе си, с дълбоката и най-интимна същност на душата си.*

Искам да спомена един случай, когато бате Крум ми даде да поправя историческия плетен стол на Учителя. Трябваше да се оправи счупената горна част на един от краката му. Стана здраво.

Относно ръста на Учителя, той казваше: "Учителят беше мой ръст – беше доста дребен." (Справка - снимките, където е огромен сред другите...)

Друго нещо, което съм пропуснал да разкажа. С Венно проучихме пътя на Рила към Благословената долина, както той я наричаше, а това е "Студеното дере" – от Сфинкса при Мусала, на изток и надолу. Той предвиждаше, че един ден условията за лагеруване на Седемте езера ще станат невъзможни и затова проучваше и този вариант. Ние с него проучихме, че може да се стигне с коне дотам.

*Още за **Иван Антонов (Иван Салонски)**. Той ни учеше не само на часова астрология, но и на корпология. Да обръщаме внимание какви са прасците на хората и особено на жените. Защото при жените в доста случаи коляното е по-широко, отколкото прасеца. Той направо наричаше такива жени лоши, властни, злобни, ревниви и егоистки. Може би преувеличава, защото сме виждали изключения, това си е в анатомията на жената. По-важното е какво казва Иван Антонов за **любовта** - тъй както го препредава Наско Славов: **"Религиозното чувство не е нищо друго, освен човешкото търсене на Божията любов. Това е най-интимното чувство и изисква пълна свобода на духа".***

*Всъщност, проблемът може да се разгледа в малко по-друг смисъл, а именно, че ширината на коляното съответства на Сатурновите чувства, а ширината на прасеца под коляното - на Урановите. Урановите чувства са свързани с **големия** колектив – с Любовта към всички или към относително най-голямата група. Това са груповите и националните чувства, чувството на Любов към цялото човечество, към целия Космос. Докато Сатурновите чувства ограничават сърцето в любовта към себе си и към сродната душа, към близките, към възможно най-малката група. Понякога обаче Сатурнова е и ксенофобията, ненавистта към чуждите духовни общества. В този смисъл, тази преобладаваща ширина на крака в областта на коляното естествено подчертава ролята на жената да бъде майка и да защитава дома, огнището, семейството. И ако една майка не може да бъде лоша към тези, които искат да разрушат семейството, тя не е истинска майка. "Лоша", когато се **налага** - майките могат и трябва да бъдат категорични. Е, има един минус в случая, когато при това прасецът, особено отвътре, не е изпъкнал , а е почти прав, а е изпъкнал*

отвънка. Тогава трудно може да се говори за един човек, който би могъл да постави па първо място Бога, т.е. всичко и всички, а на второ и на трето място – близките си и себе си. Разбира се, има и случаи, при които една светица, една "дева" може да бъде с точно такъв прасец, напълно плосък отвътре, но в такъв случай за нея ***нейната*** *си църква,* ***нейното*** *си мнение ще бъде за нея по-вярно и по-важно, отколкото Истината и вярата, църквите или обществата извън нейната църква. Ако общува с висши същества, най-вярно говорят* ***нейните*** *гласове,* ***нейните*** *Учители... Даже "****единствено*** *вярно"...*

Относно благодатната роля на постенето. Два пъти в живота си съм постил по 40 дни. Спомням си първия случай, когато бях почти на предела – 38 дни издържах със сигурност на пълен пост, но през цялото време мъкнех една раница, пълна с работа за Словото. Нямаше къде да се работи, и при този маратон трябваше да не ям, трябваше да се съчетават нещата, защото беше много трудно, но наистина бях се изменил коренно. И тогава вече, към края на този пост, бях така отслабнал, че Венно ми каза: "Ето, сега вече това е твоят ***истински*** *образ!"*

Въобще, когато човек знае как да се храни и как да дъвче или когато е в пълен пост, скулите изпъкват, бузите под скулите отслабват и се получава една красива хлътналост, която е типична за източните народи – ***азиатски*** *тип скули. Разбира се, тези, които не са стомашен тип, както е при Учителя и при Венно, си остават винаги слаби и красиви. Венно беше двигателен тип човек с изключително развити скули, но красиво и хармонично. Тай не разрешаваше на стомаха си да работи постоянно. Той изгаряше във физическата си дейност, заедно с трескава умствена и духовно дейност,*

всички мазнини, които на други хора се натрупват и издуват корема и бузите на човека.

Липсата на тази хлътналост се дължи и на това, че човек има склонност, като гризачите, да се запасява в живота си по някакъв начин - физически или психически. Да поставя на първо място проблема за материалната база или за сигурно-стта. Това е един много сериозен физиогномичен факт, който може да се наблюдава и в много духовни хора. Когато ядат, това се изразява именно по този начин: вземат по-голяма хапка и я гълтат бърже почти без да я дъвчат - от лакомия. Не взема малки хапки, а взема голяма. Това може да бъде не само лакомия, но именно това желание за запасяване, ед-на такава жажда за добиване на богатство, за печелене, подсигуряване. Така че, когато човек отслабне не само в област-та на кръста, но и в областта на бузите, които съответстват на корема, на кръста, на талията, това означава, че той вече не е дебел ***психически****, т.е. липсва му тази лунна жажда за "устройване в живота" и подсигуряване. Това може да бъде и жажда за подсигуряване на мнение, обществено положение. Въобще, сигурността и подсигуряването работят доста интензивно у хората, които нямат тази хлътналост на бузите под скулите.*

Това обаче не означава, че хората с хлътнали бузи, но без скули, са в много по-добра позиция в живота, както духовно, така и енергийно. Точно обратното – това е испански, ско-рпионов тип – липса на скули. Това показва едно преизтощаване и незареждане от Природата – свръхамбиция или свръхдейност, свръхтревоги, работа до капване, което не дава въз-можност да се развият скулите - женското начало на вер-ността на Природата, началото на търпението, почивката, откликването на природните импулси.

Сега искам да разкажа за още един случай, когато ние зададохме въпрос на Венно не е ли добре, че в някои страни, примерно в Англия, вече има намалена работна седмица до три или четири дни - и след това почиват. Не навсякъде, но вече го има това нещо. Нима това не е един идеал на човечеството и не трябва ли и ние да се борим за въвеждане на такава работна седмица и на съкратен работен ден? Той отговори: "Разбира се, че това е хуманно и че Природата и висшите йерархии не са искали човека да се труди до преизтощение, да бъде експлоатиран по този начин". Обаче зададе въпроса: "Но какво ще прави днес човекът в свободното си време, ако бъде освободен по този начин?..." Ние веднага разбрахме. Човек, без да има вкус и влечение към висшата духовна култура, към висшите и чистите неща, естествено, че би се отдал на ядене, на пиене, игра на карти, на лов и на плебейски удоволствия; на разплуване, гледане на телевизия и пр. – на всичко друго, освен на това, което извисява човека и го прави по-прекрасен и по-съвършен. В този смисъл, ние разбрахме още по-добре тезата на Учителя и на Венно за трудовото напрежение на човека, за благодатната роля на задълженията, особено на една майка, които държат човека много по-близо до Бога и съвършенството, отколкото слободията. Това, именно, се нарича "карма йога" - не наказание, а преизпълняване на обществените задължения. Затова не е уместно да се даде пълна свобода на масите, без да са еволюирали достатъчно, когато ще да могат да използват свободното си време прави-лно.

Помня един случай, когато бях довел на Рила едно момиче от София. защото се представи, че има интерес към нашите неща. Тя сама ме потърси и поиска да я заведа на Седемте езера през август, аз не я попитах кой ми я е пратил. Но явно тя е имала някаква съмнителна роля и е била крайно

неподходяща за Рила, което аз не разбрах в началото. Защото, когато един ден я водех за ръка през снежните преспи с една група към Салоните, към палатката на брат Борис, и с нас беше и бате Крум, той през цялото време беше намръщен и ми правеше някакви знаци. Беше недоволен, че съм я довел. Ви-дял е, че е изпратена от Държавна сигурност. Защото, когато горе разказах най-подробно за това, което се беше случило в Русия при първото ми отиване там през 1969 год. - за срещата ми с Олес Бердник в Киев, – бате Крум ме дръпна настрана и каза строго: "Пред нея не трябваше да разказваш това нещо! Правя ти, правя ти знаци, опитвам се да те спра - ти не... Оля се, изпя всичко даже с имена и обстоятелства!".

Сега аз не мога да кажа дали е съвпадение или не, но веднага след това Олес Бердник в Киев пострада, отиде пак в затвора. Той е прекарал 26 години в съветските концлагери и затвори! Разбира се, може би няма никаква връзка, но аз толкова нашироко и подробно разказах за срещата си с него, че може и да е имало някакво българско донесение или аудиозапис на тая моя възторжена тирада. При арестите това се потвърди - казаха ми и първия път, и втория, че съветските другари са крайно недоволни от поведението ми в Киев, Москва и Ленинград, и че са дърпали ушите на нашите власти, задето са ме пуснали. Когато им казах, че обичам Русия повече от всичко, те ме срязаха: "Няма Русия, има СССР! Ти говориш като враговете!".

Силно впечатление ми направи един случай, при който, искайки да предавам десятъка си на една приятелка, която се грижеше за брат Борис, тя каза: "Брат Борис повече не приема десятъци". Много важен

случай за размишление! Когато я попитах не може ли да му остави плика с десятъка тайно някъде в джобовете или по масата, както обикновено правим, тя отговори: "Не, не мога! Това значи да му изменя. След като вече е казал, че не приема десятъци, аз трябва да му бъда вярна".

В противен случай, тия кора не ни вземат нощем със себе си във вълшебните светове.

Като Ученик, даден за пример от Учителя, като въплътен ангел на земята пак според Него, брат Борис и в този случай ни даде един изключителен урок. Мнозина свикнаха да очакват десятъци от приятелите, за да придвижват Словото и Делото. Дори и да не ги подсещат директно и да говорят за това "по принцип", по системата "сещай се, снахо...", те все пак ***очакват****. Това не е най-високото ниво на безкористие. Най-висшата форма на сътрудничество не са парите и не е да се дават средства все в едни и същи ръце, макар и тайно. Не е само един човекът, който работи добре за Словото и Делото; и не само в пари се отдава цялъкът, половинъкът или десятъкът.*

Отиваме с един приятел на Мусала при Окото – Леденото езеро. Това беше преди двадесетина години. Този приятел беше много странно момче, много затворен – зодия Риби. Той е илюстрация на някои "Риби", които си живеят в свой свят и за тях външният свят е много тежко и трудно изпитание. Веднъж го каним на рождения ден на една приятелка. Викам му: "Христо, ще дойдеш ли на рождения ден на Таничка в понеделник?" Той казва: "А бе аз ще тръгна, ама дано да стигна..."

Той си беше въобразил нещо за мене до такава степен фантастично, че... – Аз ходя и той ми ходи в стъпките – гледа да стъпи в стъпките ми ***буквално****. Имаше си и диагноза момчето, не знам дали не му се е случило и на него нещо в*

казармата. Или той май не беше ходил войник?.. Питам го: "Защо ми стъпваш в стъпките?..." - аз се изпотявам, абсолютно не ми е удобно такова нещо и не го считам за нормално. Казва ми: "Аз си знам защо...". Това нещо беше очевидно патологично, но то говореше за душата на Христо.

Та веднъж отиваме с него на Рила. Качвайки се, минаваме покрай хижата нагоре. Беше ноември. Един студен, навъсен ден. Небето - покрито с облаци, но иначе планината е ясна. Пълно безветрие, тишина. Ние вървим един след друг; аз бях пръв, а той след мене. Малко преди да излезем на Окото, в главата ми започна да се върти евангелският стих: "Не гледай сламката в окото на ближния, а виж гредата в собственото си око". И започна да ми се върти като на ролка в мозъка: "греда в окото, греда в окото, греда в окото... " Тогава не си дадох сметка защо ми се повтаря такова нещо така упорито в мисълта. Излизаме ние на езерото - там, където е заслончето. Поглеждаме – една греда плува във Окото! И тогава аз разбирам цялата работа, защото нас ни изстреляха от София така експресно! Знаех, чувствах, че имаме задача. Затова взех и него. На него му викат "Мълчаливия" и с такива може да се върши работа. Иначе, ако ти дрънка през целия път... И му казвам: "Приятелю мой, нали знаеш какво е казано за това езеро от Учителя?" - "Ако българите чистеха всяка година Окото, работите на Европа щяха да потръгнат...". Знае Христо, как да не знае, всичко знае... Защото Учителят свързва всяко едно от Мусаленските езера с по един континент – има една вътрешна връзка.

И тогава ние си казахме: "Лелее, сега имаме бойна задача!" А той беше тъй "навит", както казвахме тогава, че вика: "А, край! Хвърлям се в езерото!" Отиваме ние, ама къде ти! Страшен студ, пълно безветрие, гредата спи в средата –

и никаква надежда за вятър да я подкара. И Христо започва да се съблича – ноември! Даже през август можеш да се удавиш в рилските езера, защото ще те среже от студ, а какво остава през ноември, и то в най-високото езеро на Балканския полуостров! Око някой не е моржувал, опасно е.

Знаем романа на Херман Хесе "Игра на стъклени перли". Героят му Йозеф Кнехт накрая се хвърля след своя любим ученик – едно младо, пращящо момче – в едно алпийско езеро да го преплува... И този свръхинтелектуален и свръходуховен човек, който е бил магистър на едно тайно окултно общество, загива. Той решава, че ще избяга от тяхната страна Ка-сталия – една фантастична страна, в която Хесе вижда в определен аспект Агарта. Бяга от Касталия, където хората се усъвършенстват колективно. Но той скъсва с това, защото търси едно ***илухимно*** *посвещение – той се откъсва от любо-вта към всички, за да може да работи само с едно същество. Христос оставя стадото заради една овца. Така серафимът се превръща в илухим. Това авторът няма откъде да го знае като терминология, но го схваща като проблем. Скъсва с духовната форма на* ***колективен*** *живот, за да може да отгледа със собствените си ръце, със собствените си свръхспособности само една човешка душа, и така се издига от духовното в Божественото. Обаче какъв е проблемът? - Понеже оня е калено момче, а той - фин и нежен, - като бухва в езерото, студът го пресича – потъва и се удавя.*

Сега просто това така, мимоходом, го споменавам – дойде ми в главата тази книга, по повод на Леденото езеро в Рила през оня ноември. И му казвам: "А, чакай сега, приятелю! Я се обличай веднага ти! Аз тука нямам никакви намерения да те връщам труп!" А той ми вика: "А не, ние ще спасяваме ли Европа или не?!..." Викам му: "Да, сигурно... Но за какво сме

*чели и учили разни неща и сега са ни пратили, ако не използваме **други** методи?..."*

*И **казахме** едни думи. В момента, в който ги казахме, гредата тръгна! Не подухна ветрец, защото ако подухне, ще се набръчка езерото. Абсолютно гладка, огледална вода, но гредата заплува точно към нас! И не беше никак бавно. Видимо имаше сила, която я тласкаше! Даже и силен вятър да беше, нямаше така бързо да дойде. И все пак, толкова грациозно дойде, доплува да брега!... Ние поехме гредата от Окото и отидохме да я хвърлим на подходящо място между канарите.*

Осемдесет и осма година. Разказващият тия спомени, с друг приятел, биват изпратени за подобна вътрешна работа на същото езеро – дава се информация, част от която се цитира тук, във връзка с разказаното преди малко. Нощта, прекарана на това езеро, се оценява като празник за цяла Европа! ***"Дори и в този състав*** *(Източникът има предвид присъства-щи и други туристи в миниатюрното заслонче до езерото под връх Мусала)**, нямахме друг шанс да помогнем на Европа, освен с този излет в този най-решаващ момент от исто-рията й. Вие вече имате опит някога с Христо, когато оп-равихте сложни конфликти в европейските взаимоотношения, изваждайки с магическа формула плуващата греда в Окото. Днес, когато разоръжаването е факт, този нов акт на Присъствие в преломния миг на свободата наклонява везните в полза на Новото Учение. Много скоро вие ще имате голяма свобода – финото и святото ще има ус-ловия да учи и да прилага. Реколтата е пребогата!"*** *[21 фе-вруари 124(1988), "Инструкции за поправителна сесия"]. Прогнозата се изпълни безотказно: голямата промяна в България стана на 10 ноември 1989, много бързо паднаха веригите на тоталитаризма и в другите*

източноевропейски сателити на бившия СССР, и в самата Русия. Една приятелка от Москва доста преди това често шепнеше и се оглеждаше: "Просыпаюсь - здрасти! Нет советстой власти..."

Можеше още много да се разкаже за хората от Братството, с които съм общувал - не само "класическите", но и тия извън Рила и Изгрева, разпръснати по света. Те сами не знаят, че са от едно безсмъртно Ято, но с мислите и действията си го доказват.

Записките обаче от 1992 година, макар и с най-пресни допълнения, завършват тук.

*Изморих се от писателство... При това отдавна ми е казано: "**Спри** да организираш хора, **спри** да пишеш, най-после!"... Първото спазвам, с второто все още не мога да се справя. Но при всеки опит и период, когато не пиша, моментално започват чудеса. Енергията няма къде да се дене.*

Последното нещо, което искам да кажа за бате Крум, е следното. Не знам дали съм го описал в тия спомени.

*1992. Ярък сън първата нощ в Москва. Съвършено реален, в съня ми се явява Венно - само главата и раменете му иззад един висок каменен зид. Прекрасен, бронзов, усмихнат, загадъчен казва: **"Получете сега от моите компенсации!"...***

Какви са тези компенсации и какво пропуснах в тези мемоари,

може да прочетете в още 38 книги:

http://neobyatnotogovori.blogspot.com/

*За връзка**: lordelma@abv.bg***